

pazartesi düğünümüz var

CATHERINE BYBEE

Çeviren: Gülfem Çırak

NOVELLA

"Catherine Bybee'yi henüz en sevdiğiniz yazarlar listenize eklemediyseniz, bu kitabı okuduktan sonra kendinizi bunu yapmaya zorunlu hissedeceksiniz. Bu hiç kimsenin kaçırmaması gereken bir kitap, çünkü kesinlikle mükemmel."
Booked Up Reviews

"Catherine Bybee iyiyle kötü arasındaki dengeyi kurmada tam bir usta. Okuyucuyu, kitaplarındaki büyülü dünyanın içine büyük bir hızla çekiyor."
Reading Between the Wines

"***Pazartesi Düğünümüz Var*** çok hızlı okunan bir kitap. Bir kere elime aldım ve bırakmam mümkün olmadı."
The Romance Studio

NOVELLA

Pazartesi düğünümüz var

CATHERINE BYBEE

NOVELLA

Pazartesi Düğünümüz Var
Catherine Bybee

1. Baskı: Ekim 2015
ISBN: 978-605-348-799-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Catherine Bybee
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

NOVELLA

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Married By Monday
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Gülfem Çırak
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Özgür Balpınar
Redaksiyon : Canan Hatiboğlu
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

pazartesi
düğünümüz var

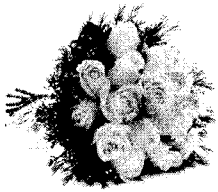

CATHERINE BYBEE

Çeviren: Gülfem Çırak

NOVELLA

Bu kitap,
bana aşk romanlarını okumayı sevdiren annem için...
Seni seviyorum!

Birinci Bölüm

Her yıl düğün yapma fikri başa bela olmaya başlamıştı, özellikle de başnedime için...

"Her yıl düğün yapma konusunda ciddi olduğunu sanmıyordum."

Eliza Havens, çok fazla kumaştan oluşan sarı şifon nedime elbisesinin kenarlarıyla oynuyordu. Şemsiyesi ve beyaz kurdeleleriyle bu kahrolası şey, yavaş konuşan bir Güneyli güzelinin üstünde olmalıydı, en iyi arkadaşının yeni düğün töreninde kendi üstünde değil.

"Çok romantik bir şey," dedi Gwen.

"Aptalca bir şey..."

Samantha ve Blake evliliklerinin ikinci yılındaydılar ve küçük Eddie kucaklarındaydı. İlk başta, Blake her evlilik yıldönümlerinde farklı bir eyalette nikâh tazeleyeceklerini söylediğinde Eliza bunun çok hoş olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi, Blake'in kız kardeşi Gwen'le beraber, San Antonio'da yapılacak olan Teksas temalı büyük düğünün bitmek tüken-

mek bilmeyen hazırlıklarıyla geçen bir hafta sonunda, hiç de öyle olmadığını anlamıştı. Ve Gwen, bir İngiliz olduğu için Teksas hakkında tamamen yanlış fikirlere sahipti. Düğünde kovboy şapkaları ve Batı tarzında kıyafetler olması gerekirken, her şey Güney tarzına dönmüştü. Hem de fazla Güney. Düğün, *Dallas*'tan değil de *Rüzgâr Gibi Geçti*'den bir sahne gibi görünecekti.

"Endişe etme Eliza... Bütün düğün törenleri bu kadar büyük olmayacak." Gwen'in İngiliz aksanını çözmesi biraz zaman almıştı ama Eliza artık alışmıştı.

"Endişe etmiyorum, *kızgınım* ve *söyleniyorum*. Yanlış anlaşılmasın! Dışarıdaki cehennem sıcağında, bu elbiselerin bizi ne kadar terleteceği hakkında bir fikrin var mı?"

Gwen mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi. Kendi ekseni etrafında dönüp, önceki gün buldukları düğün ıvır zıvırları satan dükkânın büyük poşetine uzandı ve iki tane dantelli, beyaz-altın renkli yelpaze çıkardı. "Onu da düşündüm."

Eh, en azından şemsiye değil...

Gwen ona yelpazeyi verip tekrar poşete uzandı ve birbirinin eşi olan iki tane fırfırlı şemsiye çıkardı.

"Ah! Çok erken konuşmuşum."

"Anlamadım?"

Eliza gözlerini devirmemek için kendini tutup şemsiyeye uzandı.

Neden sarı olmak zorunda? Kimse sarı giymez ki!

"Beğenmedin." Gwen'in kolları düştü ve heyecanlı yüz ifadesi kayboldu.

Nefret ettim. "Bunlar çok... *taşralı.*" *Güney çiftlikleri tarzı.* Ama Eliza bunu ona söyleyemezdi. Ortaya çıkardığı şey doğru olmasa da bunu iyi niyetle yapmıştı.

"Bizim yapmamız gereken de bu değil miydi?"

Eliza güneş şemsiyesini açıp dudaklarına zoraki bir tebessüm oturttu. "Bu, *taşralıyım* diye bağırıyor."

"Şahane! O halde gerekeni yaptık demektir." Eliza'nın rahatsızlığının farkında olmayan Gwen, poşetteki ıvır zıvırları boşaltmaya devam etti; bir örnek küpeler, kolyeler ve evet, saçları için kurdeleler... Gwen her şeyi çıkardığında Eliza, bir pastanın üstündeki sarı bir çiçeğe benzeyeceğini düşünmeye başlamıştı. "Ah, saate bak... Gitmemiz lazım," dedi Gwen.

"Zaten burada işimiz bitti sanırım."

"Çiftliğe bir kez daha göz atıp Neil'ın güvenlik sorunu yaşamayacağından emin olmalıyız." Sam ve Blake'in kişisel koruması Neil, tuğla bir bina gibi sertti ve hareket etmek istemezse yerinden oynatılması mümkün değildi. Ve o kadar az gülüyordu ki Eliza onu tanıdıktan ancak altı ay sonra dişleri olduğunu görebilmişti.

"Neil göz atamaz mı?" Eliza otel barında bir kokteyl içmek, ardından da çatı katındaki süitinde sıcak küvetin içinde vakit geçirmek istiyordu. Teksas'tayken Alliance için birkaç müşteri bulmaya çalışacaktı. Müşteriler kadın ya da erkek olabilirdi. Bu elit çöpçatanlık firmasını Samantha kurmuştu ama Blake'le evlendikten sonra Eliza'ya ortaklık teklif etmişti. Geçen iki yılda Eliza firmaya bir düzineden fazla

kadın almış ve üç çifti eşleştirmişti. Diğer çöpçatanlık firmalarının aksine Alliance, müşterilerini hayat planlarına uyabilecek kişilerle eşleştiriyordu; âşık olabilecekleri ya da sonsuza dek mutlu yaşayabilecekleri kişilerle değil... Mevkileri gereği ya da işlerinde yükselmek için geçici olarak bir eş bulmak isteyen erkekler vardı. Blake ile Samantha da, Blake'in babasının vasiyetnamesindeki şartlar yüzünden evlenmişlerdi ama daha sonra birbirlerine delicesine âşık olmuş, ilk evlilik yıldönümlerinden önce de Eddie'yi kucaklarına almışlardı.

Eliza'nın gözleri her zaman firma için yeni müşteriler arıyordu. Ve bunun için, erkeklerin çoğunun zengin, kadınların da mükemmel ve bekâr olduğu Teksas'tan daha iyi neresi olabilirdi?

"Neil'ın ne kadar zor olabileceğini biliyorsun. Paparazzilerin içeriye adımlarını atamayacaklarına dair onu ikna etmem gerekecek..."

Eliza'nın kokteyl hayali solmaya başlamıştı. Çantasına uzanıp bir toka aldı ve omuz hizasındaki saçlarını kafasının tepesinde topladı. Küçük gezilerinde saçları nem yüzünden dümdüz olmuştu. Daha da fazla sıcak olduğunda saçlarının onunla işbirliği yapacağını düşünmüyordu.

"Tamam, hadi gidelim. Ama ben süreceğim."

Gwen, onu nereye isterse götüren bir şoförü olmasına alışkındı ve direksiyon farklı tarafta olduğu için Amerika'da araba kullanmaktan hoşlanmadığını söylemişti. Eliza da ona yeni bir şoför bulmaktansa bir araba kiralamayı tercih etmişti.

Otuz dakika sonra küçük bir kiralık arabayla Teksas otobanlarından birinde ilerliyorlardı. Son hızda çalışan klima, bunaltıcı sıcağın etkisini hiç azaltmıyordu. Eliza elini yumruk yapıp gösterge paneline vurdu. "Havalandırma düzgün çalışmıyor herhalde."

Gwen koltuğunda sessizce otururken düğün için aldığı yelpazesiyle yelleniyordu. "Çok uzak değil. Hayatta kalırız."

Evet ama sıcak Eliza'nın sinirlerini daha da bozuyordu. Koltuğa yapışmış tişörtünden bahsetmeye gerek bile yoktu. Avrupalı olmasına rağmen Gwen'in pek fazla şeyden şikâyetçi olmamasına şaşırıyordu.

Aslında kız otelden ayrıldıklarından beri gülümsemeyi kesmemişti.

Hımm, Eliza bunu analiz etmeliydi.

Mülkün girişinde bir emniyet kulübesi vardı. Oraya ulaştıklarında Eliza isimlerini söyledi, görevli de elini sallayarak geçmelerine izin verdi. "Bayan Hawthorn sizleri bekliyordu," dedi kovboy, şapkasını eğerken.

"Teksas aksanına bayılıyorum. Ya sen?" diye sordu Gwen.

"Zamanla alışıyorsun..."

"Bence çok etkileyici... Herkes çok nazik görünüyor."

Eliza arabayı iki yanında ağaçlar bulunan uzun yoldan, geniş çiftlik evine doğru sürdü. "Amerikalılar, İngiliz aksam olan herkesin akıllı olduğunu düşünür. Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Adi bir gece kulübünde bir gece geçirdin mi bütün kovboyların nazik olmadığını görürsün."

Her nedense Eliza deneyimli bir abla gibi davranıp Gwen'e göz kulak olması gerektiğini hissediyordu.

"Ben senin sandığın kadar toy değilim," diye çıkıştı Gwen.

"Hı hı..." *Tabii, öyledir.*

"Değilim."

Eliza ona baktığında Gwen'in kaşlarını çattığını gördü. Porselen gibi yüzü ve mükemmel makyajına aksam da eklenince tam bir masumiyet tablosu gibi duruyordu.

"Yatılı okula gitmiş ve hayatımın çoğunu Albany'de, kilitli kapılar ardında geçirmiş olsam da kendi başıma da gezilere çıkmışlığım var."

"Dur tahmin edeyim, Neil'ın cüssesinde bir korumayla birlikte, değil mi?"

"Hans, Neil kadar iri değil..."

Eliza gözlerini devirdi. "Hans? Adı Hans mı?"

"İsveçli... Uzmanlık alanı dövüş sanatları."

Eğer Gwen bu kadar ciddi durmasaydı Eliza bir kahkaha atardı. "Eee, Hans şimdi nerede?"

"Evde... Bana burada eşlik etmesinin gerekmediğini düşündüm. Seninle birlikte olacağımı ve gerektiğinde Samantha ya da Blake'i arayabileceğimi biliyordum. Ayrıca sen güvende olmak için birinin elini tutmasına ihtiyaç duyan birine benzemiyorsun."

Çünkü kendi başımın çaresine nasıl bakacağımı biliyorum. "Sen, ben değilsin."

"Değilim ama korumam olmadan da beladan uzak durabilirim."

"Biliyorum."

Eliza arabayı park etti ama konuşurlarken içerisi soğuk kalsın diye motoru durdurmadı. "Eve ne zaman döneceksin?"

"Karar vermedim. Annem onunla birlikte dönmemi istiyor, ama ben biraz daha burada kalabilirim diye düşünüyorum."

"Bence annenle gitsen daha iyi olur."

"Ben çocuk değilim."

"Çocuk olduğunu söylemedim zaten."

"Bence söyledin."

Gwen savunmaya geçmişti. Eliza elini, onun elinin üstüne koydu. "Kaç yaşındasın... yirmi beş mi?"

Gwen'in ağzı açık kaldı. "Otuz bir yaşındayım."

Bir bebek bakıcısıyla gezmek için çok yaşlı... "Bak ne diyeceğim. Bu akşam üstümüze birer kot çekip kafalarımıza şapka takalım ve o ucuz barlardan birine gidelim. Belki beladan uzak durman için sana birkaç ipucu veririm." Oralar yeni müşteriler için uygun mekânlar değildi, ama Gwen'i kendi haline bırakmak, bir kedi yavrusunu düzinelerce Pitbull'un arasında bırakmaya benziyordu.

"Ya ben birazcık belaya bulaşmak *istiyorsam*?"

"O zaman yanında, canının yanmasına engel olacak biri olsa iyi olur. Yani Hans gibi biri..."

"İyi, bela yok. Güvende olmak, biraz eğlenmek ve kimse sarkıntılık etmeden ayrılmak istiyorum."

"İyi..."

Gwen gülümseyip arabanın kapısını açtı.

Ve bunaltıcı sıcak, Eliza'nın gözeneklerindeki bütün enerjiyi söküp aldı. Belki de serin bir bar ve bira sayesinde hissettiği yorgunluktan kurtulurdu.

Eliza çantasını omzuna asıp arabanın ön tarafına geçti.

"Ah, Carter, gelmen ne hoş..." Gwen'in sesi havayı deldi.

Eliza olduğu yerde kalakaldı. *Carter mı?*

Gwen çiftlik evinin basamaklarından çıkıp Carter'ı klasik Avrupa tarzında, iki yanağından öperek selamladı. Carter'ın üstünde günlük kumaş pantolon ve gömlek, yüzünde de rahat bir gülümseme vardı. "Ne kadar hoş görünüyorsun. Sana bakan dışarıda 37 derece sıcak var demez."

Eliza'nın kalbi gümbürdemeye başlamıştı. Rahatsızlığının asıl sebebi karşısında duruyordu çünkü. Carter Billings'te bir erkekte aradığı her şey vardı, ama adam tamamen erişilmezdi. Onu ne zaman görse Eliza içinde bir şeyler tuttuğunu hissediyordu. Maalesef ki bu his genellikle alaycı eleştirilerle ya da kendini savunma mücadeleleriyle sonuçlanıyordu. Carter, Brooklyn'in karanlık sokaklarında dolaşan erkek kediler gibi özgüvenle yürüyor, karşısına çıkan herkesi gülümsemesiyle etkiliyordu ve üstünden, bir yığın krepin üstünden akan şurup gibi seksapel akıyordu.

Carter elini kum sarısı saçlarından geçirdi ve onun yanından geçip eve giren Gwen'in arkasından gelen Eliza'yı gördü. Eliza onun göğsünün keskin bir nefesle kalkıp indiğini fark etti. Sonra Carter basamaklardan inip onun yanına geldi.

"Merhaba Eliza..."

"Selam, Carter... Sen burada ne yapıyorsun?" Kahretsin, çok ters konuşmuştu sanki. Sıcaklık beynini yakıyordu.

"Beni gördüğüne memnun olmadın sanırım."

"Öyle bir şey demedim. Sadece seni burada görmeyi beklemiyordum, o kadar." *O kadar mı*? Teksas ağzı, konuşmasına sızmıştı.

Carter kollarını göğsünde birleştirip parmaklarını koltuk altlarına soktu. "Gwen, Neil'ın gelmesini istemişti, Blake de benim Gwen hakkında ona rapor vermemi istedi."

Eliza, Carter'ın omzunun üstünden boş kapı eşiğine baktı. "Neden Blake kardeşini Neil'a sormamış?"

"Neil dedikodu yapmaz, sadece gerçekleri söyler. Blake sadece 'Gwen iyi' yorumunu duysa daha çok kızardı." Carter sesini kalınlaştırıp Neil'ı taklit edince Eliza gülmeden edemedi.

"Gwen *gerçekten* iyi ama..." Bir kadın, bu kadar çok erkeğin üstüne titremesine nasıl ihtiyaç duyabilirdi ki?

"Ona ben karar vereceğim."

Eliza gevşek topuzundan kaçıp gözüne düşen bir tutam saçı geri iterken Carter onun hareketini izledi, sonra gözleri onun başına kaydı. "O zaman bırakalım yargıç hükmünü versin."

"Ben artık yargıç değilim."

"Evet, artık *siyasetçisin*."

"Kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Siyasetçilerden en az avukatlardan olduğu kadar nefret edilir." Carter da bir avukattı... yani eskiden. Otuz yedi ya-

şına girince birkaç basamak daha çıkmaya karar vermiş ve kendisine, yaşı onun iki katı olan adamlardan daha yüksek bir hedef belirlemişti. Şimdiyse gözünü Sacramento'ya dikmişti ve anketlere göre şansı yüksekti.

"Tüh!"

"Ben başkalarının dediğini söylüyorum."

Kenara çekilirken Carter'ın dolgun dudaklarındaki gülümseme kaybolmamıştı. "Eh, istersen içeride devam et... Gözetimim altındaki kişiyi burada, sıcakta yargılamak zor oluyor."

"Gwen senin gözetimin altında değil," dedi Eliza, onun yanından geçerken. Bu sıcakta bile Carter'ın üstünden yayılan parfüm kokusunu almıştı. Ürperirken onun kokusuyla hissettiği zevki görmezden gelmeye çalıştı.

"Senin gözetimin altında da değil, ama sonuçta buraya yalnız gelmemiş."

"Senin çıkartacak yasaların falan yok mu ya?"

Eliza basamaklarda onu geçerken Carter kıkırdadı. "Ben vali değilim... henüz."

"Yetişkin bir kadına bakıcılık yapmanın, yargı vazifeleri listende olmadığını sanırdım." Evin serinliği, dışarıdaki sıcaktan sonra çok iyi gelmişti.

"Politik vazifelerim arasında olmayabilir ama arkadaşlık vazifelerim arasında... Sen de aynı şeyi Sam için yapardın. Sakın inkâr etmeye kalkma."

Doğru söylüyordu. Gerçi Eliza düşüncelerini ona söylemeyecekti. "Her neyse..."

* * *

Carter, Eliza'nın boynundan akıp tişörtünün V yakasından içeri giren şanslı ter damlasını takip etti. Bu minik damlanın nereye gitmiş olabileceğini merak ederken ağırlığını diğer ayağına verdi. Boyu 1.70 civarında olan Eliza'nın güneşte bronzlaşmış teni ve şehvetli kahverengi gözleri bir şekilde onu çekiyordu.

Eliza bakışlarını sezmiş gibi kafasını yana eğince Carter bakışlarını onun göğüslerinden gözlerine çevirdi. Onu süzerken yakalanmış olmaktan dolayı utanacak kadar terbiyeli değildi. Öyle olmalıydı, biliyordu. Ama değildi. Gözlerini, Gwen ile Neil'ın yanında duran görevli kadına döndürüp onu dinliyormuş gibi yaptı.

Otuz dakika sonra, birkaç yüz metre ilerideki ahşap çitlerle çevrili büyük bir çimenlikte duruyorlardı. Hava çok sıcaktı ve at kokusuyla doluydu.

"İki milyon metre kareden fazla araziye sahibiz," diye açıklıyordu Bayan Hawthorn.

"İstenmeyen kişileri nasıl dışarıda tutuyorsunuz?" diye sordu Neil.

"Etrafta dolaşan ve burayı gözetlemeye çalışan kişileri uzaklaştıracak fazladan çiftlik işçilerim var. Zaten insanların buraya ulaşmak için çok uzun bir yol yürümeleri gerek... Eğer arabayla gelmeye kalkarlarsa da içeri gizlice giremeden önce onları fark ederiz zaten."

Bayan Hawthorn açık havada bulunan, ateş çukurları ve

sabit masalarla tamamlanmış geniş eğlence alanına doğru yöneldi. Mekânın sınırlarını belirleyen saman balyaları Teksas temasına daha fazla cazibe katıyordu.

Eliza, Bayan Hawthorn'un yanından geçip çiftlik çalışanlarından birine doğru gitti. Kovboy, mavi bir kot ve bot giymiş, başına bir kovboy şapkası geçirmişti. O yaklaşırken adam gülümseyip şapkasının ucunu eğdi. Carter onlara doğru birkaç adım ilerledi ama Eliza'nın ne dediğini duyamıyordu. Genç kovboy, Gwen'e bakıp birkaç el işareti yaptı. Eliza adama teşekkür edip tura geri döndü.

Gwen dikkatini Eliza'ya verdi. "Ben güvenlikten sorumlu beyle konuşurken sen de Carter'a içerisini göster istersen, olur mu?"

"İkinci kez sormana gerek bile yok. Burası cehennem gibi... " Eliza topuklarının üstünde döndü ve direkt olarak eve yöneldi. "Geliyor musun?"

Carter kapıda ona yetişmek için hızlandı ve o içeri girerken kapıyı onun için tuttu.

"Bayan Hawthorn düğün gecesi kalmamız için bize buradan beş altı tane oda verecek. Çok fazla içen ya da son anda gelmiş olabilecek, kalacak yerleri olmayan konuklar için." Eliza bir merdivenin yanından geçerken parmağıyla işaret etti. "Şurada mekâna bakan bir balkon var. Blake, uzaklarda olan bir şeyleri görmek ya da davetsiz misafirleri fark etmek için oraya ekstra güvenlik görevlileri yerleştirebilir."

Carter onun peşine düştü ve Eliza köşeyi dönüp uzun koridorda ilerlerken onun kalçasının sağa sola salınmasını izledi.

"Sam'i beklerken siz erkekler burada kalabilirsiniz."

Eliza yürürken konuşmaya devam ediyordu ama Carter, onun dediklerini neredeyse hiç duymuyordu. Eliza'nın yanındayken çoğu zaman olduğu gibi beyni uyuşmuştu ve bir şey düşünemiyordu. O ne zaman odaya girse Carter'ın içi cız ederdi. Bir tahminde bulunması gerekse Eliza'nın da ona karşı bir çekim hissettiğini söylerdi, tıpkı kendisinin ona karşı hissettiği gibi... Ama ikisi de bunu hiç belli etmiyorlardı.

Eh... neredeyse hiç.

Bir önceki yıl Noel'i Blake, Samantha ve elli arkadaşlarıyla birlikte kutlarlarken ökseotunun altında neredeyse öpüşeceklerdi. İkisi de alkollüydü ve bütün gece birbirlerini iğnelemişlerdi. Eliza'nın üstünde, bacağının yarısına kadar yırtmacı olan, dapdar, kırmızı bir elbise vardı. Koyu renkli saçlarını geride toplamış, sadece birkaç tutamının ince boynuna düşmesine izin vermişti. O gece yanından her geçtiğinde parfümü Carter'ı etkilemişti. Sanki boynuna sarılmıştı. Eliza'nm ışığına yakalandığı için kalabalıktan ayrıldığında onu hemen fark etmiş ve peşine düşmüştü.

Sonra Eliza beklenmedik bir anda dönmüş ve ona çarpmıştı. Bir süre dikilip birbirlerini izledikten sonra Eliza göz temasını kesip bakışlarını tavana çevirmiş, fısıldayarak onun kafasını yukarı kaldırmasına neden olan bir şey söylemişti. *Tanrı ökseotunu kutsasın...* Carter bir elini onun yanağına, diğerini de ensesine koymuştu. Onu nasıl ağır ağır öpme ihtiyacı duyduğunu hatırlıyordu.

Ama planını gerçekleştirememişti.

Tam Eliza'nın dudaklarının tadına bakmak için eğilirken parti konuklarından biri, odanın karşısından ona seslenmişti. O anda da Eliza sıçrayıp onun kollarının arasından sıyrılmıştı.

Daha sonra ikisi de bu konudan bahsetmemiş, hatta hiç olmamış gibi devam etmişlerdi.

Carter bunun sebebinin, ikisi de Blake ve Sam'in çok yakın arkadaşları oldukları için onlar açısından bir şeyleri berbat etmek istememeleri olduğunu düşünüyordu.

Carter başka kadınlarla çıkmaya, en azından onlarla bir yerlerde görünmeye devam ederken, Eliza da Samantha'yla birlikte işlettikleri firma için yapması gerekenleri yapmıştı.

"Eee, ne düşünüyorsun?" Eliza bunu ona söylemişti ama Carter'ın, onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Anlamadım?"

"Ev diyorum."

"Ne?"

"Söylediğim hiçbir şeyi duymadın, değil mi?"

"Hayır... Hayır, bana bekleyeceğimiz odayı gösterdin, balkondan bahsettin."

Eliza ellerini kalçasına koyup onu hor görür gibi baktı. "Onları söyleyeli on beş dakika oldu. Niye anlatma zahmetine girdim bilmiyorum," dedi arkasını dönerken.

"Dikkatim dağınık," diye itiraf etti Carter. "Kafamda bir sürü şey var."

"Benim yapacak daha iyi şeylerim var. Bak ne diyeceğim, sen Neil'a gördüklerini onayladığını söyle, biz de yolumuza gidelim, olur mu?"

Carter sırıttı. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Eliza'nın gözleri şimşek çakmasından bile daha hızlı bir şekilde onunkilere döndü. "Gitmeni istemem, senin burada olmanın umurumda olduğunu gösterir."

Eliza yüzüne ilgisiz bir ifade yerleştirmek için büyük çaba gösteriyordu ama tırnağıyla oynamaya başlamış, gözlerini ondan kaçırmıştı. *Umurunda... Umurunda olmasını istemiyor olabilirsin ama umursuyorsun.*

"Tüh..."

Eliza tırnaklarını inceledi, sonra ellerini yumruk haline getirdi. "Of, unut gitsin! Şuradan bir an önce gidelim yoksa sıcaktan eriyeceğim."

"İyi fikir..." Çünkü burada durup onun hakkında fanteziler kurmak bir işe yaramıyordu. Ayrıca bu düğüne biriyle birlikte gelecekti ama bu kişi karşısındaki kadın değildi.

Eliza ilerlemeye başladığında Carter aralarına mesafe koyarak onu takip etti. Asıl düşünmesi gereken başnedime değil, bu *nikâh tazeleme* törenine karılacak Teksaslı milyonerler olmalıydı.

"Ben her şeyi düşündüm, Neil. Ağabeyime tamamen güvende olacağını, medyaya verilecek tek fotoğrafların onun davet ettiği tek muhabir tarafından çekileceğini söyleyebilirsin." Gwen, Carter'a el salladı. "İyi bir adam ol ve onu yatıştır, tamam mı?"

Carter, Neil'a bakıp omuz silkti.

"Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkürler, Bayan Hawthorn... Birkaç gün sonra görüşürüz."

Bayan Hawthorn, Gwen'in iki yanağını öpmesine izin verdi, sonra iki kadın arabaya binerlerken onlara el salladı. "İyi eğlenceler kızlar..."

Eliza ve Gwen giderlerken Carter, Neil ve Bayan Hawthorn'un yanına geldi. Eliza uzaklaşırken dikiz aynasından bir kez bile bakmamıştı.

"Aceleleri vardı sanki," dedi Neil.

"Ben de fark ettim."

Bayan Hawthorn bir elini kalçasına koydu. "Düğün planlamak kolay değildir. Çok fazla çalışıyorlardı. Kutlamalardan önce eğlenceli bir gece geçirebilecek olmaları güzel..."

"Eğlenceli bir gece mi?" diye sordu Neil.

Carter yoldan kalkan tozlara baktı.

"Billy, Eliza'nm ona Gwen'le birlikte birkaç saatliğine keyiflerine bakıp rahatlayabilecekleri yerel bir bar olup olmadığını sorduğunu söyledi."

Carter gözlerini devirdi. "Bar mı?"

"Bayan Gwen'i bir Teksas barında düşünemiyorum," diye bağırdı Neil.

Eliza, belki... Ama Gwen? "Görünüşe göre bu akşam eve dönmüyorsun," dedi Carter, Neil'a. Eliza ve Gwen'i takip edip gizlice gözetleme şansını kaçıramazlardı.

İkinci Bölüm

Otelin hediyelik eşya mağazasında mükemmel dar kotlar, kovboy çizmeleri ve şapkaları bulunuyordu. Gwen, bir Teksas barına dük kızları gibi giyinmiş halde gidemezdi. Sarı nedime elbiseleri alışverişinin aksine Eliza, mağazanın taşra bölümüne yaptıkları küçük gezide oldukça eğlenmişti.

Genizden gelen bir sesle, kaybedilen aşklar hakkında söylenen yüksek sesli şarkılar barı dolduruyordu ve dans pistinde birkaç çift vardı. Bedenleri birbirine yapışmıştı ve sanki tek vücutlarmış gibi hareket ediyorlardı.

Eliza önden giderek kalabalığın arasından geçti ve bardaki birkaç boş sandalyeye yöneldi. Yerlerine yerleşmeden önce ikisine de birkaç kafa dönmüş ve gülümsemişti.

"Buranın bu kadar kalabalık olmasına inanamıyorum," dedi Gwen gürültüyü bastırmaya çalışarak.

"Böylece daha ilginç oluyor," dedi Eliza ona.

Barmen önlerine birkaç peçete bırakıp şapkasının ucunu eğerek, "Hanımlar," dedi.

Eliza iki parmağını kaldırdı. "İki bira..."

Gwen kaşlarını çattı. "Ama..."

"Bir bira barında şarap içemezsin, Gwen." Eliza, arkadaşının bu kibriyle yapacağı şeyi tahmin etmişti. Fakat şaşırtıcı bir şekilde kız ona karşı gelmedi.

Gwen kucağına koyduğu çantasının üstünde ellerini birleştirdi. Sandalyesinde dimdik oturuyordu ve geyik gözlerine benzeyen gözlerini kocaman açmıştı. Parmaklarıyla müziğe ritim tutarken dudaklarında bir tebessüm oynaşıyordu. Burada ne görüyordu? Ona göre bu gece bir macera ve sosyal korkularının üstesinden gelmek için bir araç olacaktı. Etrafta dans eden ve iyi vakit geçiren insanlar vardı. Durumlarına bakılırsa henüz kimse kafayı bulmamıştı. Biracılar genelde gece geç saatlerde zorbaya dönüşürlerdi.

"Buyurun hanımefendi..." Barmen şişeleri önlerine koyduğunda Eliza para çıkarmak için çantasına uzandı. "Çoktan ödendi," dedi barmen, kafasıyla barın uç tarafını, Batı tarzı gömlekler giyip kovboy şapkaları takmış iki adamı işaret ederek. Eliza kendisine yakın oturan adamla göz göze geldi. Adamın siyah saçları ve mükemmel şekillendirilmiş bıyığı kaba bir çekiciliği olan yüzünü çerçeveliyordu. Eliza kafasını hafifçe sallayarak şişesini kaldırdı.

"İçkileri onlar mı almış?" diye sordu Gwen.

"Öyle görünüyor."

"Gidip onlara teşekkür etmeli miyiz?"

Eliza bakışlarını adamlardan çevirip şişesini dudaklarına götürdü. Bir yudum aldıktan sonra, "Gerek yok... Beş daki-

kaya kalmaz burada olurlar," dedi.

Gwen şişesini alıp barın diğer tarafındaki kovboylara gülümsedi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü hâlâ onlara bakıyorsun. Bunu bir davet olarak algılayacaklardır."

Gwen gözlerini yere indirip yerinde kıpırdandı.

"Tanrım, gerçekten de hiç dışarı çıkmamışsın..."

Gwen'in yanakları kıpkırmızı oldu. "Tam bir zavallıyım."

"Muhafaza ediliyordun. Tamamen senin suçun değil yani..."

Gwen birasını yudumladı. Yüzünü buruşturmaması takdire değerdi. "Muhafaza edilen zavallı biriyim."

Ne kadar masumsun? "Lütfen bana erkek arkadaşların olduğunu söyle..."

Gwen'in ağzı bir karış açık kaldı. "Sevgililerim oldu. Bakire değilim, ima ettiğin buysa."

"Bak sen, bunu öğrendiğim çok iyi oldu hayatım. Senin yeni doğmuş bir buzağı kadar masum olduğunu sanıyordum."

O anda Eliza ve Gwen kafalarını, iki dakika geçmeden yanlarında bitmiş olan haşin görünüşlü kovboya doğru çevirdiler.

Gwen'in yanakları anında kızardı ve gözleri kocaman açıldı.

"İçkiler için teşekkürler," dedi Eliza, dikkati Gwen'in duygu patlamasından çekmeye çalışarak.

"Benim adım Rick, bu da Jimmy..." Jimmy, Rick'ten iki

buçuk santim kadar kısa ve on kilo zayıf görünüyordu. İkisi de oldukça hoştu.

"Ben Eliza," dedi Eliza, "bu da bakire olmayan arkadaşım, Gwen."

Gwen böğrüne bir dirsek geçirince Eliza kahkaha attı.

Rick ve Jimmy şakayı devam ettirmeyecek kadar naziktiler. "Size katılabilir miyiz?"

Eliza sağ tarafındaki boş sandalyeye kafasıyla işaret etti. Rick otururken Jimmy, "Ben boş bir masa bulmak için tetikte olayım," dedi.

Jimmy kendisine yaklaştığında Gwen, Eliza'ya doğru kaydı. Bu iş, birkaç saniye içinde tuhaflaşacak gibi görünüyordu. Eliza, Gwen'in birasını elinden aldı. "Ben şunu tutayım da siz ikiniz gidip dans edin hadi."

Gwen ona doğru eğilip fısıldamaya çalıştı. "Onu tanımıyorum bile..."

Eliza gülümseyip sandalyeden inmesi için onu dürttü. "Git hadi... Buraya eğlenmeye geldik."

Jimmy onun dirseğini tutmak için uzanmıştı bile.

"Ama bu şekilde dans etmeyi bilmiyorum ki..."

Jimmy sandalyesinden kalkmasına yardımcı oldu. "Nerelisin?"

"Londra'nın dışında bir yer..." Gwen çantasını sandalyeye bıraktı.

Jimmy gözlerini kırptı. "İngiliz, ben iki adım dansını beş yaşımdayken öğrendim. Eminim sana öğretebilirim."

"Emin misin?"

"Hadi gel..."

Eliza'nın gözleri dans pistine adım atan arkadaşını takip etti. Jimmy kolunu beline sarıp onu kendisine çektiğinde Gwen gerildi. Birkaç yanlış adımdan sonra Jimmy, dışarıdan karışık görünen dans hareketlerini başarılı bir şekilde öğretip Gwen'in müziğe göre salınmasını sağladı.

"Arkadaşını hep böyle yakından izler misin?" diye sordu Rick.

"Bu kızların el kitabında bulunan bir şeydir. Tuvalete birlikte gideriz, birbirimizin giysilerinden çıkan etiketleri geri sokarız ve birbirimize göz kulak oluruz..."

"O sana göz kulak oluyor gibi görünmüyor."

Eliza bakışlarını sağındaki kovboya çevirip gülümsedi. "Arkadaşının ayağını kırmamak için uğraşıyor. Aynı anda hem onu yapması hem de bana göz kulak olması zor..." Rick çok sevimliydi ve aksam da hoş tutumuna zenginlik katıyordu, ama Eliza ona karşı cinsel bir çekim hissetmiyordu. Kimya tam bir sürtüktü. Dışarıdan birbirleri için doğru gibi görünen iki insan aslında hiç uygun olmayabilirdi. Ya da Carter ve kendisi gibi içeriden patlayabilirlerdi.

Fakat Rick aynı şeyi hissetmiyor gibiydi. Çünkü sandalyesine iyice yerleşip muhabbetlerini devam ettirmeye başlamıştı.

Barın arka taraflarında, Eliza ve Gwen'den uzak bir yerde duran olan Carter, Neil'ı dürttü ve gölgelere karışmak için elinden geleni yaptı.

Gwen'in sendeleyerek attığı adımlara bakılırsa hanımlar en az bir, belki iki saattir bardaydılar. Gwen'in saçları karmakarışık olmuştu ve arada bir sesi diğer insanlarınkini bastırıyordu. Carter ve Neil'ın barda bulundukları kısa süre içinde üç farklı adamla dans etmişti. Neyse ki Eliza, Gwen'in içkilerinin bir kısmını masada unutulan boş bardaklara boşaltıyordu.

Gwen'in dans pistinde dönmesini izlerken Neil'ın eklem kemikleri elindeki bira şişesini sıkmaktan bembeyaz olmuştu. "Kız sarhoş," diye mırıldandı sıktığı dişlerinin arasından.

"Haklısın." Carter, gözlerini Eliza'ya çevirerek birasından bir yudum aldı. Eliza masada oturmuş, iki adamla konuşuyordu. Gecenin çoğunu masada geçirmişti. Adamlardan biri kalkıp ona elini uzatınca ilk başta tereddüt etti ama sonra adamın onu dans pistine götürmesine izin verdi.

Sıkı, küçük kalçası sanki Teksas tarzı danslar için yaratılmış gibi her adımda sağa sola salınıyordu. Partneri ellerini otuz saniye kadar kalçasında tuttuktan sonra kaydırmaya başladı.

Bardağı kırmak isterken, parmaklarımın arasında tutmak çok zor.. O sırada bir başka çift görüşünü engelleyince Carter oturduğu yerde kıpırdandı, ama Eliza'yı kalabalığın arasında göremedi. Sonunda onu bulduğunda dansı kısa kesip yerine oturmuş olduğunu gördü. Bu sefer başka bir adamla konuşuyordu. İki numaralı beş para etmez kovboy, elini uzatıp Eliza'nın omzuna koyduğunda Carter daha fazla

dayanamayacağını hissetti. "Sen Gwen'i izle."

"Merak etme, izliyorum," dedi Neil.

Eliza'nın masasına vardığında müzik değişmiş, daha yavaş bir şarkı çalmaya başlamıştı. Carter beş para etmez kovboyun parmaklarını hiç de nazik olmayan bir şekilde Eliza'nın sırtından çekti ve Eliza'nın dirseğini kavradı.

Eliza'nın şaşkın bakışları onunkilerle buluşurken kovboy ayağa kalktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Adamın, Eliza'nın üstünde dolaşan elinde bir haç dövmesi vardı. Dövme neredeyse hiç göze çarpmıyordu, ama Carter ne anlama geldiğini biliyordu. "Bana bir dans borcun var," dedi Eliza'ya, adamı görmezden gelerek.

Eliza ona karşı gelemeyecek kadar şaşkın olmalıydı ki sendeleyerek ayağa kalktı ve Carter'ın onu kollarına almasına izin verdi. Vücudu kendisininkine değince Carter midesinin alev alev yandığını hissetti.

"Sen burada ne halt arıyorsun?"

Carter, salonun diğer tarafından onlara bakmakta olan adamlara dik bir bakış attı. "Bir kadını, eğlenceli bir gece geçirmeyi planlayan bir grup magandadan kurtarıyorum."

Carter onu döndürdü, sonra Eliza da onu döndürdü ve adamlara baktı. "Zararsız adamlar onlar."

"Gerçekten mi?"

"Sadece biraz haşin görünüyorlar."

"Yani bütün gece size içki ısmarlayıp sınırlarınızı test etmelerinin bir amacı yok mu?"

Eliza onun ayağına bastı, ama Carter hemen toparlanıp

dansa devam etti. "Ne zamandır burada... bizi izliyordun?"

Tanrım, Carter bu sefer fazla ileri gitmişti. "Yeterince uzun süredir..."

"Ne zamandır, Carter?"

"Neil, Gwen için endişelenmişti." En yakın arkadaşının kız kardeşi aklına gelince etrafına bakınıp onu bulmaya çalıştı. Gwen'in sarı saçları ve narin bedeni gözüne iliştiğinde birisinin onu kapıya doğru yönlendirdiğini fark etti. "Ah, kahretsin..."

Carter dansı aniden kesip Eliza'yı da kendisiyle beraber sürüklemeye başladı.

Neil çoktan önlerindeydi.

Terli vücutlardan oluşan kalabalık barın diğer tarafına geçmelerini zorlaştırıyordu. Carter, Eliza'nın masasındaki en az bir adamın onları takip ettiğini biliyordu.

"Ne yapıyoruz?"

"Hadi," dedi Carter. Sonunda ön kapıya ulaşıp park alanına çıktılar ve Neil'ın, Gwen'in dans ettiği adamın yakasına yapıştığını gördüler. Adamı bir kamyonetin kaputuna yaslayıp yumruğunu kaldırdı.

"Dur!" diye cıyakladı Gwen.

Neil sadece bir saniyeliğine tereddüt etti ama sonra yumruğunu salladı.

Kaputa yatmış adam Neil'la boy ölçüşecek cüssede değildi. Koruma, iki yumruk attıktan sonra geri çekildi. "*Hanımefendi* hayır dedi."

"Siz nereden çıktınız?" diye bağırdı adamlardan biri bar-

dan, insanların arasından geçmeye çalışırken.

Dramayı izlemek için bardan birkaç kişi daha çıkmıştı. Carter, en azından bir ceptelefonunun kendisine odaklandığından emindi. Teksas'ta bir bar kavgasına karışmak oy kazanmak için iyi bir yol değildi.

"Her şey açık dostum... Koca adam, masum bir kadını koruyor," dedi Carter, ortalığı yatıştırmaya çalışarak.

"Kadın bana istekli görünmüştü," diye bağırdı adam. Sonra yabancının yumruğu savrulup Carter'ın yüzüyle buluştu.

Carter dönüp eğildi ve kendisine saldıran adamın beline sarılarak onu en yakın arabaya doğru itti.

Etraflarındaki her şey patladı. Carter adamın gövdesine bir kez daha vurduktan sonra yumruk yumruğa geldiler. Damarlarında dolaşan adrenalin alev gibiydi, yumruklarını kuvvetlendiriyordu. Kas hafızası harekete geçti ve Carter yirmi saniyeden kısa sürede adamı arabaya, arkadaşının yanma yapıştırdı. "Hayır, her zaman *hayır* demektir!"

Altındaki adam mücadele etmeyi bırakmıştı. Bardaki adamlar defans oyuncuları gibi kalabalığı yarıyorlardı.

"Kahretsin Jimmy, siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı biri.

Carter kavga ettiği adamın üstünden kalkıp yumruk atamayacağı bir uzaklığa çekildi. Ve gözlerini düşmanına dikip onun kaçmasını bekledi.

Ama adam kaçmadı.

"Neil," diye bağırdı Carter. "Sen Leydi Gwen'i götür,

olur mu? Ben Eliza'yla gelirim."

Eliza, Gwen'in sırtını okşadı. "Otelde görüşürüz."

Carter dikkatini ona verdiğinde Eliza'nın kolunu Gwen'inkine dolamış olduğunu gördü. İkisi de rahatsız olmuş şekilde kalabalığa bakıyorlardı.

Gwen kafa salladı.

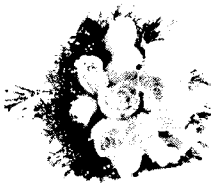
Carter kafasıyla Eliza'ya arabasına binmesini işaret etti.

"Çantam barda kaldı," dedi Eliza.

Neil, iki kadını sarhoş adamlardan uzaklaştırırken Carter çantayı almak için içeri girdi.

Gwen'in tasarım çantasını aldı, sonra Eliza'nınkine uzandı. Eli çantaya değdiğinde içinde korkunç bir şekilde tanıdık gelen bir şey hissetti. Kendisini tutamayıp çantayı açınca tam da tahmin ettiği şeyle karşılaştı.

Eliza neden çantasına tabanca taşıyordu ki?

Üçüncü Bölüm

Eliza çantasını Carter'dan alıp anahtarlarını çıkardı ve ona verdi.

Berbat bir şey yapmıştı. Gwen'in yabancı adamları def etmeyi öğrenmesine yardımcı olacağı yerde, onu tehlikeye atmıştı. Gwen, Neil ve Eliza'yla birlikte arabaya doğru ilerlerken titriyordu. İyi olduğunu söylemişti ama Eliza ona inanmıyordu. Öfkesini yanlış bir şekilde Neil'a yöneltmişti.

Otele döndüklerinde Eliza ondan istediği cevapları alırdı. O zamana kadar Carter'la uğraşması gerekecekti.

Carter ile Neil neden bara gelmişlerdi ki? Aslında onların müdahalesinden mutlu olmalıydı ama tek düşünebildiği, Carter ortaya çıkıp dikkatini dağıtmasaydı, her şeyi gayet güzel bir şekilde idare edebileceğiydi.

Eyaletler arası otobana çıkana kadar Carter arabayı sessizce sürdü. Eliza'nın tek yapabildiği onun sert profiline odaklanmaktı. Güçlü çene, seksi ağız ve hafifçe şişmiş dudak...

Eliza onun çektiği acıyı düşünerek ürperdi.

"Niye?"

Eliza derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. Carter'a ne demek istediğini sormaya gerek yoktu. *Niye* o bara gitmişlerdi? *Niye* sıkı bir şekilde muhafaza edilen Leydi Gwen'i bir bara getirmişti? "Biraz stres atmak istedik."

"Otelde bar yok muydu?"

"Tabii... Tamamen güvenli ve sıkıcı," dedi Eliza. "Gwen daha fazlasını istedi."

"Gwen ne istediğini bilmiyor. Ona bir şey olabilirdi."

Eliza kucağındaki çantasını kavrayan ellerine baktı. "Gwen, ona *hanımefendi* dedikleri ve otursun diye sandalyesini çektikleri için bütün kovboyların centilmen olduklarını sanmaya başlamıştı. O bara benimle gitmeseydi tek başına giderdi."

"Sen ona nasıl yardımcı oldun peki?"

"Sen ortaya çıkıp dikkatimi dağıtmasaydın onun o adamla birlikte çıkmasını engellerdim." Eliza'nın sesi yükselmiş, öfkesi köpürerek yüzeye çıkmaya başlamıştı.

Carter oflayıp otobandan ayrılmak için sinyali yaktı.

"Sen niye oradaydın ki?" diye sordu Eliza.

"Siz yarının gazetelerinde manşet olmayın diye. Görünüşe göre Neil ve ben tam zamanında gelmişiz." Otelin park alanına girerlerken Carter direksiyonu sıkıyordu. Park görevlisini geçip aracı kendisi park etmeyi tercih etti.

"O kadar da kötü değildi."

"Ellerini senin üstünde dolaştıran o adam bir uyuşturucu satıcısıydı, bunu biliyor muydun?"

Eliza dövmelerin anlamını biliyordu. "Küçük bir kasaba nihayetinde..." Adam masalarına geldiğinde Eliza dövmesine dikkat etmişti tabii ki. Aslında o geldiğinde Eliza kahve ısmarlıyordu, böylece kahveden sonra Gwen'le birlikte oradan ayrılabileceklerdi. Yanlarına gelen adamların, ikisinden biriyle yatağa girme niyetinde olmadığından şüphelenmişti ve havada gerilim vardı. Carter ortaya çıkıp onu dans pistine çekmeden hemen önce Eliza oradan ayrılmak için bahanelerini sıralamaya başlamak üzereydi.

"Küçük kasaba... Tek söyleyeceğin bu mu?" Carter öfkelendiğinde pek de hoş görünmüyordu. Çenesi aşırı gerilmişti ve gözleri öyle kısılmıştı ki neredeyse irisleri görünmüyordu.

Eliza ona bir şeyler daha söylemek yerine arabadan çıkıp kapıyı çarparak kapattı.

Arabadan iki metre uzaklaşmıştı ki Carter o gece ikinci kez onu tutup döndürdü. "Hata ettiğini itiraf et, ben de seni bırakayım."

Tabii, ederim!

Orada öylece, birbirlerine dik dik bakarak dikildiler.

Eliza boyun eğmeyi reddedip birkaç derin nefes aldı. Carter ona zaman tanıyınca istediğini söyletebileceğini sanıyorsa *çok* üzülecekti. Eliza'dan daha iyi sessiz muamele yapan olamazdı çünkü.

"Tanrım, çok inatçısın!"

"Bunu unutma," dedi Eliza.

Carter'ın eli gevşedi ve gözlerindeki bir şey değişti. Sesi yumuşadı. "Sana bir şey olabilirdi."

"Gwen'e bir şey olabilirdi demek istedin herhalde."

Carter'ın bakışları onun gözlerinden dudaklarına indi ve aralarındaki elektirik yoğunlaştı. "O da var," diye fısıldadı Carter.

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa hakkında endişe ettiği kişi Gwen değildi.

Carter'ın parmakları onun kolunda yukarı doğru kayarak dokunuşuyla teninde kıvılcımlar oluşturdu. Öfkesinin korkuya dönüşmesi, Eliza'nın ciğerlerindeki nefesin boşalmasına, kafasının sersemlemesine neden olmuştu. Carter dudaklarını kendi kendine bir şeyler söylüyormuş gibi hareket ettirdi, sonra Eliza'yla aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı. Eliza onun kendisini öpeceğini biliyordu. Bu muazzam bir hata olurdu ama onu durduramıyordu, durdurmak da istemiyordu. Tamamen hareketsiz bir şekilde durup onun dokunuşunu bekledi.

O anda Carter'ın ceketindeki ceptelefonu çaldı ve aralarındaki çekim, sıcak suya düşen buzun çatladığı gibi çatladı. "Kahretsin," diye inledi Carter.

O cebine uzanırken Eliza geri çekilip kafasını iki yana salladı.

"Ne?" diye bağırdı Carter telefona. "Evet... Hayır... Orospu çocuğu!"

Carter'ın yüzünün rengi çekilmişti. Serbest elini kum sarısı saçlarından geçirdi. Bu hareketi daha seksi görünmesine neden olmuştu.

Ama Eliza onun seksi olduğunu düşünmemeliydi.

"Evet... Ne yapacağını biliyorsun." Telefonu kapattı.

"Sorun ne?"

"Görünüşe göre bu geceki küçük parti sosyal medyada yayılmış. Arayan kampanya yöneticimdi."

"Ah, olamaz!" Bu iyi bir şey olamazdı. İnsanlar daha küçük şeyler yüzünden seçimleri kaybediyordu.

"'*Ah, olamaz*'dan çok daha fazlası bu... Hadi, seni içeri götürmem gerek ki gidip hasar kontrolü yapabileyim."

Otele doğru attığı her adımda Eliza'nın içi, suçluluk duygusuyla daha çok doluyordu. Örmek için çok uğraştığı duvarlarına ne olmuştu? Duygularını göstermeye çalışıp Carter'ın yüzünden bir şey anlamamasını umdu.

Carter tek kelime etmeden onu çatı katı süitine soktu. Sonra Gwen'e baktı, parmağını ona doğrultup, "Bir daha dışarı çıkmak istersen Neil'ı da yanına al," dedi. Sonra sırtını dönüp çıkarak kapıyı arkasından çarptı.

Hata ettim.

Süitin kapısı kapandığında Gwen ayağa fırladı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar eğlenmemiştim."

Eliza dili tutulmuş halde ona bakakaldı. "Ne?"

"İlk olarak o kovboylar... Çok tatlıydılar. Sonra bira... Birayı seveceğimi hiç düşünmezdim. Annem tadının pis banyo suyu gibi olduğunu ve hanımefendilerin bira içmeyeceğini söylemişti. Ve dans... Tanrım, hiç o şekilde dans etmemiştim." Odada volta atmakta olan Gwen'in sesi hızlı hızlı konuşurken en az bir oktav yükselmişti.

Eliza kafasını iki yana salladı. "Sen delirdin mi? Neil otoparkta o bakire olmayan kıçını kurtardı senin."

"Ben Neil'ı spot ışıklarının altına gelmeye karar vermeden bir saat önce fark ettim zaten. *Gerçekten* tehlikede değildim."

Eliza ağzının kuruduğunu hissetti. "Ne?"

"Sen Neil ile Carter'ın bara girdiklerini görmedin mi? Carter'ın fark edilmeden girebilmesini anlarım ama Neil? O adam eyaletler arası otobanlardaki kamyonlar kadar büyük... Sırf kastan oluşuyor." Gwen sol kaşını kaldırdı. Zaten parlak olan gözleri, içtiği bir sürü bira yüzünden daha da parlaklaşmıştı.

"Neil'dan hoşlanıyor musun sen?"

"Öyle bir şey demedim."

İnkâr etmiyor. İlginç...

Eliza ellerini yüzüne sürünce kalan makyajını her tarafa bulaştırdı. "Bu akşam çok büyük bir hataydı."

"Buna katılmıyorum."

"Carter seçimlerde aday ve bu akşam bir bar kavgasına karıştı. Çekilen fotoğraflar etrafta dolaşmaya başlamış." Eliza fotoğrafların hiçbirinde görünmemiş olmayı umuyordu.

"Ah... Ah!" Görünüşe göre Leydi Gwen sonunda sorunu tam olarak görmeye başlamıştı.

Eliza koltuğa çöküp ellerini yanlarına indirdi. "Hepsi benim suçum..."

Gwen onun yanına oturup elini dizine koydu. "Hayır, ben de senin kadar suçluyum."

Eliza sorumluluğun ağır yükünü omuzlarında hissediyordu. Şimdi soru şuydu ki işleri nasıl düzeltecekti?

Carter, kafasını ellerinin arasına almış halde bilgisayarının önünde oturuyor; kampanya yöneticisi Jay'le Skype'tan görüşüyordu. "...Ve olaya Gwen Harrison da dahil olduğu için Londra gazetelerinde ve magazin basınında da haber oldun. Berbat haldeyiz."

Bunu düzeltmem gerek...

"Hiç kimse bar kavgacısı bekâr bir adamın makam koltuğunda oturmasını istemiyor. Zinaya ya da uyuşturucuya bir şey demezler ama bir barın otoparkında kavgaya karışmak... Kabul edilemez."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı..." Adaylığını iki hafta içinde resmen duyurmayı planlıyordu. Ama şimdi bir kadının onurunu koruduğu tek bir gece yüzünden bütün hayat planları uzay boşluğunda kaybolmak üzereydi. "Ne zaman basın toplantısı düzenleyebilirim?"

"Muhabirlere ne diyeceksin ki? Barda içki içtiğini ve..."

"İçki içmiyordum ben."

"Ne kadar süredir bardaydın?"

"Bir saat..."

"Ve içki içmiyor muydun?" Jay'in sesinde alaycı bir ton vardı.

"Sadece bir tane içtim." Eliza'yı gözetliyormuş gibi görünmemek için bir biradan birkaç yudum almıştı.

Jay ofladı. "Dediğim gibi, barda içki içip kadınlara yazıyordun ve..."

"Öyle bir şey yapmadım."

"Gördüğüm fotoğraflarda yanında siyah saçlı, *seks benim göbek adım* diye bağıran bir kadın vardı."

"O Eliza'ydı, Samantha'nın en yakın arkadaşı... Kavgadan sonra onu eve ben götürdüm. Neil da Gwen'i götürdü," diye kendini savundu Carter.

"Gazeteler onun kimin arkadaşı olduğunu umursamayacaktır. Dinle Carter; içki içtiğini, kadın tavladığını ve bir adamın yüzünü kana buladığını söyleyecekler ki bunların hiçbiri yalan değil. "

Carter neredeyse, "*Ama o başlattı*," diyecekti. Ama bu tam bir *liseli* savunması olurdu.

"Blake'in partisi ne zaman?"

"İki gün sonra..."

"Dikkat çekmemeye çalış ve kimlerle konuştuğuna dikkat et. Belki bu olay biraz unutulur. O zaman ne yapabileceğimize bakarız."

Carter gittikçe gerilen boynunu ovaladı. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmak unutulmasını sağlamaz."

"Öyle ama başka ne şansımız var? Yarın ya da önümüzdeki hafta dünya evine girmeyeceksen, seni makam koltuğunu hak eden güvenilir bir aile adamı olarak nasıl gösterebiliriz bilmiyorum. Bar kavgasının görüntüleri insanların aklından çıkmayacaktır. Şimdi yapabileceğimiz en iyi şey bunun üstünü örtmek ya da kahramanca bir davranış gibi

göstermek... Ama o zaman bile zorlu bir mücadele olacak."

Düğünde ona eşlik edecek olan Kathleen'in yüzü gözünün önüne geldi.

Evlilik mi? Öyle bir şey olamaz...

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı..."

"DC'deki birkaç arkadaşıma fikir danışayım. Onlar böyle şeylerle sürekli uğraşıyorlar."

"Beni ararsın."

"Ararım. Ve Carter?"

"Evet?"

"Taşra barlarından uzak dur."

Carter aramayı sonlandırıp telefonu yatağa attı.

Ayvayı yemişti.

Dördüncü Bölüm

Bu elbise düşündüğünden çok daha fazla bunaltıyordu. Sarı renk, Eliza'nın bardaki o geceden beri yüzünden eksik olmayan solgunluğa hiç yakışmıyordu.

"Çok... tatlı görünüyorsunuz," dedi Sam, gözleri ondan Gwen'e, sonra tekrar ona dönerken.

"Pasta kreması gibi..." Fakat bu pastanın içi acı ve mayhoştu. Kilisede mihraba doğru yürürken Carter'ı görecek olma düşüncesi midesini bulandırıyordu. Alaycı tutumu ve hazırcevap hali, tam da ihtiyacı olduğunda nereye kayboluyordu?

"En azından sıcaklık biraz düştü," dedi köküne kadar iyimser olan, Gwen.

"Ne kadar düştü, beş derece mi?" Eliza aptal yelpazesini açıp yellendi.

O sırada kapı tıklatıldı.

"Gel..."

Bayan Hawthorn kafasını içeri uzattı. "Ah, siz kızlar ne kadar hoş görünüyorsunuz."

Eliza alaycı bir şekilde gülmemek için kendisini zor tuttu. Sam'in elbisesi de en az onlarınki kadar gülünçtü ama en azından beyazdı. Bayan Hawthorn'un gözlerine bir baktırması gerekiyordu. Elbise ve sarı renk sadece Gwen'e yakışmıştı.

"Erkekler hazır mı?"

"Hazırlar, hazırlar... Müziği başlatmalarını söyleyeyim mi?"

"Lütfen," dedi Eliza yalvarır gibi. Ne kadar çabuk başlarlarsa o kadar çabuk bitirirlerdi. O zaman belki gölgelere saklanabilirdi. Yaptığı *parti hatasını* Carter için düzeltmenin bir yolunu bulamamıştı henüz. Haberler *bar kavgasını* gösteriyor, Carter'ın havai bir aday olduğunu söylüyordu. Medya ondan bir şeyler duymak için otelin dışında kamp kurmuş olsa da Carter herhangi bir yorum yapmamıştı.

Sam yürürken takılmamak için ağır elbisesinin eteklerini kaldırdı.

Eliza basamakların ortasında, Carter ile Neil'ı gördü. İkisi de smokin giyip sarı kravat takmışlardı. Carter, Neil'ın dediği bir şeye sırıttı, sonra korumanın gözleri onları buldu.

Carter da başını çevirip bakışları Eliza'yı bulduğunda yüzündeki gülümseme düştü.

Eliza zar zor yutkunarak midesinde büyümeye başlayan gerilimi görmezden gelmeye çalıştı.

Carter merdivenin sonundaki yerini alıp beklemeye başladı. Kolunu ona uzatmadan önce Eliza'yı baştan aşağı süzdü. Gergin ve sert görünüyordu.

Çok eğlenceli olacak...

Eliza kekelemeden, "Selam," demeyi başardı.

Carter da ona, "*Selam,*" dedi ama sonra gözlerini Neil'a çevirdi. "Hadi başlayalım artık."

Gwen pırıl pırıl bir gülümsemeyle Neil'a bakıp koluna girdi ve ona iyice sokuldu.

Neil yakasını çekiştirip Carter'a kafasını salladı.

Mihraba giden koridora adım attıkları anda Carter etkileyici gülümsemesini ortaya çıkarıp Eliza'yı kendisine biraz daha çekti.

Sonra da ona şöyle bir baktı ama gördüğünden hoşlanmamış gibi görünüyordu. "Çok hoş görünüyorsun," dedi.

"Kör oldun herhalde," diye fısıldadı Eliza gülümseyerek.

Düğünde iki fotoğrafçı vardı. Birini Samantha tutmuştu, diğeri de medya için itinayla seçilmişti. Ama kamera korkunç bir şekilde sürekli Eliza ve Carter'a odaklanıyormuş gibiydi.

Neyse ki Neil uygun bulmadığı tüm fotoğrafları silme iznini almıştı.

"Daisy Duke'a benzemişsin. Tam Texaslı," dedi kıvrılmış dudağının ucuyla.

"Daisy Duke olsaydı göbeği açık üstler giyer ve poposunu gösterirdi." Eliza sağ tarafında oturan müşterilerinden birine kafasıyla selam verdi.

Carter alçak sesle kıkırdadı. Flaşlar yine yüzlerinde patladı.

Carter onu ön tarafa götürdü, kısa bir an için elini tuttu ve sonra onu bırakıp Blake'in yanındaki yerini aldı.

Tören kısa sürdü. Sam ve Blake yeminlerini tazelediler ve birbirlerine olan sadakatlerini birkaç sözle anlattılar.

Tören bittiğinde elbisesi tenine yapışmış olsa da Eliza'nın boğazında bir yumru belirmişti. Samantha ve Blake birbirlerine çok âşıktılar ve onları birlikte görmek Eliza'nın insanlık için bir umut beslemesini sağlıyordu.

Eliza yanından geçen bir garsondan bir kadeh şampanya aldı. Tatlı içecek Eliza'nın boğazından aşağı kayarken Carter'ın elleri ter içinde kaldı.

Arzu, hızlıca içtiği bir kadeh içki gibi midesini sıkıştırmış, yakasını bırakmıyordu.

Kathleen kolunu dürttü. "O kız, gazetedeki kız mı?"

Carter düğüne geldiği kadından başka birine, üstelik onu arzulayarak bakarken yakalandığı için utanarak Kathleen'e döndü. "Siyah saçlı kadın mı?" diye sordu masummuş gibi yaparak.

Kathleen ona bitkin bir şekilde gülümsedi. "Ben aptal değilim."

Hayır, değildi. "Evet, o..."

Kathleen bir süreliğine bir şey demeden kadehinin üstünden onu izledi. "Çok güzelmiş, o korkunç elbiseye rağmen..."

Carter hafif bir kahkaha atarak kafasını tekrar Eliza'ya döndürdü. Az önce göbeği açık üstler ve poponun gösterilmesiyle ilgili yorumunu düşündüğünde gerginliğinin biraz hafiflediğini hissetti. "Öyle sanırım..."

"Sanır mısın? Lütfen Carter, gecenin başından beri gözlerini ondan hiç ayırmadın neredeyse."

Lanet olsun. "Bar olayından beri fazla gerginim. Onu ve Gwen'i tekrar görmek aklımın yine o geceye gitmesine neden oldu." Bu bir yalan değildi. Gerçi kaygısını tetikleyen kişi Gwen değildi.

Kathleen elini, kolunun alt kısmına koydu ve hafifçe tebessüm etti. "Bundan daha fazlası var bence."

Carter kafasını iki yana sallayacaktı ama Kathleen onu durdurdu. "Söyle bana, kasımdaki seçimlerde kazanmak için şu anda şansının, geçen haftakiyle aynı olduğunu düşünüyor musun?"

"Yarın hasar kontrolüne başlayacağız."

"Ama artık eskisi kadar emin değilsin, değil mi?"

Kathleen'in mavi gözleri onunkilerle buluştu.

"Emin değilim." İmajını temizlemek için dört yıl daha beklemesi gerekebilirdi.

Kathleen içini çekip kafasını yana eğdi. "Sana ne lazım biliyor musun?"

"Hayır... Ne lazım?"

"Eskisini gölgeleyecek yeni bir skandal... Asilce bir şey... Savaştan eve dönen bir asker gibi karşılanmanı sağlayacak bir şey..."

Olabilir.

O sırada Carter'ın ensesi karıncalandı. Kafasını döndürdüğünde Eliza'nın gözlerini hemen başka tarafa çevirdiğini gördü.

Carter tekrar ona döndüğünde Kathleen kafasını iki yana

sallayıp gözlerini yere indirdi. "Yürümüyor, Carter."

Carter ona uzun bir süre öylece baktı. İkisi de konuşmuyorlardı. Birlikte geçirdikleri kısa zamanın anıları bir dakikadan az süre içinde gözlerinin önünden geçmişti. Kathleen'in söyledikleri karşısında bir şeyler hissetmek istedi. Hissetti de... Artık görüşmek istemediğini söylüyordu ve Carter rahatlamıştı.

"Üzgünüm," diyebildi sadece.

Kathleen kafasını kaldırdı, uzandı ve onun yanağını öptü. "Hoşça kal Carter..." Sonra dönüp oradan uzaklaştı.

Onu ilgilendirmezdi.

Umurunda değildi.

Eliza; Carter'ın güzel, gösterişli flörtünün yanından ayrılmasını izledi. Kadın ilgi meraklısı bir tipti. Eliza, Carter'ın kadınlarda bundan hoşlandığını sanmazdı. Görünüşe göre yanılıyordu.

Samantha onun suratının önünde elini salladı. "Dünyadan Eliza'ya..."

Arkadaşıyla deminden beri bir şeyler konuşuyorlardı ama Eliza konunun ne olduğundan emin değildi. "Kusura bakma, ne dedin?"

"Gwen'in bir süreliğine seninle kalmasının sorun olmadığından emin misin?"

Eliza bunu duyunca kendisine geldi. "Benimle kalmak mı?" Carter'la yanındaki kadına bakarken bir şeyleri kabul mü etmişti?

"Dediğim hiçbir şeyi duymadın, değil mi?"

"Hayır... Evet, siz tekrar balayına çıkarken Gwen'in sizin Malibu'daki evinizde kalacağını söylediğini duydum. Bu balayı işi, her yıl evlenmenin en iyi yanı bu arada... Gwen benimle mi kalacakmış yani?"

"Biz sadece beş günlüğüne gideceğiz. Gwen, Eddie ve çalışanlarla birlikte kalacak ama biz eve döndükten sonra seninle kalmak istiyormuş. Senin bir itirazın olmadığını söyledi."

Öyle mi?

"Bir sorun var," dedi Samantha.

"Hayır, ben sadece... Bu konuyu onunla konuşmamıştık."

Sam omuz silkti. "Gwen sorun olmayacağını düşündü." Arkadaşı avuçlarını birbirine sürtüyordu. Bu, bir şeyler söylemek istediğinin işaretiydi ama ağzını açmıyordu.

"Söyle hadi..."

İkisinin birbirlerinden sakladıkları sadece birkaç şey vardı, bu yüzden birbirlerine karşı açık olmamak için hiçbir sebepleri yoktu. "Hadi Sam, söyleyecek bir şeyin var."

"Gwen, Alliance için çalışmak istiyor."

"Çalışmak mı? Gwen hayatında bir gün bile çalışmış mı ki?"

Sam gözlerini sıkıca kapattı. "Teknik olarak hayır, ama..."

"Bu kötü bir fikir..." Gwen'le bir hafta geçirmişlerdi ve şimdi Carter bir seçimi kaybetmek üzereydi, Eliza'nın da bütün gazetelerde fotoğrafları vardı.

"Beni bir dinle... Gwen'in ofis çalışmalarına uygun olduğunu düşünmüyorum zaten. Ama bizimle çalışmak isteye-

bilecek daha fazla kadın bulmak için onun bağlantılarını kullanabiliriz. Kim bilir, belki de bu kadınlara uygun erkekler de bulabilir."

Sam haklıydı.

"Ama buna o kadar karşıysan..."

"Hayır, karşı değilim." Eliza derin bir nefes aldı. En nihayetinde patron Samantha'ydı. Ama Sam her zaman Eliza'nın fikirlerine saygı göstermişti ve kabul ettikleri hiçbir müşteri, ikisinin de yüzünü kara çıkartmamıştı. Fakat bu farklı bir meseleydi. Ayrıca Gwen, Sam'in görümcesiydi. Bu görmezden gelebilecekleri bir şey değildi. "Burada sapsarı bir diş perisi kusmuğu içinde duruyorum. Tek sebebi de Gwen'in hayır demesi zor biri olması..."

"Bu yüzden insan bulma konusunda mükemmel olacaktır."

Sam'in yalvaran gözleri her şeyi anlatıyordu.

"Tamam, bir deneme sürecinden geçiririz. Muhtemelen banliyöde yaşadıktan bir hafta sonra oradan nefret edecek, hemen eve dönmek isteyecektir zaten."

"Muhtemelen," dedi Sam gülümseyerek. "Teşekkürler..."

Daha sonra arkadaşı ona sarılıp yanından ayrıldı. Eliza elbisenin göğsüne yapışan kısmını ayırmaya çalıştı. Sıcaktan nefret ediyordu. Yelpazesini açıp nemli tenine biraz hava gelmesini sağlayınca az da olsa rahatladı.

"Göbeği açık üstler giymeye hazır mısın?"

Carter'ın sesi Eliza'nın ensesini okşar gibi oldu. Onun kendisini *neredeyse* öptüğü anı hatırlayınca bütün duyuları ayaklanmıştı. Yutkundu ama ona dönmedi. "Yanında var mı?"

"Ayarlayabilirim." Bu adamın, her kelimesi neden şehvetli birer teklif gibi geliyordu kulağına?

"Beni bu elbisenin içinden çıkarmak mı istiyorsun?"

"Benim daha kötü düşüncelerim vardı."

Eliza dönünce onun ukalaca sırıttığını gördü. "Sen buraya biriyle gelmedin mi?"

"Evet..."

"O zaman neden benimle flört ediyorsun?" Eliza pek çok şey olabilirdi, ama başka bir kadının erkeğini asla çalmazdı. Carter'ı, yanında davetlere taşıdığı o kadından daha uzun zamandır tanıyor olsa da, kadın düğüne onunla birlikte gelmemiş olsa da Carter, Eliza için sınırların dışındaydı.

"Öyle mi yapıyorum?"

"Öyle hissediliyor. Ama belirtmem gerek, bu kötü bir fikir..."

"Ne kötü bir fikir?"

"Sen ve ben... flört etmek. Biz anlaşamıyoruz. Unuttun mu? Geçen Noel'de, Noel pudingi yüzünden birbirimize girmiştik."

"Green Bay ve Carolina maçındaki faul kararı üzerine tartışıyorduk. Hakem benden yanaydı."

"O hakem kördü." Eliza'nın sesi yükselmişti. Ve Carter'ın onunla flört ediyor olmasıyla ilgili tüm düşünceler, sinir bozucu bir sineğin Raid'den kaçması gibi uçup gitmişti.

Carter sırıttı.

"Komik olan ne?"

"Üstünde büyük, siyah bir çizgi olsa o elbisenin içinde öfkeli bir eşek arısı gibi görüneceksin."

Eğer Carter haklı olmasaydı Eliza ona hakaret içerikli bir karşılık verebilirdi, ama bunun yerine oflayarak güldü ve elbisesine bakıp kollarını yanlarına düşürdü. "Tanrım, berbat bir şey bu... Bilgin olsun diye söylüyorum, Gwen'in seçimi..."

Carter arkasına döndü. "Gwen'in üstünde o kadar kötü durmuyor. Çok da iyi değil ama..."

"Gwen krem şantinin içinde bile iyi görünür." Gwen çok güzeldi. Klasik hatları, mükemmel boyu ve gülen gözleri vardı. Muhteşemdi. Ve şu anda etrafı üç adamla çevriliydi.

"Krem şanti ha?"

Eliza dikkatini Carter'a çevirirken teninin alev alev yandığını hissetti.

Krem şanti ve sert göğsünden akan çikolata şurubu... Eliza altdudağını ısırdı. Ama o anda patlayan flaş onu kısa fantezisinden uzaklaştırdı.

Eliza ve Carter dönüp fotoğrafçıya dik dik baktılar. Onların öfkesinden hiç etkilenmemiş olan fotoğrafçı, cihazının dijital ekranına bakıp kafasını salladı. "Tanrım, bu akşam ne sıcak," diyerek yanlarından uzaklaştı.

"Ona izin vermeli miyiz?"

Carter omuz silkti. "Bar kavgasından iyidir."

Eliza kısa bir an için tartışmalarını tamamen unuttu. "Kampanya nasıl gidiyor?"

Carter bir süre tereddüt ettikten sonra, "İyi gitmiyor," diye cevap verdi.

Benim hatam...

"Kendimi sorumlu hissediyorum," diye itiraf etti Eliza.

"Öyle mi?"

"Eh, evet... Eğer ben Gwen'i oraya götürmeseydim siz de peşimizden gelmezdiniz. Olaylar birbirini takip etti. Eğer yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa..."

Carter sırtını dikleştirip ona öylece bakmaya başlayınca Eliza dediklerini tekrar etmeyi düşündü. Carter bir şeyler düşünüyor, gözünün önünde beliren görüntülerle mücadele ediyor gibiydi.

"Carter? Sen iyi misin?"

"Hı hı... Sadece yapabileceğin bir şey olup olmadığını düşünüyordum." Sözcükleri yavaş ve dengeli bir şekilde dökülüyordu dudaklarından.

"Tabii, ben oradaydım sonuçta. Kavgayı senin başlatmadığını biliyorum. Bunu bir muhabire söyleyebilirim."

"Hı hı..." Carter ona bakmaya devam ederken mırıldanarak konuşuyordu. "Bilemiyorum."

"Neyi bilemiyorsun?"

"Neyi bilemiyorum?" Carter soruyu tekrarladı.

"Saçmalıyor gibisin..."

Carter düşüncelerinden uyandı. "Yarın ne zaman yola çıkıyorsun?"

"Öğleden sonra. Sam ve Blake'le birlikte gideceğim."

"Ondan sonra Los Angeles'ta mı olacaksın?"

"Orada yaşıyorum sonuçta, Hollywood. Hepimiz özel uçak kiralayacak kadar zengin değiliz yani." Eliza, Sam'in ilk tanıştıklarında Carter'a taktığı ismi kullanmıştı. Adamın beyaz perdeye yaraşacak yakışıklılığı her yapımcının rüya-

sıydı. Ama Carter ün peşinde koşmak yerine hukuk alanında ilerlemeyi seçmişti. *Sıkıcı!*

"Doğru," dedi Carter. Sırıtışı dudaklarına geri dönmüştü. "İki gün sonra Beverly Hilton'da bir basın toplantım var. Sen de gelebilir misin?"

Eliza yutkundu ve avuçlarının daha da nemlendiğini hissetti. "Neler olduğunu açıklamak için mi?"

"Gerekirse..."

Ne diyebilirdi? Carter'ın bir basın toplantısı düzenleme ihtiyacı duymasına neden olan kendisiydi. "Evet, gelebilirim."

Carter ona kocaman gülümsedi. Hollywood böyle bir gülümsemeyi sahiplenmeyi çok isterdi.

"İstersen artık sana eşlik eden kadının yanına dön. Eminim seni arıyordur."

Carter gözlerini ondan ayırıp etrafına bakındı. Eliza, Carter'a eşlik eden kadının bir başka adamla muhabbet ederek güldüğünü gördü. "Görünüşe göre birileri harekete geçmiş," dedi Carter'ın kolunu dirseğiyle dürterek.

"Benden ayrıldı. O ikisi istedikleri gibi hareket edebilirler."

Eliza ona bakakalmıştı. "Seni terk mi etti?"

Carter kafa salladı ama yüz ifadesi değişmemişti. Görünüşe göre Kathleen onun için o kadar da önemli biri değildi. Ya da belki de terk etmesinin önemli nedenleri vardı.

"Bir dakika; seni seçimler yüzünden terk etmedi, değil mi?"

Carter omuz silkti.

Eliza'nın göğsüne tuhaf bir ağırlık çökmüştü. Carter'ın

artık birisine bağlı olmamasından duyduğu rahatlama, ki aslında bunu hissetmeyi hiç istemiyordu ve Kathleen'in böyle sığ bir nedenle bir adamı terk edebilecek kadar kalleş olması düşüncesi birbirine karışmıştı. Eğer Kathleen, Carter'ı tanıyor olsaydı sıklıkla takındığı küstah tavırlarının altında, medya ne derse desin bir kadını koruyacağını bilirdi. Carter gibi adamlarla kitaplar dışında karşılaşılmazdı.

"Zaten senin için yeterince iyi değildi," diye mırıldandı Eliza.

"Ne dedin?"

"Eğer bir kadın seninle sırf Kaliforniya *first leydisi* olmak için birlikte oluyorsa onu istemezsin." Kathleen, beş bin dolarlık takım elbise giymiş bir Teksas kovboyuna yaslanmıştı. *Adamın büyük ihtimalle bir petrol yatağı vardır.*

"Öyle mi?" dedi Carter.

"Evet, öyle..."

Arka planda çalan müzik durdu ve gece için tutulan sunucu mikrofonu eline adı. "Eh, dostlar, görünüşe göre pasta kesme kısmına geçmeliyiz ki düğün sahiplerimiz bir an önce üçüncü balayına çıkabilsinler."

Eliza kafasını kaldırdığında Carter'ın kendisini izlediğini gördü. Carter gülümsedi ve pasta masasına gidip yardım edebilmek için ona kolunu uzattı.

Kolunu onunkine geçirirken Eliza, bedeninde oluşan elektriklenmenin, tüylerini diken diken ettiğini hissetti. Zaten sıcak olan bedeni, Carter'ın bu basit dokunuşuyla iyice alevlenmişti ve bazı bölgeleri gerilmişti.

Beşinci Bölüm

"Yardımına ihtiyacım var." Eliza, Samantha ile Blake'in oturma odasında Gwen'e yalvarıyordu.

"*Benim* yardımıma mı ihtiyacın var?" Gwen sırtını dikleştirip düzeltilmiş kaşlarından birini kaldırdı. Eliza'nın ricası karşısındaki şaşkınlığını vücut diliyle de gösteriyordu.

"Şok edici, biliyorum. Ama senin böyle şeylerde tecrüben var, benimse hiçbir fikrim yok." Eliza tavsiye istemekten hoşlanmazdı ama başka şansı yoktu.

"Ne tecrübesi?"

Eliza elini ağzına götürüp tırnağını kemirmeye başladı. "Carter yarınki basın toplantısında ona katılmamı istedi. Ne giyeceğimi, ne diyeceğimi hiç bilmiyorum. Bir taşralı gibi görünmek istemiyorum. O otoparkta çekilen fotoğraflarımız berbattı."

"Bence şahaneydiler," dedi Gwen.

"Kot pantolon ve bira reklamları için belki. Ama bu Carter için çok önemli bir şey... Ben şey gibi... bilemiyorum... saygın

görünmeliyim. Gece elbiseleri konusunda iyiyim. Günlük kıyafetlerde de... Ama basın toplantıları? Hiçbir fikrim yok."

Gwen elini göğsüne koydu. "Bana geldiğin için onur duydum."

Ah, güzel... "Yani yardım edebilir misin?"

"Annemin bana öğrettiği bir şey varsa o da medyayla nasıl başa çıkılacağıdır." Gwen kalkıp elini uzattı. "Gel, önce en mükemmel giysileri bulmakla başlayalım."

Otuz dakika sonra Gwen'in daha önceki ziyaretlerinden birinde bulduğu bir tasarımcının mağazasının önünde duruyorlardı. Eşikten içeri adımlarını atar atmaz mağaza sahibi onları karşılamaya geldi.

Gwen mağaza sahibi Nadine'e ne gibi bir şey aradıklarını anlatırken birisi Eliza'nın eline bir kadeh şarap tutuşturmuştu. Neyse ki şarabı içmek tırnaklarını yemesini engelliyordu.

Diğer kadınlar içeride dolaşırlarken Eliza onları yarım kulakla dinliyordu. Gwen askılardan birkaç etek-bluz kombinasyonu seçti. "Bence koyu renkler tenini daha çok ortaya çıkartacak ve fotoğraflarda iyi görünecektir."

"Doğru... Ama siyah olmaz, cenazeye gitmiyorsun," dedi Nadine.

Eliza güldü ama bir sürü kameranın karşısında dikilmenin bir cenazede dikilmek gibi hissettireceği düşüncesinden kurtulamıyordu. Yetişkin hayatının çoğunu kameralardan saklanarak geçirmişti. Şimdiyse ilgi odağı olacaktı.

"Şapka nasıl olur?" diye sordu Gwen. "Biliyorum, İn-

giliz olduğum için böyle düşünüyorum ama şapka görünüşe gizem katar ve gerginliğini gizlemeye yardımcı olur."

Eliza dikkatini hızla Gwen'e verdi. "Bu fikri beğendim."

Nadine kollarındaki giysileri koltuğa bıraktı. Sonra mağazanın dip taraflarına gidip birkaç şapka kutusuyla geri geldi ve şapkaları tek tek, dikkatlice çıkardı. "İstediğimiz şey gizem, bir şeyleri ifade etmek değil... Küçük ya da tüylü bir şey olmaz."

"Ama ben tüyleri severim," dedi Gwen.

"Belki kenarında küçük bir tüy olabilir," diyerek ona katıldı Nadine.

Şapkalar Eliza'nın kafasına takılıp çıkartıldı. Saçlarının kötü olduğu günlerde taktığı beyzbol şapkaları dışında Eliza hiç şapka takmazdı. Şapkaların geniş kenarları çok tuhaf geliyordu. Ama aynadaki yansımasını gördüğünde yüzünün değişimine hayran oldu.

"Ben ikinciyi beğendim," dedi Gwen.

Şapkanın kenarı Eliza'nın yüzünü yeterince örtüyordu. Kafasını hafifçe eğdiğinde kimliğini saklayabilirdi belki. "Benim de hoşuma gitti."

"Süper! Şimdi, elbiseye geçelim. Sade bir şey olsun ama ucuz görünmesin. Hava ılık olacak, bu yüzden kısa kollu olması iyi olur. Kumaşı da ipek olmalı. Kalbin gümbürdüyor olsa da özgüvenli hissedeceksin. Gerildiğini görmelerine izin vermeyeceksin," dedi Gwen.

O konuşurken Nadine birkaç elbise çıkarttı.

Renk konusunu biraz tartıştıktan sonra şapkaya uyacak koyu lacivertte karar kıldılar. Ayakkabılarının topukları beş

santimdi ve dürüst olması gerekirse Eliza'nın altı aylık koşu ayakkabılarından daha rahattı. Pahalı bir mağazanın insana verebileceği şeyler inanılmazdı.

Kıyafetin parasını düşünmek Eliza'nın şok olarak gerçekliğe dönmesine neden oldu. Leydi Gwen ve Samantha, bir dükün servetinden faydalanıyor olsalar da Eliza'nın böyle bir şansı yoktu.

Elbise çantaya, şapka da büyük, yuvarlak bir kutuya koyulurken Nadine ona faturayı uzattı.

Eliza nefesini tuttu. Üç bin dolarlık fatura şok ediciydi.

"Kredi kartı kabul ediyor musunuz?"

"Tabii..."

"İzin ver, ben ödeyeyim," dedi Gwen.

"Yardımını istediğimde finansal yardım demek istememiştim." Eliza çantasından kartını çıkartıp Nadine'e doğru uzattı.

"Önümüzdeki hafta senin evinde kalacağım. Bunun için sana bir şeyler borçluyum."

Eliza elbisenin parasını karşılayabilecek durumda olmasa da başka bir kadının ödemesine izin veremezdi. "Bana geldiğinde bir şeyler ayarlarız."

Gwen onun gözündeki kararlılığı görmüş olmalıydı ki tartışmayı uzatmadı.

Eliza'nın, Sam evlenmeden önce onunla paylaştığı evinin zili çaldı. Carter beş dakika erken gelmişti.

"Geliyorum," diye bağırdı aşağı, Carter'ın kendisini duyup duyamadığından emin olmasa da. Topuklularını ayağına geçirdi ve görünüşünü son kez kontrol etti. Eliza Havens'ın nereye gittiğini bilmiyordu. Aynadaki kadın bir yabancıydı. Gizemli ve evet, biraz da güzel bir yabancı... "Bunu yapabilirsin," dedi kendi kendisine, sinirlerini yatıştırmak için. Toplantı esnasında tırnaklarını yemeye, kıpırdanmaya başlarsa her şey mahvolurdu.

Gwen ona bütün gece ipuçları vermişti.

Hareketsiz dur. Omuzlar geriye, çene havaya. Çok yukarı değil. Şimdi kafanı yana eğ ve dudaklarını hafifçe kıvır. Gülümseme gibi değil, sırıtma gibi de değil. Mükemmel.

İpuçları böyle devam etmişti.

Gwen imkânsızı başarmış, Eliza'yı bir gecede sofistike bir leydiye dönüştürmüştü. Belki de imkânsız bir şey değildi.

Zil tekrar çaldı. Eliza derin bir nefes alıp verdi. "İşte başlıyoruz."

Eteğini son bir kez düzelttikten sonra Carter'ı karşılamak için kapıyı açtı.

Ama gelen Carter değildi.

"Bayan Havens?" Üç parçalı bir takım elbise giymiş, kısa boylu bir adam gülümsüyordu. Eliza'nın garaj yoluna lüks bir araba park edilmişti ve yolcu koltuğunun yanında bir şoför dikiliyordu.

"Benim..."

Adam gözlüğünü çıkartıp onu hızlıca baştan aşağı süzdü. Sapıkça değil, sadece değer biçer gibi bakmıştı. Du-

dakları bir sır saklıyormuş gibi kocaman bir sırıtış halini aldı. "Ben Jay Liberman, Carter'ın kampanya yöneticisiyim. Rahatsızlık için kusura bakmayın ama Carter sizinle otelde buluşmak zorunda kalacak."

Hayal kırıklığı Eliza'nın midesine bir yumruk geçirmişti. "Ah..."

"Ama sorun yok. Ben ne beklemeniz ve muhabirlere ne söylemeniz gerektiğini size anlatacağım."

Eliza kafa salladı, derin bir nefes alıp evden çıktı. Kapıyı kilitledikten sonra arabanın olduğu tarafa dönüp Jay'in peşine düştü.

Kendisini iki kere tırnaklarını dudaklarına götürürken yakaladıktan sonra ellerini çimdirerek kucağında kalmalarını sağladı. Son günlerde tırnaklarını kemirmek büyük sorun olmaya başlamıştı. Normalde sinirleri dengeliydi aslında. Elini çantasının üstüne koyup içindeki küçük tabancayı düşündü.

Tabanca onun can simidiydi. Muhtemelen artık ihtiyacı yoktu, ama yine de dikkatli olmalıydı.

Jay, konuşmanın çoğunu Carter'ın yapacağını açıkladı. Eliza'nm kafa sallaması, gülümsemesi ve medyaya Carter olaya dahil olmasaydı Gwen'le ikisinin başlarının tehlikeye girmiş olacağını söylemesi gerekiyordu.

"Şahsi sorular da soracaklardır. Bu sorulara cevap verme," dedi Jay. "Yan çizme işini Carter'a bırak, politikacı olan o sonuçta..."

Doğru! Zaten seçimlerde kampanya gezilerinin ilk haftasında herkes yuvarlak konuşma yapmak konusunda usta olur

Şoför bir manevrayla aracı otelin ön kısmına ilerletti. Yerel tüm televizyon kanallarının minibüsleri buraya park edilmişti. Şoför burada durmadan yan tarafa geçti, arabayı park etti ve ikisinin inmeleri için kapıyı açtı.

Eliza spot ışıklarının dışında geçirebileceği birkaç dakika için minnettardı. Otele girerlerken Jay ve şoför onun iki yanına geçtiler. Yalnızca çalışanlara ait olan bir kapıdan geçerlerken görevliler kafalarını kaldırdılar ama durmalarını söyleyen olmadı.

Şapkanın kenarı rahatsızlığını gizleyecektir. Mutlaka kullan. Gwen'in sesi kafasında yankılanınca Eliza kafasını eğdi.

Eşikten geçtiklerinde sert zemin döşemeleri, yerini bordo renkli, yumuşacık bir halıya bıraktı. Otelin soğuk ve kuru havasında temizlik görevlilerinin kullandığı malzemelerin kokusu vardı. Eliza bakışlarını yerde tuttuğu için nereye gittiklerini göremiyordu.

Jay bir kapıyı açıp onun için tutunca Eliza odaya girdi.

"Jay, neler oluyor? Eliza nere...?" Eliza ona bakmak için kafasını kaldırdığın Carter cümlesinin gerisini getirememişti.

Ağzı bir karış açık kalmış, kelimeleri yutulmuştu. Gözlerinden şaşkınlık, hayranlık ve arzu okunuyordu. "Eliza," dedi nefessiz kalmış gibi.

Carter nutku tutulmuş halde karşısında dikilirken Eliza'nın içi kadınsı bir gururla doldu.

"Selam Carter," dedi.

"Vay canına..."

Eliza'nın yanakları kızardı. Odadaki diğer kişiler sessizleştiler.

"Uygun buldun mu? Şapka çok aşırı kaçmamış, değil mi?" Öyle olsa bile şapkayı çıkartacak değildi. Aptalcaydı belki ama şapkayla kendisini güvende hissediyordu.

"Mükemmel, her şey mükemmel..."

Carter'ın arkasındaki biri boğazını temizledi. Carter döndüğünde odadaki yarım düzine adam işlerine döndüler. "On dakika," dedi bir çocuk –yirmilerinde olabilirdi– elindeki telefonu sallayarak.

Carter, Eliza'ya doğru iki adım atıp ellerini tuttu. Sonra onu süitteki ikinci bir kapıya götürdü. Bu odada, örtüleri mükemmel şekilde düzeltilmiş kral boyu bir yatak vardı ve çerçevesine bir elbise torbası asılmıştı.

"Kusura bakma seni almaya Jay'i yollamak zorunda kaldım. Bir şey çıktı da..."

"Sen yoğun bir adamsın."

Carter onu kapıdan içeri çektikten sonra elini koluna koydu ve bir daha kıpırdatmadı.

"Sen çok... harika görünüyorsun."

Eliza gergin bir şekilde güldü. "Beni germeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Ben sadece... yani, sen hep güzelsin ama bu," dedi elini havada sallayarak, "mükemmel... Sanki ne giyeceğini söyleyen siyasetten anlayan bir koordinatörün varmış gibi."

Güzel olduğumu mu düşünüyor? Gerçekten mi? "Gwen," dedi Eliza, hâlâ Carter'ın iltifatına takılı kalmış halde.

"Gwen ne?"

Eliza sersemlik halinden kurtulup ona daha iyi bir cevap verdi. "Gwen'in ne giymem gerektiğini bileceğini biliyordum. Eğer siyasetten anlayan bir koordinatöre ihtiyacın varsa o kişi Gwen." *Belki de sadece elbiseyle şapkanın güzel olduğunu düşünüyordur*

Carter onun kolunu sıktı. "Gergin misin?"

"Hayır," diye yalan söyledi. "Evet... biraz. Jay arabada bana açıklama yaptı. *Kafa salla, gülümse, az konuş...*"

"Doğru, bırak konuşmayı ben yapayım."

Eliza kıkırdadı. "Jay buna yan çizme diyor."

Kapının diğer tarafından yükselen tıklatılma sesi konuşmalarını böldü. "Gitme vakti, Bay Billings..."

Carter elini indirip onun elini tuttu. "Hazır mısın?"

"Ne kadar hazır olabilirsem..."

Carter elini sıktı. Sonra duraksadı. "Eliza, bana güveniyor musun? Yani futbol konusu haricinde?"

Eliza, Noel'deki tartışmalarını hatırlayıp güldü. "Senin dürüst bir adam olduğunu düşünüyorum." Sonra ekledi, "Oyumu sana vereceğim."

"Ama bana *güveniyor* musun?"

Acil bir durumda onu arayıp yanına gelmek için her şeyi bırakmasını bekleyebilir miydi? "Evet, güveniyorum."

Carter kafasını salladı. "Tamam... Tamam. Bu iyi..."

Eliza onun kendi kendine küçük bir konuşma yaptığını düşündü.

Kapı bir kez daha tıklatıldı. "Bay Billings?"

Carter, "Geliyoruz," diye seslendi ve Eliza'yla birlikte kapıya yöneldi.

Carter, Eliza'nın avcunun nemlendiğini hissedebiliyordu. Çift kanatlı kapı açıldı ve ikisi, etrafları kampanya yöneticisi, Neil'ın ısrar ettiği bir koruma ve üç çalışanla çevrili halde bir platforma çıktılar.

Carter'ın istediği son şey Eliza'nın elini bırakmaktı ama kürsüye ulaştığında başka şansı yoktu.

Ona güven verici bir şekilde gülümseyip elini sıktı, sonra bıraktı. Eliza çantasını sıkı sıkı tutuyordu ama bunun dışında, salondaki fotoğrafçıların ardı arkası kesilmeyen flaşlarından etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Bay Billings?"

"Carter?"

"Bay Billings?"

Muhabirler sürekli adını bağırıyorlardı. Carter ellerini kaldırdı ve hepsinin sakinleşmesini bekledi.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye başladı. "Herkes çok sabırlıydı. Bugün merakınızı yatıştırmayı umuyorum. YouTube sağ olsun, çoğunuz geçen hafta ilginç bir video izlediniz. Çoğunuzun da bildiği gibi, ben ve Bayan Havens..." Kafasını ona doğru çevirdiğinde Eliza gülümseyip kafa salladı. "...Çok yakın arkadaşlarımız olan, Albany dükü ve düşesi, Lord Harrison ve Leydi Harrison'ın Teksas'taki nikâh tazeleme törenindeydik."

"Bunu her yıl yapmıyorlar mı?" diye bağırdı muhabirlerden biri. Diğer birkaçı güldü.

Carter gülümsedi. "Evet, yapıyorlar. Aşk insanlara böyle şeyler yaptırır."

"Onlara beş yıl veriyorum. Sonra bunu yapmayı bırakacaklardır."

Carter tekrar ellerini kaldırdı. Sonra önceden hazırlanmış konuşmasından şaşmadan, bara girmelerinden kısa süre sonra kendisinin ve Blake'in korumasının, bir grup ahlaksız adamın istenilmedikleri halde Eliza ve Leydi Gwen'le ilgilendiğini fark ettiklerini anlattı. Duruma biraz klas katmak için Blake ve Gwen'in unvanlarını özellikle kullanıyordu. O gün daha erken saatlerde Blake eğer yardımcı olacaksa unvanlarını istediği kadar kullanabileceğini söylemişti.

Ama Blake, basın toplantısının Carter'ın planının sadece bir aşaması olduğunu bilmiyordu.

Muhabirler barın ucuz ve pis bir yer olduğunu öğrenir ve birkaç röportajdan sonra Gwen ile Eliza'nm, yumruklar havada uçuşmaya başlayana dek pek de rahatsız olmadıklarını keşfederlerdi.

"Olaya müdahil olmak zorunda kalmam talihsizlik oldu. Şu anlaşılsın ki gözlerimin önünde işlenen bir suç karşısında öylece dikilemem." Birkaç muhabir kafalarını eğip Carter'ın iyice düşünülmüş ve iyi çalışılmış sözlerini hızla not aldılar.

Carter omzunun üstünden bakıp elini Eliza'ya uzattı.

Dışarıdan bakılınca Eliza mükemmel bir şekilde soğukkanlı görünüyordu. Ama Carter bileğine dokunduğunda nabzının deli gibi attığını hissetti. Göğsü de normalden hızlı bir şekilde inip kalkıyordu.

Eliza onun elini cankurtaran halatına sarılırmış gibi tuttu.

"Bayan Havens?" Tanınmış bir yayın organının muhabiriydi konuşan. "Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Carter ona baktı. Eliza dudaklarını hafif bir gülümsemeyle kıvırdı. "Tabii ki," dedi, mikrofonlara yaklaşmak için Carter'ın yanma gelerek. "Leydi Gwen ve ben bölgeyi pek bilmiyorduk. San Antonio'da, düğün hazırlıklarını esnasında sadece birkaç gündür kalıyorduk. Biraz *country* müzik dinlemenin iyi olacağını düşündük. Sonuçta Teksas'taydık," dedi.

Birkaç muhabir kahkaha atınca Carter'm omuzları gevşedi. Eliza bile konuşmaya devam ettikçe rahatlıyormuş gibiydi.

"Carter'm da dediği gibi, bir adam arkadaşımı dışarı götürüyordu. Eğer Lord Harrison'ın şahsi koruması ve Carter orada olmasaydı neler olurdu hayal edemiyorum."

"İlk yumruğu kim attı?"

Eliza yutkundu. "İlk önce bardaki adamlardan biri Carter'a vurdu." Carter'a bir bakış attı. "Bilhassa ben, böyle onurlu bir adama oy verme şansımız olduğu için gurur duyuyorum."

Birkaç fotoğraf daha çekildi.

Carter'ın içi bir sıcaklıkla dolmuştu.

"İkinizin ilişkisi nedir?"

"Birlikte misiniz?"

Carter kürsüye çıktı ve Eliza'nın elini tuttu. "Sanırım sorularınızı cevapladık."

"Halk, yüklü bir banka hesabı ve yüksek yerlerde arkadaşları olan bir parti çocuğuna mı, yoksa ciddi bir adaya mı oy vereceğini bilmek istiyor, Bay Billings."

Carter'ın çenesi gerildi.

"Carter ve ben birbirimizi birkaç yıldır tanıyoruz," diye konuştu Eliza onun adına. "Futbol maçı izlerken içtiği bir şişe bira dışında hiçbir zaman aşırı alkol tükettiğini görmedim. Buradaki herhangi birine aksini iddia etmesi için meydan okurum."

"Oldukça savunmacısınız, Bayan Havens."

"Çünkü söylenenler hoşuma gitmedi. Futbol maçlarını izlerken iyi hüküm vermiyor olabilir, ama Carter Billings dürüst bir adamdır."

"Futbol fanı mısınız, Bayan Havens?"

"Herkes öyle değil mi?"

Bunun karşısında Carter da muhabirlerin yarısıyla birlikte kahkaha attı. Sonra öne çıkıp onun elini tuttu. Eliza irkildi ama elini çekmedi. "Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

"Bay Billings?"

"Bayan Havens?"

Muhabirler öne atılıp ceptelefonlarını ve küçük kayıt cihazlarını uzatarak bir soruya daha cevap vermeleri için yalvarmaya başladılar.

Carter elini Eliza'nın belinin alt kısmına koyup onu sahneden indirdi ve odasına dönene kadar elini üstünden çekmedi.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Jay onun sırtına vurdu. "Aferin."

Eliza derin bir nefes verip onlara döndü. "Şimdi ne olacak?"

"Oturup hikâyeyi nasıl değiştirdiklerini izleyeceğiz," dedi Jay, televizyonu açarken.

"Nasıl değiştirdiklerini mi?"

Carter oturması için bir sandalyeyi işaret edince Eliza oradan gitmeye hazırmış gibi sandalyenin ucuna ilişti.

"Medya senin dediklerini alır, demediklerinle birleştirir ve tamamen yeni bir hikâye ortaya çıkarır."

"Bizim dediklerimizle böyle bir şey yapabileceklerinden emin değilim."

"Şaşıracaksın," dedi Jay, ceketini çıkartıp koltuğun arkasına atarken.

"Bu ne kadar sürecek?"

Jay saatine baktı. "Öğlen haberleri başlayana kadar yirmi dakikamız var."

"Öğle yemeği yedin mi?" diye sordu Carter. Kucağındaki elleriyle oynayıp durmasından Eliza'nın ne kadar

gergin olduğu anlaşılıyordu.

"Yemek yiyebilecek halde değildim."

"Yani bir şey yemedin."

Eliza kafasını iki yana salladı.

"Hafif bir şeylere ne dersin? Buraya isteriz." Carter onun kabul etmesini beklemeden telefonu kaldırdı. Müşterilerle ilgilenen görevli onu oda servisine bağladı. Carter günün çorbasıyla bir demlik kahve sipariş ederken kampanya personellerinden ikisi daha odaya girdi. Kısa bir tartışmanın ardından odadaki diğer herkes için de sandviç sipariş etti.

"Kanal 4'ten Bradley'nin lobinin orada haber özeti yaptığını gördüm," dedi personellerden biri olan Justin.

"Ve?"

"Söylemesi zor..." Justin, Eliza'ya baktı, sonra gülümseyip omuz silkti.

Bir başka personel daha gelip ceketini kenara fırlattı. "Eee?"

"Henüz bir şey yok..."

Odadaki adamlara tek tek bakarken Eliza'nın teni solgunlaşmıştı.

Adamlar birbirleriyle konuşuyor, medyanın neler diyeceğini tahmin etmeye çalışıyorlardı. Carter, Eliza'nm oturduğu sandalyenin koluna oturup ona doğru eğildi. "Sen iyi misin?"

"İyiyim."

Tabii tabii!

"İstersen diğer odada izleyebiliriz."

Eliza yatak odası kapısına bakıp kafasını iki yana salladı. "Burada iyiyim."

Tabii tabii!

Yirmi dakika, bir saat gibi gelmişti. Haberlerin açılış jeneriği ekranda dönmeye başlarken oda servisi geldi. Jay, otel görevlilerini bir çağırıyor bir gönderiyordu. Kimse yiyeceklerle ilgilenmiyordu.

"Şişşt!"

Carter, Eliza'yı ekranda ilk gördüğü anda içinin gururla dolduğunu hissetti. Bunun temelsiz bir şey olduğunu biliyordu, ama Eliza'nın yanında yürümesini izlemek bir şekilde doğru deliyordu.

"Geçen haftaki falsosunun ardından vali adayı Carter Billings temize çıkma uğraşında... Hatta kendisine yardımcı olacak gizemli ve karizmatik bir partner de bulmuş durumda... Bay Billings, kız arkadaşını rahatsız eden kişilerle mi kavga etti ya da yaptığı açıklamalar mantıklı mı karar vermek zor... Hüküm sizin..." Kanal, basın açıklamasından bir parça gösterirken Carter, Eliza'nın yüzünde kalan rengin de solduğunu fark etti. Gözlerini ekrana dikmiş halde işaretparmağını dudaklarına götürmüştü.

Oldukça savunmacısınız, Bayan Havens.

Çünkü söylenenler hoşuma gitmedi.

"Bayan Havens ne kadar gizemli olsa da Bay Billings'in futbol maçında hakemin verdiği faul kararı hak-

kında doğru hüküm veremediği yorumuyla muhabirleri kırıp geçirdi. Yine de basın, Bay Billings'in kötü şöhretli YouTube videosundan yakayı sıyırabileceğinden emin değil."

Jay başka bir kanalı açtı. Bu haber öncekinden daha olumluydu ama yine de Carter'ın umduğu gibi değildi.

Eliza tek bir kelime etmeden yerinden kalkıp kalabalık odayı geçti ve yatak odasına girdi.

Altıncı Bölüm

Midesi altüst olmuştu ve tırnaklarını yememek için kendisini durdurmuyordu.

Eliza pahalı elbisesine baktı, sonra şapkasını çıkartıp şifonyerin üstüne attı. "Ne israf!"

Yatağa çöküp çantasından cüzdanını aldı ve içindeki iyice yıpranmış fotoğrafı çıkardı. Sararmış fotoğrafta bir zamanlar mutlu olan bir aile vardı: Eliza'nın çok benzediği, hatta kız kardeşi sanılabileceği annesi, dürüst, sevgi dolu bir adam olan babası ve dokuz yaşındaki Eliza.

Bu fotoğraf anne babasının ölümlerinden –öldürülmelerinden– altı ay önce çekilmişti.

Bu anılar öyle derinlere gömülüydü ki Eliza bazen unutuyordu. Ama tüm haber kanallarında kendisini gördükten sonra annesine ne kadar benzediğini fark etmişti.

Ve bu sorun olabilirdi.

Kapının tıklatılmasıyla hızla fotoğrafı kaldırdı ve çantasını kapattı.

"Eliza?" Gelen Carter'dı.

"Gir..."

Carter kapıyı arkasından kapatıp, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Çamur attıkları kişi sensin. Her şeyi nasıl çarpıttıklarına inanamıyorum."

Carter kalçasını şifonyere yaslayıp ellerini pantolonunun cebine soktu. Onca gerginliğe rağmen hâlâ aşırı seksi görünüyordu. "Bir basın toplantısının her şeyi düzelteceğini düşünmemiştik zaten."

"Umarım bana ihtiyacın olmaz. Bir yıl boyunca giyecek bir şeyler alacak durumda değilim." Gergin bir kahkaha attı.

"Zararını karşılayabilirim."

Eliza'nın çenesi gerildi. "Lütfen, demek istediğim o değildi." Ayrıca aldığı giysiler için başkasının en son ne zaman para ödediğini hatırlamıyordu, tabii o aptal sarı nedime elbisesi dışında. "Eee, şimdi ne olacak? Daha fazla basın toplantısı mı?" Bunu bilmesi gerekiyordu, böylece Carter'ın planının bu kısmından zarif bir şekilde ayrılabilirdi.

"Eminim olacaktır."

Carter yatağa doğru gidip onun yanma oturdu. Eliza çantasını yanına koydu.

"Başka bir planın var, değil mi?"

Carter kafasını salladı. Birden Eliza'nın daha önce şahit olmadığı bir şekilde gerilmişti. "Benimle aynı duruma düşen geçmiş adayları araştırıp bazı çalışmalar yaptık. Dört yıl daha beklememek için medyanın dikkatini çekecek etkili bir şey yapmalıyım."

"Nasıl olacak o?"

"Çok basit, makam koltuğunda bir aile adamının oturmasını istiyorlar."

Eliza yatakta kıpırdandı. "Aileyi kıçından mı çıkaracakmışsın?"

Carter bir kahkaha attıktan sonra mavi gözlerini onunkilere dikti. "Hayır, evleneceğim."

Eliza'nın gülümsemesi soldu. *Kathleen? Onunla işi bitmemiş miydi?*

"Bu çok aşırı bir şey, değil mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Evlenmek, barlarda kavga eden parti çocuğu imajını yok eder. Ve geçmişten beri evli erkekler, sahibi oldukları makama istikrar katar. Benim sorunlarımın çözümü de bu..."

Belki öyleydi ama bu, Eliza'nın midesinin hiç hoşuna gitmemişti. Zorlukla yutkundu. "Sanırım öyle..."

"Katılıyor musun?"

"Politikacı olan sensin, Carter. Oy kullanacak halkın nabzını sen benden daha iyi tutarsın. Sanırım Kathleen kabul ederse..."

"Kathleen mi?" Carter'ın şaşkın ifadesi neredeyse gülünçtü.

"Başka kim olabilir?" Muhtemelen kapısında Bayan Billings olmaya istekli kadınlardan bir sıra oluşabilirdi.

"Sen!"

Eliza ayağa fırladı, çantası yere düştü. "Ben mi? Sen delirdin mi?"

"Hayır demeden önce..."

"Hayır!"

"Beni bir dinle..."

"Hayır!" Bu odadan çıkmalıydı. Bu otelden çıkmalıydı. Şapkasını alıp kafasına geçirdi.

Carter ayağa kalkıp çantasına uzanmasını engelledi. Sonra elini onun koluna koydu ama Eliza canı acımış gibi kolunu geri çekti. "Dinle Eliza, bu karışıklığın içinde olmamın sebebi yarı yarıya sensin."

"Hey," dedi Eliza, kırık tırnağıyla onun göğsüne bastırarak. "Seni o bara ben davet etmedim ve kavga etmeni kesinlikle ben söylemedim. Bu yüzden bunun için beni suçlama!"

"Onurlu bir adam olduğum hakkındaki konuşmalarına ne oldu?"

"O, bana evlilik için şantaj yapmadan önceydi."

"Şantajdan bahseden kim? Ben sadece teklif ediyor..."

Eliza onun arkasına geçmek istedi ama yine engellendi. "Tabii! Eh etme! Tahmin edemeyeceğin pek çok sebepten ötürü ben senin için yanlış kadınım. Şimdi şu kahrolası çantamı ver de gideyim. Yaşanacak bir hayatım var benim."

"Bu tartışma bitmedi," dedi Carter.

"Kendi kendine konuşursun, çünkü benim için bitti."

Carter ağzını kapatıp ona dik dik baktı.

Eliza da kollarını göğsünde birleştirip gözlerini ona dikti.

İlk vazgeçen Carter oldu. Geri çekilip yerdeki çantaya uzandı.

Eliza tabancayı hatırlayarak onu engellemeye yeltendi. "Ben alırım..."

Ama Carter önce davrandı. Çanta büyük değildi ve eli üstüne değer değmez yüzü taş kesilmişti.

Eliza elini uzatınca Carter çantayı havaya kaldırdı.

Sonra tokasını açtı.

"Dur."

Ve içindekileri yatağa boşalttı.

Eliza yetişkin hayatı boyunca yanından hiç ayırmadığı silaha bakarak donakaldı. Samantha bile bu meseleyi bilmiyordu. Neden silah taşıdığını bilen kimse yoktu.

"*Bunun* ne olduğunu söylemek ister misin?"

Eliza'nın göğsü, aldığı hızlı soluklarla inip kalkıyordu. "Ne olduğunu mu bilmek istiyorsun? Söyleyeyim o zaman! Seni hiç ama hiç ilgilendirmez, işte bu kadar!" Elinden geldiğince çabuk bir şekilde eşyalarını çantasına yerleştirdi, sona bıraktığı tabancanın emniyetinin açık olmadığından emin oldu, ardından hızla odadan çıktı.

Ve durdurulmadan kapıya kadar gitti.

Kapıyı açtığında rozetlerini gösteren, takım elbiseli iki adamla yüz yüze geldi.

"Bayan Havens?"

"Siktir!"

Dedektifler birbirlerine bakıp rozetlerini kaldırdılar. "Sizinle konuşmamız gerek..." onları izleyen Carter ve adamlarına baktılar, "...özel olarak..."

* * *

Carter hayatı boyunca –en azından on sekiz yaşından beri– böyle ekseninin dışına çıktığını hatırlamıyordu. Görünüşe göre bugün her şey değişiyordu.

Koruması, dedektiflerin yanına gelmiş; kampanya personeli televizyonu kapatıp uydu bağlantısına bağlanır gibi kanalize olmuşlardı.

Carter riske girip elini Eliza'nın omzuna koydu. Eliza irkilmedi.

Daha kötüsü, tir tir titriyordu.

"Sizin için ne yapabiliriz beyler?"

"Siz Billings'siniz, değil mi?"

"Evet..."

"Bayan Havens'la yalnız görüşmemiz gerekiyor."

"Eliza?" Eliza, adını duymak onu sersemlik halinden çıkarmış gibi birden Carter'ın elini itti ve omzunun üstünden ona dik dik baktı.

"Ben hallederim," dedi.

"Eğer bizimle gelebilirseniz..."

"Bir dakika..." Carter, Eliza'nın önüne geçip adamların onu almasını engelledi. Ne sakladığını bilmiyor olabilirdi ama bir açıklama olmadan onun dedektiflerin nezareti altında otelden götürülmesine izin vermeyecekti. "Ben avukatım, valilik için aday olmadan önce de yargıçtım. Eğer Bayan Havens'ı götürmek için bir sebebiniz varsa..."

"Mükemmel bir avukat olduğunuzdan eminim, Bay Bil-

lings ama siz de bazı şeylerin halka açık bir otelin koridorunda, arkanızdaki bir grup insanın gözü önünde tartışılamayacağını anlarsınız."

Jay ipucunu alarak lafa girdi. "Bizim için gitme vakti beyler... İnsanlara biraz rahat verelim."

"Hayır!" Eliza, Carter'ın kolunu tutup onu çekti. "Ben giderim."

"Kesinlikle olmaz!"

"Dinle Hollywood, koruma ve hizmet etme içgüdülerinin olduğunu biliyorum ama anlamıyorsun. Ben giderim. Her şey yolunda..."

"Eğer başın beladaysa..."

"Değil..."

"Değil..."

Eliza ve dedektifler aynı anda konuşmuşlardı.

Ardından Eliza, "Seni daha sonra ararım," diye söz verip Carter'ın himayesinden ayrıldı ve dedektiflerle birlikte koridorda ilerlemeye başladı.

Ne haltlar dönüyor?

Carter, koruması Joe'ya bakıp kafasıyla uzaklaşan figürleri işaret etti. Joe ipucunu alıp onların peşine düştü.

Dikkatleri üstlerine çekeceği için onları takip edemeyen Carter, Eliza köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onları izledi.

Az önce evlenme teklif ettiği kadın, gerçek dedektifler tarafından götürülüyordu ve zerre kadar şaşırmamıştı. Hatta bunu bekliyor gibiydi.

Tabancadan korkmuyordu.

Ve neden taşıdığını da açıklamamıştı.

Carter topuklarının üstünde döndüğünde neredeyse Jay'le çarpışacaktı. Otel odasına dönüp ceptelefonunu kulağına götürdü. "Gidin," dedi personeline. "Ve size olanlar hakkında çenenizi kapalı tutmanızı söylemek zorunda değilim sanırım."

"Biz senin takımmdayız," diye hatırlattı Jay.

Carter'ın çenesi, dişlerini sıkmaktan dolayı oluşan baskı nedeniyle ağrıyordu. "Biliyorum. Sadece... sadece diğerlerine de konuşmamalarını söyle."

Jay, odadan ayrılmakta olan çalışanları kafasıyla işaret etti. "Bir şeyler uydururum, merak etme... Beni bu yüzden işe aldın."

Carter sinirli bir şekilde ellerini yüzüne sürüp hafifçe gülümsedi. Kulağındaki telefon hâlâ çalıyordu. *Aç şu kahrolası telefonu, Blake! Aç şu kahrolası telefonu...*

Neyse ki dedektifler konuşmaya başlamak için arabaya binene kadar beklemişlerdi. "*'Göze batma'* lafının neresini anlamıyorsun Eliza?"

"Nutuk dinleyecek havamda değilim," dedi Eliza. Boktan bir gün geçirmişti. Güne hiç karışmak istemediği bir basın toplantısıyla başlamış, başka zaman olsa kavşakta kırmızı ışık yandığında görseler bile onu tanıyamayacak medyayla tanışıp çarpıklığına tanık olmuş; sonra muhteşem, başarılı ve kendisine karşı dürüst olması gerekirse çok çekici

bulduğu bir adamdan evlenme teklifi alarak anında reddetmiş ve Los Angeles'ın en iyi dedektiflerinden ikisiyle bilinmeyen yerlere doğru yolculuğa çıkmıştı.

Gerçekten de çok boktan bir gündü!

"Los Angeles'ın en büyük bölgesinde, en az iki ulusal kanalın ve diğer medya istasyonlarının karşısına çıkmak pek de *göze batmamak* sayılmaz."

Yolcu koltuğundaki aşırı kilolu dedektif Dean ona dik dik bakıyordu. Eliza onu son gördüğünde adam, uyuşturucu bağımlısı gibi nikotin sakızı çiğniyordu. Dudaklarının arasından görünen hafif sararmış dişlerine bakılırsa Eliza sigaranın kazandığını söyleyebilirdi.

James, bir deri bir kemik olan panter, keskin gözünü dikiz aynasında tutarak arabayı sürmeye devam ediyordu.

Jim, James'in kısaltmasıydı. Ve isimlerini *James Dean* olacak şekilde bir araya getirmeleri Eliza'nın üstünde pek bir etki uyandırmıyordu.

"Sekiz yaşında değilim ben," dedi adamlara.

"Ama tıpkı *ona* benziyorsun."

O... Kahretsin, annesinin bir adı vardı. Tabii bunu onlara hatırlatmadı.

"O öldü. Uzun zamandır ölü." Bunu Eliza'dan daha iyi kimse bilemezdi.

Dean koltuğunda dönüp sarı parmağını ona doğrulttu. "Seni korumak için her şeyini verdi. Sen de en azından gözden uzak kalabilirsin, böylece güvende olduğunu bilerek rahat uyur."

"Saklan diyorsun yani..."

"Saklan, spot ışıklarının dışında yaşa, nasıl anlamak istersen. Bu o kadar da zor olamaz. Lanet olası televizyona çıkmayan zilyonlarca insan var."

"Eh, evet... Hayat işte..." En iyi arkadaşının bir düşes olduğu ve bir politikacıdan evlenme teklifi aldığın bir hayat...

Eliza tırnaklarını kemirirken hayatında bazı şeylerin farklı olmasını diliyordu. Carter gibi seksi bir adamın kendisini koruduğu normal bir hayatı olması güzel olmaz mıydı?

Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Arabayı sürerken acı verici şekilde sessiz kalan James'e baktı. "Senin ekleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu.

"Takip ediliyoruz."

Eliza içgüdüsüne engel olamadan koltuğunda döndü ve onları takip eden koyu renkli sedanın direksiyonunda Carter'ın korumasının olduğunu gördü. "Sorun yok, zararsız biri..."

"Erkek arkadaşının adamı mı?" diye sordu Dean.

"Carter benim erkek arkadaşım değil."

"Bana ve Amerika'nın yarısına öyle göründü ama... Şartlı olarak cezaevinde kalanlara da..."

Eliza derin bir nefes alıp birbirine bastırdığı dudaklarının arasından soluğunu bıraktı. "Abartıyorsun, Dean..."

"Abartmıyorum, biliyorsun. Tırnaklarını yiyorsun. Durumun boktanlığının farkındasın."

Pislik herif!

"Sigaralar nasıl? Hâlâ içiyor musun?" Bu acımasızca bir yorumdu ama Dean adil oynamıyordu, Eliza da oynamaya-

caktı. "Tüm hayatımı küçük, iyi bir *Tanık Koruma Programı* kızı olarak geçirdim. Artık yeter! Anladın mı? Yeter!"

"Yettiğini düşünüyorsan demek ki neyle uğraştığını bilmiyorsun. Bu bir şaka değil Lisa..."

"Adım Eliza... Dokuz yaşımdan beri kimse bana Lisa demedi." Hayatında yapması gereken birçok değişiklikten biri de bu olmuştu. "Beni eve götürün."

"Bu akıllıca değil," dedi James sonunda.

"Beni eve götürün."

Jim ve Dean bakıştılar. Eliza, sırf onu korumak için gözaltına alıp almayacaklarını merak etti.

Jim ani bir dönüşle otobana yöneldi. Tarzana'daki evinin yönüne...

Eliza arkasına yaslandı. Çantası kucağındaydı.

"Umarım o tabancayı nasıl kullanacağını biliyorsundur," dedi Dean.

Nereden biliyor? Tabii biliyordu. Jim ve Dean onun hayatı hakkındaki her şeyi bilirdi.

"Düello yapmak istersen ya da siz ne diyorsanız artık, bana haber ver yeter."

"Olabilir," dedi Dean.

Jim güldü. "Kaybedersin," dedi partnerine.

Eliza dudaklarının hafif bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi.

"Eee, bu bir korkutma taktiği miydi, yoksa bir şeyler mi biliyorsunuz?"

Dean önce Jim'e, sonra dikiz aynasına baktı.

İkisi de bir şey demediler.

Korkutma taktiği... Çocukken amigo kız takımının seçmelerine katılmak istediğinde bu işe yarardı. Artık yaramıyordu.

Otobandan ayrılıp evinin bulunduğu caddeye girdiler.

"Stüdyoya geri dön Eliza, tekvando bilgilerini tazele ve tetikte ol," dedi Dean, evinin garaj yoluna dönerlerken. "Ve Tanrı aşkına, buzdolabındaki tereyağının yeri değişmiş bile olsa bizi ara, anladın mı?"

Evet, anlamıştı.

James ve Dean dışarıdan sert görünseler de aslında iyi adamlardı. Eliza'nın hayatının nasıl olduğunu hiç bilmiyorlardı, ama niyetleri iyiydi.

"Anladım."

Yedinci Bölüm

Eve girdiğinde telefonu çalıyordu. Arayan gizli numara olarak görünüyordu ama şüphesiz Samantha'ydı. Blake ve Carter çok yakın arkadaşlardı. Muhtemelen Carter, Eliza koridorda gözden kaybolur kaybolmaz hızlı arama tuşuna basarak Blake'i aramıştı.

Eliza, arkadaşıyla yüz yüze konuşmak zorunda kalmamak için telefona cevap verdi. "Selam..."

"Ne haltlar dönüyor, Eliza? Sen iyi misin?" *Ne haltlar dönüyor*, yorumunun altında aslında *senin için çok korktum*, yorumu yatıyordu.

"İyiyim." Eliza perdeleri çekip sokağı kontrol etti. Beklediği gibi Joe evinin karşısına park etmişti ve görünüşe göre Jim de blokta dönüp birkaç ev geride durmuştu.

"Carter şimdi Blake'i aradı."

"Evet..." Jim, Joe'nun aracının plakasına bakıyordu. Eliza, korumanın, gizli kalmasını istediği bir geçmişi olmamasını umdu.

"Evet mi? Eliza? Konuş benimle! Neler oluyor?"

Eliza perdeyi bırakıp pencereden ayrıldı ve polislerle korumaları kendi hallerinde bıraktı. "Ben iyiyim, Sam. Gerçekten... Eminim Carter çirkin bir tablo çizmiştir ama bir sorun yok..."

"Her şey yolunda olsaydı polis seni özel bir görüşme için otelden götürmezdi. Carter çılgına dönmüş durumda... Blake'le ikisi neler olduğunu anlamaya uğraşıyorlar. Konuşarak hepimizi zahmetten kurtarabilirsin."

Eliza koridordaki duvara yaslanıp topuklu ayakkabılarını çıkardı. Bundan nasıl kaçabilirdi? Geçmişini yıllarca gömülü tutmayı başarmıştı. Belki de biraz zaman kazanıp bir plan yapmalıydı. "Bazı şeyler telefonda konuşulmaz. Eminim bunu anlıyorsundur."

Samantha'nın her zaman mükemmel bir hayatı olmamıştı. Blake'le ikisi çıkarlarken Blake'in kaçık eski sevgilisi, ilişkileri hakkında bilgi alabilmek için Eliza'nın şu anda konuştuğu telefona böcek yerleştirmişti.

"Anlıyorum. Buluşup bir kahve içelim mi? Ya da bize gelmek ister misin?"

Eliza, Jim ile Dean'in uyarılarını kulak ardı etmek istese de yapamazdı. Samantha'ya ne kadarını söyleyebilirdi ki? Ve Gwen'in kendisiyle kalmasına izin vermek ne kadar akıllıca olurdu?

Ve Carter cevap almak için ne zaman kapısında bitecekti?

"Bir iki güne ihtiyacım var. Ve sen söylemeden önce be-

lirteyim, sana güvenebileceğimi biliyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Samantha bir iç geçirdi. "Tamam. *Herhangi bir şeye* ihtiyacın olursa arayacağına ya da buraya geleceğine söz ver."

"Yaparım, biliyorsun."

Eliza telefonu kapattıktan sonra üst kata koşup üsttekiler alttakileri saklayacak şekilde üstüne iki kat giysi geçirdi ve çabucak kapıyı kilitleyip arabasına atladı.

İki araba da peşine düştü. Joe onun kendisini görüp görmediğini umursamadan yakından takip ediyordu ama Jim birkaç araba gerideydi.

On dakika sonra bir alışveriş merkezinin tıklım tıklım otoparkına girip arabadan indi.

Kalabalık alışveriş merkezinde bir kişiden kurtulmak kolay olurdu. Ama üç kişiden kurtulmak biraz çaba gerektirecekti.

Dean insanların arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Belinin genişliği sayesinde görünmesi kolaydı. Joe ceptelefonuyla konuşuyordu, muhtemelen konuştuğu kişi Carter'dı.

Eliza güneş gözlüklerini çıkarmadan sinema salonunu buldu ve film seanslarını not aldı. Son çıkan genç yetişkin vampir filmi bitmek üzereydi. "Mükemmel," diye fısıldadı kendi kendine.

Bilet gişesinde duran yirmili yaşlarındaki görevliye gülümsedi ve yeni gösterime giren, hedef kitlesi kadınlar olan filme bir bilet aldı. "*On Milyon Dolarlık Gelin*'e bir bilet lütfen..."

Parasını ödedikten sonra kalabalığa karıştı ve Joe'nun da bir bilet aldığını fark ettikten sonra kadınlar tuvaletine yöneldi.

Bir kabine girerek bol pantolonuyla siyah tişörtünü üstünden çıkartarak büyük boy çantasına tıktı. Aşırı mini şortu tam genç tarzıydı ve ince askılı tişörtü giyilmesi yasadışı olacak kadar açıktı. Saçlarını toplayıp, ön tarafında simli bir haç olan siyah renkli, son moda bir şapkanın içinden geçirdi. Dudaklarına parlatıcı sürerken bir grup genç kız içeri doluştu.

"Aman Tanrım, bu şimdiye kadarki en iyi filmdi," diye cıyakladı kızlardan biri, diğerleri de gençlerde kalp çarpıntısı yapan film için "Ooh, aah," diyorlardı.

Kızlardan biri Eliza'nın orada durduğunu fark edince dişlerini ortaya çıkartacak şekilde sırıttı. Birkaç ergen muhabbetinden sonra Eliza, grubun popüler kızı olduğu belli olan kıza dönerek, "Tişörtüne bayıldım. Nereden aldın?" dedi.

Ufak sarışın çenesini kaldırıp gülümsedi. "Forever Teen'den," dedi. "Şapkan sevimliymiş."

Eliza, kızın kendisinden büyük bir kızı etkileme arzusunu kendi avantajına kullanarak onun giysilerine iltifatlarda bulundu ve garip bir şekilde güvenini kazandı. Diğer insanlar içeri girerlerken kızlar grup halinde dışarı çıktılar. Eliza gözlüğünü gözüne geçirip grubun arasına karıştı ve izlemediği film hakkındaki muhabbete katıldı. Neyse ki haftalardır diğer filmlerin başında gösterilen reklamlarda filmin fragmanlarını izlemişti.

Eliza, ergen sürüsü arasında sinema salonundan çıkıp

hiçbir şeyden haberi olmayan Joe'nun yanından geçti. Dean salonun kapısının dışında duruyordu ama o da onu görmedi.

"Valley Lisesi'ne mi gidiyorsun?" diye sordu kızlardan biri Eliza'ya.

O kadar küçük mü görünüyorum?

"UCLA'e gidiyorum aslında," diye yalan söyledi.

"Harika!"

Bir belediye otobüsü kaldırıma yaklaşınca Eliza kızlardan ayrıldı. "Sizinle konuşmak güzeldi," dedi el sallayarak.

Bilete gereğinden fazla parayla ödeme yapıp arka kapıya yakın bir yerlerde oturdu ve dünyadan habersiz ergen rolüne uygun olarak kulaklıklarını takıp müzik dinliyormuş gibi yaptı. Aşağı yukarı yirmi yaşlarında olan birkaç çocuk koridorun karşısından onu izliyor, gülümseyerek dikkatini çekmeye çalışıyorlardı.

Eliza, sinema salonundan beş durak sonra tam kapılar kapanırken otobüsten indi. Yürüyerek iki blok ilerledikten sonra bir restoranın tuvaletinde, yaşına uygun olan giysilerini ayaküstü tekrar üstüne geçirdi. Kısa bir taksi yolculuğunun ardından Santa Monica'daki bir terasta kokteylini yudumluyordu.

Joe yoktu.

Dean yoktu.

Jim yoktu.

Üçüncü kez çalışından sonra telefonunu da kapattı.

Dudaklarında bir tebessüm oynaşıyordu. *Hâlâ becerikli sin, Lisa.* Kendisini takip edenleri atlatmayı başarıp gözden kaybolmuştu.

Saklanmayı başarmıştı.

Yine...

Carter, Eliza'nın eve dönmesini beklerken içeri girmek için Samantha'nın anahtarını kullanıp kullanmamaya karar vermeye çalışıyordu. Ama girerse ne olurdu? Eliza kıçına tekmeyi basardı ve otel odasından kaçtığından beri alamadığı cevapları yine alamadığıyla kalırdı.

Blake hiçbir şey bilmiyordu. Samantha da aynı durumdaydı. Eliza ve Samantha kadar yakın iki kadın nasıl birbirlerinden bu kadar uzun süredir sır saklayabilirdi ki? Carter sessiz kalabilme kabiliyetinin erkeklerde olduğunu sanırdı.

Görünüşe göre varsayımlarını tekrar değerlendirmesi gerekiyordu.

Blake birkaç kişiden iyilik isteyip Eliza'nın on dokuz yaşından önce var olmadığını keşfetmişti. Okul kayıtları, gençken çalıştığı işler ya da on altı yaşında alınmış ehliyet kayıtları yoktu. Carter daha derinleri de araştırabilirdi, ama Eliza'nın gizliliğini ihlal ettiği hissinden kurtulamamıştı.

Onu üçüncü kez aradıktan sonra kısa bir mesaj bıraktı. "Ara beni..."

Eliza hepsinin endişelendiğini biliyor olmalıydı. Sonuçta insanın kapısına her gün dedektifler gelip bir açıklama yapmadan, konuşmak istediklerini söylemezlerdi.

Yoksa böyle bir şey olabilir miydi?

Carter sinirli bir şekilde elini saçlarından geçirdi.

Basın toplantısının videolarını her izlediğinde Eliza'nın kameralar karşısında ne kadar muhteşem göründüğünü düşünüyordu. Giyim kuşamından, muhabirlere yaptığı şakalara kadar bugünkünden daha mükemmel olamazdı. Eğer kısa süreliğine de olsa onu karısı olmaya ikna edebilirse politik geleceği iyice güvence altına alınmış olurdu. En azından kendisine böyle söylüyordu. Onunla evlenmenin, aralarındaki alevlere teslim olmalarını da sağlayacağını düşünüyordu. Kalbindeki gümbürdeme politik kariyeri için değildi çünkü.

Ama Eliza'nın evlilik teklifini o anda reddetmiş olması Carter'ın planlarını cehenneme yollamıştı. Bunu bekliyor olmalıydı. Eliza'nın verdiği kuvvetli tepki dünyasını hiç de iyi etkilememişti. Teklifi harcadığını biliyordu. Ama bu, Eliza'yı eşi yapmak için uğraşmasına engel olmayacaktı. Sadece stratejisini değiştirmeliydi.

Bunu nasıl yapacağını düşünürken ceptelefonu çaldı.

"Evet?"

"Eve geldi." Arayan, Eliza'nm gelmesini bekleyerek evini izleyen Joe'ydu.

"Ya o iki polis? Hâlâ oralardalar mı?" Joe'yla yaptığı önceki konuşmalara göre, Eliza'yı otelden götüren iki dedektif de, kadın sinema salonundan kaybolduğunda en az Joe kadar şaşkına dönmüşlerdi. "Bir profesyonel gibi ortadan kayboldu patron," demişti Joe ona. "Bunu daha önce de yapmış."

"Eliza gelir gelmez polisler gittiler."

Carter bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi.

"Tamam, yoldayım. Ben gelince sen gidebilirsin. Biraz

uyu... Bence hepimizin biraz uykuya ihtiyacı var." Carter telefonu kapatıp anahtarlarını aldı ve evinden çıktı. Eliza ona neler döndüğünü anlatmasa bile onun güvende olduğundan emin olmadan evinden ayrılmayacaktı.

Şehrin diğer tarafına giden yolda trafik sıkışık değildi ve Carter, Tarzana'daki eve yirmi dakikadan kısa sürede ulaşmıştı. Joe'ya bir sinyal çaktı, koruması da el sallayıp Carter garaj yoluna girdiğinde oradan ayrıldı.

Oturma odası penceresindeki gölgeyi ve perdenin hareket ettiğini görünce Carter oyalandığını fark etti. Sapık gibi garaj yolunda oturmak onun tarzı değildi.

Arabadan inip kapıya gitti.

Kapıyı tıklattı ama Eliza cevap vermedi.

"Evde olduğunu biliyorum, Eliza," diye seslendi.

Kapıyı ikinci kez çaldıktan sonra da, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Kilitlerin sesi duyuldu, sonra Eliza kapıyı açtı.

Saçlarını taramış, makyajını silmişti. Ama hâlâ çok güzeldi. Bakışlarında Carter'ın daha önce görmediği bir ağırlık vardı. Endişeydi belki bu. Ya da şüphe olabilirdi.

Eliza kenara çekilip onu sessiz bir şekilde içeri davet etti.

En azından Carter'a bu rahatlığı vermişti.

Carter kapıyı kapatıp koridora doğru yöneldi.

Eliza hemen onun arkasına geçip kilidi yerine soktu. Bu hareketi tuhaf gelse de Carter bir yorum yapmadı.

Sonra Eliza onun yanından geçerek, "Eğer seninle konuşmak isteseydim arardım," dedi.

Carter onun arkasından mutfağa gitti.

"Ne zaman acaba? Yarın mı? Ertesi gün mü?"

Ocağın üzerindeki bir çaydanlıkta kaynayan suyun buharı uğuldayarak yükselmeye başlamıştı. Oturması söylenmediği için Carter duvara yaslanıp, Eliza'nın mutfakta dolaşıp kendisine çay hazırlamasını izledi.

"Belki..."

Aslında söylediği *hayır* demekti. *Lanet olsun, kadın tam bir inatçı keçiydi.*

"Neler olduğunu anlatacak mısın?"

Eliza bir çay poşetini yırtıp torbayı fincanın içine koydu. Her hareketi yavaş ve ölçülüydü. "Bilmiyorum," dedi sonunda.

Gözlerindeki karışıklığa bakılırsa, Carter onun sırlarını öğrenemediği için ne kadar harap haldeyse Eliza da sırlarını dökemediği için o kadar haraptı.

"Bana bir şeyler söyleyecek misin? Mesela, o dedektifleri tanıyor muydun?" İki sorusunu da kasıtlı bir şekilde sormuştu.

Maalesef ki Eliza yemi yutmadı. "Sana neyi, ne zaman istersem o zaman söylerim. Cevap almak için evet-hayır oyunu hiçbir işe yaramaz."

Carter buraya gelirken düşündüğü tüm soruları kafasında tekrar şekillendirmek zorundaydı. "Umarım bana güvenebileceğini biliyorsundur." Bu bir soru değildi. Eliza bunun için ona laf sokamazdı.

"Güven meselesi değil bu..."

Carter bununla avunmalıydı.

Eliza çay fincanını dudaklarına götürüp sıcak sıvıya üfledi ve fincanın üstünden ona baktı.

"Söz güvenden açılmışken," diye başladı. "O evlilik meselesi de neydi?"

Carter kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım Blake'in yolundan gittiğimi söyleyebiliriz. Evlilik, kariyer yolumdaki önemli birkaç sorunun çözümü olacak..."

Eliza şimdi tüm dikkatini ona vermiş, gözlerini çevirmeden bakıyordu. "Senin sorunların, benim değil..."

"Ortaya çıkmasında senin de rolünün olduğu sorunlar..." Carter savunmasını yapmadan önce Eliza'nın gözlerinde bir kıvılcım çaktığını gördü.

Eliza çayını bırakıp elini tezgâha koydu. "Bu çok alçakçaydı, Carter."

"Ve doğru... Yoksa yanıldığımı ilk sen söylerdin. Eğer bir seçeneğim olsa, Gwen'le ikinizin Teksas'taki geceniz yüzünden ortaya çıkan medya saçmalıklarından kurtulmak için pazartesiye evlenmiş olurdum. Sana gelip biraz işbirliği kazanırım diye düşünmüştüm."

"Biraz işbirliği mi? Evlilik '*biraz*'dan daha fazla bir şey." Eliza'nın sesi yükselirken parmakları tezgâhı sıkıca kavramıştı.

"Ama sen benimkinden çok daha önemsiz, klişe sebepler yüzünden insanlara evlenecek ya da partner olacak kişiler ayarlayarak hayatını kazanıyorsun." Carter bu konuyu nasıl ahlaki yöne çekebilirdi? Belki de Samantha'yla birlikte yürüttükleri işi ne kadar iyi bildiğini unutmuştu.

"Müşterilerimizin, bizim ayarladığımız ilişkileri onaylaması gerektiğini unutuyorsun. Seçilen kişiden hoşlanmalı ve..."

Carter bir kahkaha atarak onun lafını böldü. "Dediğini kanıtlamak için arkadaş değilmişiz gibi mi davranmak istiyorsun gerçekten de?"

Eliza'nın yanakları kızardı. Carter bunun, eve ilk geldiğinde karşılaştığı solgunluktan daha iyi olduğunu itiraf etmeliydi. Gözleriyle kendisine hançerler fırlatırken, Eliza'nın içinin alev alev olduğunu hissedebiliyordu.

"Sen benim en iyi arkadaşımın kocasının arkadaşısın. Eğer kendine bir eş arıyorsan başka bir isim bulmak için belki de küçük siyah defterine ya da her ne kullanıyorsan ona bakmalısın."

Carter kollarını yanlarına düşürüp ona doğru iki adım attı. Eliza öfkelendikçe Carter'ın kanı daha da kaynıyordu. Bedeni onun kızgınlığına tepki veriyordu ama hissettiği öfke değildi. "Başka bir isim bulmak istemiyorum."

"Eh, bulmak zorundasın. Sen ve ben hiç anlaşamıyoruz. Ortak hiçbir noktamız yok ve tartışmadan aynı odada bir saat kalamıyoruz."

Doğru... Dediklerinin hepsi doğruydu.

Carter onun kişisel alanına girdi ve teninin sıcaklığını, öfkesiyle yaydığı kıvılcımları hissetti. Eliza o yaklaşırken bakışlarını başka yöne çevirmiş ama kaçmamıştı. İnatla ona dik dik bakıyor, dediklerinin aksini kanıtlaması için meydan okuyordu. Eh, Carter'ın da niyeti buydu zaten.

"Benim için mükemmel eş olduğunu kanıtlayan bir şeyi görmezden geliyorsun."

Eliza savunmacı bir şekilde çenesini kaldırdı. "Ah, öyle mi? Neymiş o?"

"Bu..." Carter onu kollarının arasına çekip bir saniyede dudaklarını esir alarak, Eliza'nın istekli tabiatıyla öpücüğü kabul etmesini ümit etti. Ve hayal kırıklığına uğramadı. Dudakları onunkilerin üstünde bir tat patlaması gibiydi.

Gözleri kapanırken Eliza'nın dudaklarından hafif bir inilti yükseldi. Carter bedenini onunkine yaslayarak büyümekte olan arzusunu hissetmesini sağladı. Eliza'nın yumuşak kıvrımları bedenini ateşliyor, beyninin lapaya dönmesine neden oluyordu.

Carter dilini onun dudaklarında dolaştırarak içeri kabul edilmeyi bekledi. Şu noktaya gelebilmek için çok beklemişti. Bu yüzden başı dönse de, etraflarındaki ışıklar solsa da nefes almak için durmayacaktı.

Eliza parmaklarını kollarına kaydırıp iyice sıktı. Bir an için Carter onun kendisini iteceğini sandı. Ama öyle bir şey olmadı. Eliza başını yana eğip onun dilini içeri sokmasına izin vermek için ağzını açtı. Dilleri mücadele ediyor, büyüyen arzuları içinde kontrol için savaşıyordu. Eliza'nın öpücüğü Carter'ın hayal ettiği her şeydi. Onun parfüm olarak kullandığı sandal ağacı kokusunu alabiliyordu. Bu kokunun her zaman ona özel olduğunu düşünmüştü. Çiçek kokuları ya da aşırı tatlı, tasarımcı parfümleri onun hakkını veremezdi.

Carter bir elini onun beline dolayıp dudaklarının kenarını hafifçe ısırdı.

Eliza'nın eli onun ceketinden içeri girip sırtından aşağı, kalçasına doğru kaydı.

Tanrım, onu istiyordu. Carter onun dudaklarını bırakıp çenesine ve boynuna yönelip öpücükler kondurmaya, inlemesine neden olan bölgelerini keşfetmeye başladı.

Eliza içini çekip kalçasını onunkine doğru kaydırdı ve ürpererek ona daha da yakınlaşmaya çalıştı. Carter onun bacaklarının arasına girip bedenini kolaylıkla soğuk granit tezgâha kaldırdı.

Eliza ceketini omuzlarından aşağı kaydırdı.

Carter ceketi üstünden çıkarıp hızla kenara fırlattı. Kıyafetleri üstlerindeyken bile Eliza'nın vücudu onunkini arıyor, dokunulmak, tatmin olmak için yalvarıyordu.

Carter onunla sevişmek, arkadaştan daha fazlası olduklarını kanıtlamak istiyordu. Ama kafasının gerisinde, minik bir ses Eliza'nın bugün kırılgan olduğu konusunda onu uyardı. Muhabirler ve polislerle dolu zor bir gün geçirmişti.

Ama Carter göğsünü avuçladığında ve göğüs ucu dokunuşuyla sertleştiğinde onu öfkelendirmeden ondan uzaklaşamayacağını anladı. Göğüs ucunu sıktığında Eliza karakterine uygun olmayan bir şekilde cıyakladı. Carter dudaklarını tekrar onunkilere götürüp öpücüğünün altında gülümsedi.

Eliza, Carter'ın kalçalarını kavrayıp bedenini onunkinin üstünde hareket ettirdi. Onu itmeli, sonu iyi olmayacak bu pervasızca hareketi sonlandırmalıydı.

Ama yapamadı. Hayatını şimdiye kadar olduğu gibi yaşamak, yarının ne getireceğini bilememek bunu nefes almaktan daha çok istemesine yol açmıştı. Jim ile Dean'i atlatmakla sahilde kokteyl yudumlamak arasında bir yerlerde, dışarıdan ne kadar cesur görünse de hayatta kalabilmek için yaşamını kökünden değiştirmesi gerekeceğini fark etmişti.

Bu da Carter'a elveda demesini gerektirecekti. Aptallık edip kalbine kabul ettiği herkese elveda demesi gerekecekti.

Bu yüzden Carter'ın elleri pantolonunun kemerini bulup içeri kaydığında Eliza onu durdurmadı. Bunun yerine kalçasını tezgâhtan kaldırıp bacaklarını daha da açtı.

Carter nemli vajinasına değdiğinde Eliza'nın kapalı gözlerinin arkasında kıvılcımlar oluşmaya başladı. Adamın parmakları onu keşfedip tutkusunu ortaya çıkartırken Eliza, onun dudaklarının altında nefesini tuttu. Bacaklarından birini onunkine dolarken bir yandan da nefes almaya çalışıyordu.

Yarı kapalı gözkapaklarının ardından kendisini izlemekte olan Carter'ın bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. Ama şu anda aralarında utanca yer yoktu. Yalnızca tatmine ulaşma ihtiyacı vardı.

"Evet," diye fısıldadı, Carter'la birlikte hareket ederek. Parmaklarından daha fazlasını istiyordu ama bununla idare edecekti.

Eliza'nın haykırışları daha da artmaya başlarken Carter'ın parmakları ıslanmıştı. Carter ritmi artırarak yetenekli parmaklarını oynatmaya devam etti. Uçurumdan düşerken Eliza vücudundaki tüm kaslarla ona tutundu. "Oh, Carter!"

Carter parmaklarını daha yavaş bir şekilde birkaç kez daha hareket ettirirken Eliza orgazm sonrası heyecanıyla sarsılıyordu. Kafasını onun omzuna yaslayınca Carter elini onun içinden çıkartıp kalçasını okşamaya başladı.

"Bu olmamalıydı," diye mırıldandı Eliza. Carter muhtemelen onun tartışma çıkarmasını bekliyordu, ama Eliza enerjisiz kalmıştı ve söyleyecek söz bulamıyordu.

"Şişşt," dedi Carter. "Yıllardır bunu yapmak için bekliyorduk."

Eliza konuşmak için kendisine güvenmediğinden kafasını sallamakla yetindi.

Carter onu kısa bir süreliğine kucaklayıp alnını öptükten sonra ellerini kollarından ayırmadan geri adım attı.

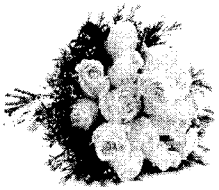
Eliza giysilerini düzeltirken ona baktı. "Ya sen?" diye sordu onun ereksiyonunu fark ederek.

"İyiyim ben," diye teminat verdi Carter yarım bir tebessümle.

Üzerine bitkinlik çökerken Eliza'nın gözkapakları kapanıyordu.

"Benim gitmem lazım," dedi Carter.

Bu gece için sınırı yeterince aşmışlardı. Ve Eliza'nın yarın burada olacağından emin olsaydı, bütün gece gözünü onun üstünde tutmak zorunda hissetmezdi.

Sekizinci Bölüm

Uyku, bütün gece ondan kaçmıştı. Sonunda sabah dörtte Carter pes edip ılık bir duş aldı. Bu, dün geceki buz gibi duştan çok daha iyiydi. Ama dün gece yaptığını, yine olsa yine yapardı. Eliza'nın tadına bir kez bakmak onun için yeterli değildi. Böyle olacağını biliyordu. Belki de geçen iki yılda onu öpme arzusuna teslim olmamasının sebebi buydu. Aralarındaki cinsel gerilimi azaltmaya yarayan tek şey ağız dalaşları olmuştu hep.

Ama artık böyle devam edemezdi. Dinlenebildiği birkaç saatte kafasını, düşüncelerini bulandıran duygulardan arındırdığında Eliza'nın sırlarını öğrenmesi gerektiğini fark etmişti.

Üstüne cuma günleri giydiği günlük giysilerini geçirdi ve ceketiyle kravatını evden çıkmadan önce almak için bir kenara koydu.

Normalde mutfakta pek fazla zaman geçirmezdi, ama küçük bir kahvaltı hazırlamayı başardı ve kahve makinesini

çalıştırdıktan sonra bilgisayarını açtı.

Eliza Havens'ın on sekizinci doğum gününden öncesini araştırdığında hiçbir şey bulamadı. "Gökten düşmedin ya," dedi kendi kendine. Soyadını araştırdığında da şaşırtıcı bir şekilde, dünkü haberlerden ya da Blake ve Samantha'yla ilgili yazılardan başka hiçbir şey bulamadı. Geçen birkaç yılda sosyal etkinliklerde çekilmiş birkaç fotoğraf vardı ama Eliza'nın yüzü fotoğraflarda kısmen görünmüyordu. Blake'in Teksas'taki düğününde kendisiyle birlikte çekilmiş fotoğraflarda bile böyleydi. Sanki Eliza, kameranın kendisine doğrultulduğunu biliyor, yüzünün görünmesini istemiyordu.

Carter kendisine bir fincan sade kahve doldurup alışkanlıkla televizyondaki haberleri açtı. Son duyduklarına göre geçen günkü haberler, hâlâ hakkında belirsiz hükümlere varılmasına neden oluyordu. Yine de Carter, seçimlerde puan kazanmak için neler yapabileceğini düşünmek yerine, oturmuş Eliza'nın geçmişini araştırıyordu.

Onun hakkında tam olarak ne biliyordu? Masasından sarı bir not defteri alıp Eliza'nm adını sayfanın en üstüne yazdı.

Yaşı? Bilmiyordu. Yirmilerinin sonunda olduğunu tahmin ediyordu.

Ebeveynleri? Eliza onlardan bahsetmezdi. Aslında ailesi hakkında hiçbir şey anlatmazdı. Carter, *ebeveynleri* kelimesinin yanına büyük bir soru işareti koydu.

Doğum yeri? Kaliforniya olduğunu düşünüyordu. Eliza başka bir yerde yaşadığından bahsetmemişti.

Okuduğu okul? Carter bir elini saçlarından geçirip kalemi masaya attı.

Tanrım! Eliza hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu ne boktan bir şeydi.

Kahvesinden birkaç yudum aldı, ardından defterin bir sayfasını çevirip bildiği şeyleri yazmaya başladı.

Eliza Havens. Adı yazdıktan sonra çevresine iki çember çizdi.

Onu iki yıldır tanıyordu. Bunun öncesinde Samantha'yla birkaç yıldır arkadaş olduklarını biliyordu.

Eliza'nın yüzü gözünün önünde belirdiğinde aklına gelenleri yazdı: *Akıllı. Becerikli. Hedef odaklı. Güzel. Hazırcevap. Ketum. Yanında tabanca taşıyor.* Son sözcüklerin çevresine de iki çember çizdi.

Bir insan niye yanında tabanca taşırdı? Polis memuru ya da federal görevlilerin tabancası olurdu ama bu mantıklı gelmiyordu. Düne kadar Eliza'nın herhangi resmi bir şeyle alakalı olduğunu görmemişti. Sonra o iki dedektif kapıyı çalmışlardı.

Carter elini masaya koydu. "Tabii ya..." Cevapları yanlış yerde arıyordu.

Ama saat daha sabahın beşiydi. İyilik istemek için birilerini aramak için çok erkendi.

Kahvesini ısıtıp kapısında beliren adamların yüzlerini tanıyıp tanıyamayacağına bakmak için LAPD* profilini araştırmaya başladı.

Bir saat sonra elinde iki isim vardı. Dean Brown ve James Fletcher. Teşkilatta itibar sahibi olan kıdemli iki de-

**Los Angeles Polis Teşkilatı (ç.n.)*

dektif... Özel Operasyonlar kolunda çalışıyorlardı. Bu iş daha ne kadar karmaşık hale gelebilirdi?

Carter telefonu kaldırıp New York'taki bir tanıdığını aradı.

"Efendim?"

"Selam Roger... Ben Carter..."

Roger'ı, Blake'i tanıdığından daha uzun zamandır tanıyordu. İkisi artık farklı dünyalarda olsalar da bir zamanlar oldukça yakındılar. "Ah merhaba Sayın Vali... Nasılsın be?"

"Daha vali olmadım."

"Zamanla olur, zamanla..." Arkadaşı kıkırdadı. "Beni aramana sebep olan ne?"

"Bir adam arkadaşını arayamaz mı?"

"Ha! Sen arkadaşlarına zaman ayıramayacak kadar yoğunsun. Özellikle de New York'tan hiç ayrılmayanlara..."

Carter arka plandaki yoğun karakolun seslerini duyuyordu, bir telefon çalıyordu ve birisi ana avrat düz gidiyordu. Küfreden kişinin suçlu mu yoksa polis mi olduğunu anlamak zordu. Maalesef ki Roger'ın dedikleri doğruydu. Carter, kariyerinin bir sonraki basamağına tırmanmasıyla alakası olmayan çok az insanla görüşüyordu.

"Beverly nasıl?"

"İyi, her an doğurmaya hazır."

Carter kafasını serbest eline dayadı. Kadının hamile olduğunu tamamen unutmuştu. "Her şey yolunda, değil mi? Bebek ve anne iyiler?"

"Anne harika... Roger Junior da bu ayın sonunda aramızda olacak."

"Erkek olduğundan emin misin?"

Roger ofladı. "Doktor kordonun görüşü engellediğini söyledi ama ben kordonun, oğlumun babasına benzeyen bir yanı olduğunu düşünmek istiyorum. Ayrıca bebeğin kız olması ihtimali ödümü patlatıyor."

Carter, doksan kilodan fazla olan Roger'ın kollarının arasında iki kiloluk bir bebeği tutuşunu gözünde canlandırdı. Ne manzara olurdu ama! "Harika bir baba olacaksın."

Hatta bir sessizlik oldu. "Eee, esas arama sebebin ne? Yardıma mı ihtiyacın var, Avukat Bey?"

Carter kalemini alıp masa takviminde birkaç hafta sonraki bir güne Roger'ın adını yazdı. Arkadaşının ve hamile eşinin nasıl olduklarını öğrenmek için onları aramalıydı. "Bana yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir sorunum var."

Roger arama sebebi konusunda haklı olduğu için kızmamış gibiydi. "Sor bakalım."

"Geçen gün Özel Operasyonlar kolunda çalışan birkaç LAPD dedektifine rast geldim. Bu kolun amacının ne olduğunu biliyor musun?"

"Cinayetle alakalı meselelerden tut, senin gibi adamların ölümcül bir tehditten korunmasını sağlamaya kadar pek çok şey olabilir. Bu adamlarla nerede karşılaştın?"

"Adamlar benim... bir arkadaşımla konuşmak istediler. Kadın onları gördüğüne şaşırmamış gibiydi."

"Bir arkadaş, ha?"

"Özel bir arkadaş," dedi Carter.

"Elinde başka bir şey var mı?"

Carter seçeneklerini tarttıktan sonra Roger'a, Eliza'nın minik bir profilini çizdi. Onun özel hayatını kendisine saklayan, çekici, zeki bir kadın olduğunu söyledi ve bir tabanca taşıdığını belirterek anlatmayı bitirdi.

"Korktuğu şey ne?" diye sordu Roger.

"Bilmiyorum. Başkalarına muhtaç olan bir kadın değil. Aslında, benim korumamla bu iki dedektifi güpegündüz atlatmayı becerdi."

"Polis olmadığından emin misin?"

"Evet..."

"Bana adını söyleyecek misin yoksa tahmin etmemi mi bekleyeceksin?"

Medya Eliza'yı kız arkadaşı olarak gösterdiği için Roger'ın onu er ya da geç bulacağını biliyordu. "Eliza Havens. Bu işi sessizce yürütmem gerektiğini biliyorsun."

"Eh, o zaman Facebook sayfamı güncellemeyi bırakayım bari," diye takıldı Roger. "Tamamdır. Ben biraz eşeleme yapayım. Eğer tabancayı yasal olarak taşıyorsa sebebinin ne olduğunu anlamak için izlenebilir kayıtlar vardır. Kaliforniya'da gizlice tabanca taşımak neredeyse imkânsızdır. Burada da öyle," diye ekledi. "Bu yüzden polis olduğuma seviniyorum."

"Teşekkürler, Roger."

"Bu arada, dedektiflerin adını biliyor musun?"

Carter isimleri verdikten sonra vedalaşıp telefonu kapattı.

* * *

Eliza peruğu dolabının dibinden çıkartıp yüzünü buruşturdu. Yataktan erkenden kalkmak için kendisini zorlamıştı. Çantasını toplayıp gitmeye niyetliydi.

Şu anda da yarısını doldurduğu bavulunun önünde bağdaş kurmuş halde otururken kafasında hiçbir şüphe yoktu.

Samantha'yla muhteşem bir arkadaşlık kurmuşlardı. Küçük Eddie'yi öz yeğeni gibi görüyordu ve tombul suratının büyümesine şahit olamayacağını hayal edemiyordu. Hayatı boyunca evinde kapalı kalmış olan Gwen'e ve kurumlu tavırlarına bile alışmıştı.

Bir de Alliance vardı, Samantha'nın kurduğu, şimdi ikisinin birlikte yürüttükleri iş. Eliza, Alliance sayesinde tanıdığı birkaç kadını gözünde canlandırdı. Bazıları, istediklerini elde etmek için çocuklarını piyon olarak kullanan çirkin ailelerden geliyordu. Bu kadınlar, finansal açıdan onları destekleyecek ve ailelerini hayatlarından çıkarmalarını sağlayacak bir eş istiyorlardı. Her birinin hikâyesi eşsizdi. Hepsi de inandırıcıydı.

Eliza bunu düşündüğünde kendi hikâyesinin bazılarınınki kadar acıklı olmadığını fark ediyordu. En azından anne babası ölmeden önce onu sevmişlerdi.

Geceleri her yer sakinleşince bazen onların seslerini duyduğu oluyordu. Annesinin yumuşak sesi, yatarken ona hikâyeler okuması ve babasının o derin, gür sesiyle ona *balkabağım* demesi...

Anne ve babası sevgileriyle çılgınca onu sarmış ve güvende tutmuşlardı.

Ve bir gece her şey milyonlarca parçaya ayrılmıştı.

Eliza yanağına düşen bir gözyaşını silip acı verici anıları bir kenara itti. *Benim ailem* diyebileceği bir ailesi olmasını özlüyordu. Ve bu sevgiyi arkadaşlarında bulmuştu.

Bavuldan uzaklaşıp ayağa fırladı ve çekmecelerini hızla aradıktan sonra aradığı kıyafeti bulup üstüne geçirdi.

Kaçmayacaktı. Henüz olmazdı. Jim'in tavsiyesine uyup gözlerden uzak kalacak, bu esnada onu korumaya yaramasa da kendine güvenmesini sağlayacak birkaç hareket hakkındaki bilgisini tazeleyecekti.

İzleyecek, dinleyecekti.

Eğer geçmişi onu yakalamak ve sevdiği insanları tehdit etmek isterse de deli gibi koşmaya başlayacaktı.

Dean sigarasından uzun bir nefes çekip dumanı kapalı dudaklarının arasından saldı. Yıllarca bu alışkanlıktan kurtulmaya çalışmış ama sonunda tiryaki olduğu gerçeğini kabul etmişti. Ne kadar sakız çiğnese de, ne kadar düzmece psikolojik ses kaydı dinlese de bu değişmeyecekti.

Yirmili yaşlarının başından beri polisti. Rahip karşısında iki kez *evet* demiş, sonra mallarının yarısından vazgeçerek iki kez boşanmıştı.

Hayatında sabit kalan sadece birkaç şey vardı. Kardeşi olarak gördüğü Jim gibi... Kendi kızı ise babalar gününde

bile onu aramaya zahmet etmiyordu.

Sigarasının ucunu küllüğe bastırıp haberlerin sesini açtı.

Ekranda Eliza'nın görüntüsü çıkınca sesi daha da yükseltti.

Kız, büyüyüp güzel bir kadın olmuştu. Onu televizyonda görmek Dean'i rahatsız ediyordu. Eliza'yla görüşmesinin üstünden birkaç gün geçmişti ve kız hakkındaki haberler azalmıştı. Ta ki bugüne kadar...

"Geçen haftaki Teksas bar kavgası görüntülerinin ardından vali adayı Carter Billings'in anketlerdeki oyları hafif bir düşüşe geçti. Eliza Havens'ın şahitliğine rağmen halk böyle genç ve bekâr bir adaya oy vermeye hazır değil... Billings'in rakibi Darnell Arnold ise hiç vakit kaybetmeden Bayan Havens hakkında araştırma yaparak bir basın toplantısı düzenledi."

Dean sigarasını küllüğe bırakıp oturduğu yerde öne eğildi. Kumandayı avcunda sıkıyordu ve gözleri kısılmıştı.

"Görünüşe göre Bay Billings, Bayan Havens'la oldukça fazla vakit geçiriyor. Hatta bazıları, eğer Billings seçimi kazanırsa, taze vali makam koltuğuna oturduğunda nadir görülen bir düğünle karşılaşabileceğimizi söylüyorlar. Bu varsayım Bay Arnold'ın röportajlarında da dile getirildi." Muhabirin görüntüsü ekrandan alınıp yerine birkaç muhabirin karşısında duran Arnold'ın görüntüsü kondu. Her zamanki gibi adam, politikadan değil, saçmalıklardan bahsediyor; insanlar da onu dinliyordu. Dean bu saçmalıkları duyduğunda ne olduklarını anlayacak kapasitedeydi. Tabii Eliza Havens'ı herkesten daha

iyi tanıyor olmasının da bunda payı vardı.

"Bayan Havens hakkında gerçekte ne biliyoruz?" diye sordu Arnold. "Birkaç nüfuzlu arkadaşı olabilir, bunların yabancı arkadaşlar olduğunu da belirtmek gerek, ama görünüşe göre bu kadının nereden geldiği tamamen belirsiz. Okul kayıtları, doğum kayıtları yok. Politikacıların farkında olmadan kaçak göçmenlerle çalıştığını duymuştum ama bir kaçağı eyaletimize *first leydi* olarak getirecek bir vali adayına oy vermekten kaçınılmalı..."

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Dean. "O bir kaçak değil, seni adi herif!"

Haberler Eliza'nın katıldığı basın toplantısını ve birkaç etkinlikte çekilmiş fotoğraflarını gösterdi. Çoğunda Billings'in yanındaydı ve yüzünün bir kısmı görünmüyordu ama tamamen de saklı değildi.

Fotoğraflardan biri Dean'e, Eliza'nın annesini hatırlattı. Eğer *kendisi* benzerlikleri fark edebiliyorsa başkaları da edebilir demekti.

Haberlerde başka bir hikâye gösterilmeye başlandığında Dean, en sevdiği koltuktan zorla kalkıp telefonunu aldı. Eliza'nın bu adam hakkında ciddi düşünmediğini umuyordu. Jim'le ikisi onu ortadan kaybolmaya ikna etmek zorundaydılar. Ama tecrübelerinden biliyordu ki âşık bir kadının işbirliği yapmasını sağlamak, bir hamamböceğinin unutulmuş bir çöreği yemesini engellemeye çalışmaya benzerdi.

Dokuzuncu Bölüm

Nasıl atılacağını bildiğini unuttuğu tekmeler ve yumruklarla dolu ağır bir egzersizin ardından Eliza kafasını yeterince temizleyip, sadece hayatındaki nesnel gerçekliklere odaklanmayı başarmıştı.

Anne babası yaklaşık yirmi yıl önce ölmüşlerdi. Kendisi pek çok yönden annesini andırsa da birilerinin onun gerçek kimliğini keşfetme şansı sıfıra yakındı. Yine de Jim ve Dean olması gerekenden daha fazla endişeliydiler. Bu da soruşturmayı derinleştirmelerini gerektiriyordu.

Eliza'ya hayatı hakkında kimseye azıcık bile bilgi vermemesi gerektiği, yoksa başkalarını da tehlikeye atacağı söylenmişti. Ama polislerin, güvende kalmak için hiçbir dayanağı olmayan sıradan insanlardan bahsettiğinden emindi.

Neyse ki kendi Noel listesi, emirlerine amade güvenlik görevlileri olan, nüfuzlu insanlarla doluydu. Bu kişilerin; onun gibi insanların aileleri için atanan, devletten maaş alan ve bir rozeti olan görevlilerden daha iyi korumaları vardı.

Gerçek şuydu ki polisler bile isim yapmış suçluları yakalayarak kendi ailelerini tehlikeye atıyorlardı. Bu, onları işlerini yapmaktan alıkoymuyordu. Eliza da kendisi için kurduğu bu hayattan kesinlikle uzaklaşmayacaktı.

Ayrıca Carter vardı. Onun dokunuşunu düşündüğünde midesine ağrılar girdi. Carter hiç aceleci davranmadan onu tahrik etmişti. Geriye baktığında Eliza ona neden izin verdiğinden emin değildi. O gün kırılgandı, kafası yerinde değildi. Carter'ın da bunu bildiğini, bu yüzden daha fazlası için ona baskı yapmadığını düşünüyordu.

Ama baş döndürücü öpücüklerini ve kendisinin ona verdiği tepkiyi uzun süre unutamayacaktı.

Carter'ın ihtiyacı olan son şey, valilik için adaylığını koymuşken itibarını zedeleyecek geçici bir kız arkadaştı. Âşıklar yoluna yaptıkları kısa yolculuk, ilk ve tek yakınlaşmaları olarak kalmalıydı.

Ne kötü! Eliza onun yatak odası yeteneklerini keşfetmeyi isterdi aslında. Belki de beş yıl sonra, seçimlerden ve makam koltuğundaki süresini tamamladıktan sonra olabilirdi. Tabii bu süre içinde Carter biriyle evlenmezse... Eliza *diğer kadın* olmayı kabul edemezdi.

Eliza, Samantha ile Blake'in Malibu'daki evlerine giden çift şeritli yola döndü. Peşine düşmüş kimse yok gibiydi ve önündeki yol, yaz trafiğiyle sıkışıktı.

Gwen'e onun yanma taşınarak kendisini tehlikeye atacağını söylemesi gerekiyordu. İngiliz Leydi her ne kadar macera meraklısı olsa da riske girmezdi herhalde. Gerçi Eliza

tuhaf bir şekilde, bir kadının kendisine eşlik etmesinden hoşlanacağını düşünüyordu. Carter kapısını çalarsa evde başka birisinin olması da fena olmazdı.

Carter ona, onu düşündüğünü söyleyen kısa bir mesaj bırakmıştı. Sonra da birkaç günlüğüne Washington'a gitmesi gerektiğini eklemişti. Eliza hayal kırıklığına uğramak istemiyordu ama hissettiği tam da buydu. Bir an onu görmek isterken bir sonrakinde istemiyordu. Lisede bile birileriyle çıkmak bu kadar kafa karıştırıcı değildi.

Eliza, Harrison Malikânesi'ne yanaşıp kapı ziline bastı ve kamera arabasına döndüğünde gülümsedi. Motor yavaşça uğuldayarak kapının kollarını kaldırdı ve devasa çelik kapı arabasının geçmesi için açıldı. Kapılar kapanınca Eliza arabayı sürmeye devam etti.

Samantha ile Blake'in aşçısı Mary onu kapıda karşıladı. "Samantha, Eddie'yi yatırıyor; bir dakika sonra yanına gelecek," dedi yaşlı kadın.

Eliza büyük antreye adımını atıp anahtarlarıyla çantasını masaya bıraktı. "Teşekkürler Mary..."

"Mutfakta mı yoksa oturma odasında mı beklemek istersin?"

Genelde Eliza mutfakta Mary'ye katılırdı ama Samantha'yla yapacağı hassas konuşmayı düşünerek en iyisinin saklı konuşmak olacağına karar verdi. "Senin için sakıncası yoksa oturma odasında bekleyeyim."

Yüzünden bir belirsizlik ifadesi geçse de Mary bir şey demedi. "Tabii ki yok... Ben kahve getireyim."

"Harika olur."

İkisi de koridorda ilerlediler, daha sonra Eliza evin ana oturma odasına yöneldi. Evde resmi oturma odası da vardı ama Amerika'daki çoğu evde olduğu gibi orası sadece bayramlarda veya özel etkinliklerde kullanılıyordu. Harrison Malikânesi büyüklüğü nedeniyle soğuk ve itici gelmeliydi aslında ama hiç de öyle değildi.

Odanın köşesinde Eddie'nin oyuncaklarıyla dolu büyük, plastik bir sandık duruyordu. Kahve sehpasının üstü minik diş izleriyle kaplı, kalın ciltli kitaplarla doluydu ve koltuğun ortasında ne olduğu belirsiz lekeler vardı.

Evet, dünyadaki tüm paralara sahip olsalar da evi iki yaşındaki çocukları yönetiyordu.

Eliza koltuğa oturup yaslandığında arkasından bir cıyaklama sesi geldi. Dönüp baktığında ses çıkartan bir oyuncakla karşılaştı.

Bir kahkaha attı. Bu şeyler, bir günün ardından yetişkinleri çılgına çevirebilirdi. Samantha ona birkaç kez hediye olarak ses çıkartan oyuncak almamasını söylemişti.

Eliza en yakın arkadaşının kuralına uysa da Carter her zaman en büyük ve en gürültülü oyuncaklarla çıkagelirdi. Geçen Noel'de Eddie, Carter'ın hediyesini görünce havaya uçmuştu. Dikkat aralığı kısa olsa bile küçük adam, tek kişilik enstrüman setiyle bir saate yakın oynamıştı. Set hâlâ çocuk odasındaki yerinde duruyordu.

Eliza bir sonraki bayramda eğitici bir sesli oyuncak bulmayı kafasının bir köşesine yazdı.

Ardından bir Dr. Seuss klasiği alarak sayfaları çevirmeye başladı.

Koridordan ayak sesleri geldi, sonra Samantha odaya girdi. "Hiç dalmayacak sandım."

Eliza çocuk kitabını kenara atıp arkadaşına gülümsedi. "Şekerleme çok sıkıcıdır," diye takıldı.

"Bilemiyorum. Ben bir şekerlemeye hayır demezdim." Sam etrafa dağılmış birkaç oyuncağı alıp oyuncak kutusuna attı.

"Benim için toplanmana gerek yok."

"Kendim için toplanıyorum ben," dedi Sam. "Tüm bunların altında muhteşem bir ev var ama ben yalnızca Eddie uyurken bunu görebiliyorum."

Eliza etrafına bakındı. Parlak renklerle döşenen ev muhteşemdi. Kırılacak eşyaların bazıları en üst raflara yerleştirilmiş ya da odadan tamamen çıkartılmıştı ama Malibu Malikânesi; bir dük, düşes ve onların küçük kontları için mükemmel bir evdi.

Samantha bir iki dakika boyunca odadaki dağınıklıkla uğraştıktan sonra Mary kahve ve ev yapımı kurabiyelerle odaya geldi. O gittikten sonra çikolata parçacıklı kurabiyelerden, iki yaşındaki bebeklerden ve çocukların eşyalarını ne kadar geniş alanlara yayabileceklerinden bahsettiler, ardından Samantha en sonunda oturdu. Öne eğilip derin bir nefes alarak, "Eee? Buraya kurabiyelerden bahsetmeye gelmedin," dedi.

Eliza kahvesini bıraktı. Avuçları nemlenmişti. "Hayır, planım buraya gelip sana veda etmekti."

"Ne?" diye bağırdı Sam.

"Öyleydi... yani artık *gitmiyorum*."

Sam elini göğsüne koyup arkasına yaslandı. "Bir daha böyle bir şey yapma..."

"Özür dilerim. Ben... Bu çok zor. Bazı sırları öyle uzun zamandır saklıyorsundur ki yüksek sesle söylemek eski hortlakları uyandırır."

Sam uzanıp elini onun dizine koydu. "Eğer bu kadar acıtıyorsa bana anlatmak zorunda değilsin. Ama umarım saklamamı isteyeceğin bir sırrı saklayacağımı biliyorsundur."

"Biliyorum. Sana söyleyeceklerim gizli kalmalı... Ama Blake ya da Gwen'den gizli tutmanı beklemiyorum." *Hatta Carter'dan bile...* Ama bunu Sam'e söylemedi. "Bunu onlardan saklamanı istemem adil olmazdı. Benim çevremde olmanın tehlikeli olabileceğini bilmeliler."

Samantha'nın yüzüne kafa karışıklığı ifadesi yayıldı ama bir şey demedi. Gevşeyip Eliza'nın devam etmesini bekledi.

"Tanık Koruma Programı'ndaydım... Yani, teknik olarak hâlâ öyleyim. Gerçi bunu birkaç gün önce Carter'ın yanında durarak mahvettim."

Sam ağzını açtı, sonra kapattı.

"Babam bir şeylere tanık olmuştu..." Ne kadarını açıklayabilirdi? Sam'in, onunla arkadaşlığa devam ederse nasıl bir riske gireceğini anlamasına yetecek kadar... "Cinayet... Birkaç cinayete tanık oldu." Daha çok bir katliama... Ölen ölmüştü sonuçta. Bu vahşete detay katmak sadece üzüntüye neden olurdu. "Ben dokuz yaşındaydım. Sana anlatacaklarım

da o zamandan beri öğrendiğim şeyler. Kendim bir şey görmedim." Bir şeye tanık olmayışı ve bu yüzden hayatını kısmen dünyadan uzak yaşadığı için hissettiği hüsrana hüsran katıyordu.

"Anne babandan hiç bahsetmedin," dedi Samantha kısık sesle ve sabırlı bir şekilde.

Eliza'nın içi bir duygu seliyle doldu. Hiçbir zaman kolay ağlayan biri olmamıştı ama şimdi ağlamak üzereydi.

"Annemle babam doğru olanı yaptılar. Yoksa babam bu şekilde yaşayamazdı." Ayağa kalkıp yürümeye başladı ve bir koltukta duran küçük, kırmızı bir oyuncağı aldı. "Mahkemede tanıklık yaptı. Çok fazla mal varlığımız yoktu, bu yüzden başkalarının aksine annemle babam hayatımızdan vazgeçmekte fazla zorlanmamıştı. Sanırım ben de bu yüzden minnettardım. Büyükannelerimle büyükbabalarım yakınımızda yaşamıyorlardı. Babamın babası hâlâ bir yerlerde hayatta olabilir. Annemin ebeveynlerinin öldüğü söylendi."

"Annenle baban neredeler?" diye sordu Samantha uzun bir sessizlikten sonra.

Eliza ona buruk bir şekilde gülümseyip kafasını iki yana salladı. "Dikkatliydik ama yeterince dikkatli olamamışız."

Sam ne olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı.

"Uzun zaman yalnız yaşadım ve devlet tarafından işletilen isimsiz pek çok çöplükte kaldım. Birileri tarafından izleniyor olma ihtimaline karşı sık sık yer değiştiriyordum. Carter'ın basın konferansı günü gelen o iki polis, on altı yaşımdayken benim davama atanan polislerdi. Kanunla başım

dertte değil, tek suçum aptallık..."

Eliza oyuncağın ellerini, gözlerinin üstüne götürdü. *Hiçbir şey görme. Hiç kimse ol.*

"Carter'a yardım etmenin riske girmek olduğunu biliyordun madem, neden yaptın?"

"Yapılması gereken buydu. Gwen'e o bara gitmeyi teklif eden bendim. Bizimle flört eden adamların tehlikeli olduklarını biliyordum." Eliza acı dolu bir nefes verip devam etti. "Kendimi sorumlu hissettim. Hiçbir şey yapmadan kenarda durup Carter'ın kampanyasının mahvolmasına izin veremezdim."

"Carter seni anlardı."

"Belki... Ama önemli değil. Görünüşe bakılırsa medya şu noktada beni kaçak olarak gösteriyor. Ona yardım etmek yerine makam koltuğuna oturma şansını azaltmış olabilirim." Boşu boşuna riske girmişti.

Aralarında bir sessizlik oldu.

"Neden tekrar kaçmak istedin?"

Eliza doldurulmuş hayvanı kitap rafına koyup arkadaşına döndü. "Dean ve Jim, o günkü dedektifler, bana neden saklandığımı hatırlattılar. Annemle babamı öldüren adam hâlâ hayatta, Sam. Cezaevinde ama yine de bağlantıları var. İntikam almayı isteyecek geniş bir ailesi var."

"Onun hapsedilmesiyle hiçbir alakası olmayan bir çocuktan mı intikam alacaklar?"

"Dillinger ve Capone, Hollywood filmleri için güzel konu olabilirler ama bu iki adam, ailelere zarar vermeden onları bırakmayan hayvanlardı. Tehditleriyle insanları çenele-

rini kapalı tutmalarını sağlıyorlardı. Şimdi de dışarıda bir sürü Capone var. Her ırktan, her yaştan... Beni arayan adam kesinlikle bulacağını belirtti. Babamın soyunu bu dünyadan yok etmenin onun görevi olduğunu söyledi. Tanrı'yı bulup fikrini değiştirdiğini düşünmek için hiçbir sebep yok."

"Annenler öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"Dokuz..."

Eliza'nın aksine Samantha kolay ağlardı. Şimdi de gözleri yaşlıydı. "Ah, Eliza! Çok üzgünüm. Ben nasıl bir arkadaşım da bunların hiçbirini bilmiyordum?"

Eliza gülümseyip ona takılmaya çalıştı. "Carter, Hollywood'a aitmiş gibi görünebilir ama asıl oyuncu benim..."

Sam gözyaşlarının arasında gözlerini kırpıştırıp kendisini gülümsemeye zorladı. Sonra kalkıp Eliza'nın yanına geldi. "Bana bunları önceden anlatmadığın için kızsam mı, yoksa şimdi anlatacak kadar güvendiğin için onur mu duysam bilemiyorum."

"Bu ağır bir yük Sam... Beni tanımak tehlikeli olabilir."

"Bundan tam olarak emin değilsin. Yoksa şimdiye kaçıp gitmiştin."

Eliza kafa salladı. Belki. "Yine de gidebilirim. Ama en azından sebebini bileceksin. Sen ortadan kaybolsaydın ve ben sebebini bilmeseydim bundan hiç hoşlanmazdım."

"Öyle deme... Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Gitmek istemiyorum."

Sam kaşlarını çattı. "Gitmiyorsun. Kendilerini de seni de koruyabilecek arkadaşların var senin."

Eliza ona bakıp içini çekti. "Ben de buna güveniyorum. Eğer korunabilecek olmasaydın bugün buraya gelmezdim." Kendi güvenliğinden çok Sam'in ve ailesinin güvenliğinden emin olmak istiyordu. En azından buna inanmak istiyordu.

"Harry?" diye seslendi birkaç metre ötesindeki gardiyan. Adamın elinde silindir haline getirilip lastikle tutturulmuş bir gazete vardı. "Sana yine duvar kâğıdı getirdim."

Devin kendisine yaklaşırken Harry gazetede ne gibi haberler olduğunu merak ederek gülümsedi. Hapishanede beklenecek bir şey olmadan günler birbirini kovalıyordu. Dışarıdan gelen haberler sahip olabileceği tek gün ışığıydı.

Mahkûmların çoğunun, arada bir onları ziyaret eden bir ya da iki aile üyesi vardı. Harry'nin yoktu. O ailesini mahvetmişti. Açgözlülüğü ve bencilliği yüzünden geriye kalan ailesini görme umutları da yok olmuştu. Şartlı tahliyeyle salıverilse bile kızlarını aramaya hakkı yoktu.

Harry kalkıp gazeteyi almak için elini uzattı. "Teşekkürler," dedi gardiyana.

Devin omuz silkip uzaklaştı.

Harry'nin içine beklentiyle karışık bir sıcaklık yayıldı. Gazeteyi en yakın masaya oturup açmak yerine, yalnız kalmayı tercih ederek hücresine giden merdivenleri tırmandı. Mahkûmların ranzalarla tıklım tıkış olan demir parmaklıklı odalarına dönmeye zorlanmalarına daha otuz dakika vardı. Ama Harry torununu görmek için bu özgürlükten seve seve vazgeçiyordu.

Harry yatağına oturup gazeteyi açtığında iki hücre arkadaşı da içeride değildi. Ön sayfayı, finans haberlerinin bulunduğu yerleri geçip direkt olarak magazin bölümünü açtı ve onları gördüğünde derin bir nefes verdi. Gelin, damat ve birkaç konuğun bulunduğu bir düğün partisinde çekilmiş bir fotoğraftı bu. Damadın kollarında kameraya gülümseyen bir bebek vardı. Harry'nin gözleri, tekerlekli sandalyede oturan genç kıza kaydı ve başparmağı fotoğrafı okşamaya başladı. Keşke kızını tekrar bir araya getirebilseydi.

Gırtlağında pişmanlıkla bir yumru oluştu.

Binada ikaz zili yankılanmaya başladı, bu serbest vaktin sona erdiğini bildiriyordu. Bir dakikadan kısa bir sürede Lester ve Ricardo da hücreye döndüler.

Lester birkaç yıldır Harry'yle aynı ranzayı paylaşıyordu. Çoğu zaman sessiz biriydi, ilaçlarını almayı bırakıp kişiliğinin manik kısmı devreye girmediği sürece. Harry gibi Lester da dolandırıcılıktan içerideydi. Hiçbir şeyden haberi olmayan küçük işletme sahiplerinin kimliklerini çalıp hesaplarını boşaltırken yakalanmıştı. Şiddet eğilimli biri değildi ki bu Harry'nin de işine geliyordu.

Ricardo odalarına birkaç ay önce gelmişti. Adam bir defans oyuncusu gibi yapılıydı, bu yüzden Harry ondan uzak duruyordu. Ricardo yumruklarını konuşturmak haricinde pek fazla konuşmazdı. Harry'nin hapse girdiği ilk günlerde şiddet eğilimli mahkûmlar, onun gibilerle aynı hücrelere yerleştirilmezdi. Bütçe kesintileri ve eyalet fonları eksikliği nedeniyle cezaevi sistemi tüm mahkûmları karıştırmak zorunda kalmıştı.

Harry hımbıl biri değildi. Boyu 1.80'den fazlaydı ve hiçbir yemeği kaçırmazdı. Aptal da değildi ve Ricardo'yla karşı karşıya gelse hiçbir şansı olmayacağını biliyordu.

"Ne var orada, Harry?" diye sordu Lester ranzaların arasındaki dar alana sıkışarak. "Ah, onlar senin kızların mı?" Lester daha önce de gazetede fotoğrafları görmüştü ve Harry'nin hikâyesinin bir kısmını biliyordu.

"Evet..."

"Bebek büyümüş."

Ricardo omzunun üstünden gazeteye baktı. "Kızının zaten evli olduğunu sanıyordum."

"Öyle..."

Sayfanın üstündeki başlıkta çiftin nikâh tazeledikleri yazıyordu. Harry başlığa işaret edip fotoğraftakileri başlığın açıklamasına izin verdi.

Ricardo tam kafasını çevirecekti ki durup daha iyi bakmak için eğildi.

Harry gazeteyi kenara çekme ihtiyacı hissetti ama kendisini tuttu.

"Gelinin arkadaşları mı?" diye sordu Ricardo, fotoğraftaki diğer kişilere işaret ederek.

"Sanırım," dedi Harry. Fotoğraftakilerin hiçbirini şahsen tanımıyordu. İsimleri tanısa da yüzleri tanımıyordu.

Ricardo arkasını döndüğünde Harry gazeteyi dikkatlice katlayıp diğerlerinin yanma koydu.

Onuncu Bölüm

Carter son beş günde, sadece üç saat uyumuştu. Vücut düzeninin tekrar normale dönebilmesi için en çok ihtiyacı olan şey büyük bir yatak ve altı saatlik sessizlikti.

Ama bu çok şey istemek olurdu.

Kişisel ceptelefonunda iki mesaj vardı. Biri New York'tan Roger'dı, güvenli bir hat bulabildiğinde kendisini aramasını söylüyordu. Diğeri de onunla birkaç dakika görüşmek istediğini belirten Dedektif Dean'di.

Doğu Yakası'ndaki dostuna ulaşmak için birkaç kez uğraşıp eli boş çıkınca Carter pes edip arabasına atlayarak Dean ve partneri James'in çalıştığı karakola yollandı.

Dikkatleri çekmemek için arabayı kendisi sürmeyi tercih etmişti ama karakola girerken yine de birkaç göz ona dönmüştü.

Carter içeride bulunan insanların yüzlerine tepeden bakarak birkaç gün önce Eliza'yı otelden alan iki polisten birini aradı.

"Birini mi arıyorsunuz, Avukat Bey?"

Bu unvana alışkın olan Carter hemen cevap verdi. "Dean Brown?"

"Koridorun sonunda, sağdan ilk kapı..."

Carter kafasını sallayarak teşekkür etti ve kendisine bakan birkaç gözün önünden geçti. Daha köşeyi dönemeden cebindeki telefonu titredi ve dürtüleriyle hareket ederek mesajlarını açtı. Ekranda Blake'in ismi ve kısa bir not belirmişti: *Konuşmamız gerek. Bu akşam içmeye gidelim mi?*

Carter çabucak kabul ettiğini ve onu arayacağını söyleyen bir mesaj atıp telefonu ceketinin cebine attı.

Diğerlerinden daha küçük ofiste altı masa ve bir avuç dedektif vardı. Dean ve James, odanın ucunda karşılıklı masalarda oturuyorlardı. Diğer dedektiflerden biri Carter'ı selamladığında iki dedektifin de kafası kalktı. "Kampanya gezisine dahil olduğumuzu sanmıyordum," dedi birisi alaycı bir şekilde, diğerleri de güldüler.

"Buraya gelme sebebim..."

"Billings," diye araya girdi Dean. "Gelmeniz ne hoş..."

Dean ve partneri ona doğru gelirken diğer dedektifler kenara çekildiler. Adamlar içten gülümsemelerle el sıkıştılar. "Resmi olarak tanışmamıştık. Bu benim partnerim James Fletcher. Ben de Dean..."

"Brown. Biliyorum."

Dean'in gözleri kısıldı.

"Beni görmek istemişsiniz."

James parmak uçlarında yükselip kafasıyla koridoru işaret etti.

"Bir bardak kahveye ne dersiniz?" diye önerdi Dean. "Midenizi çürütüp önümüzdeki on iki saat boyunca uyanık kalmanızı garantileyecek..."

"İyi fikir..." Carter adamların peşine düşüp yoğun ofisten çıktı ve başka bir koridora yöneldi. En son, Prince'in 1999 yılında şarkı söylediği zamanlarda temizlenmiş gibi görünen bir kahve demliğinin önünde durdular ve köpük bardaklara kahve doldurdular. Daha sonra Carter'm sorgu odalarından biri olduğunu düşündüğü, gözlerden uzak bir odaya girdiler. Carter buraya resmi bir sorgu için çağırılıp çağırılmadığını merak etmeden edemedi. Yanlış bir şey yapmadığını biliyordu, ama bu ikisi kısa süre önce Eliza'yı yanından alıp götürmüşlerdi. Carter çok dikkatli olamamıştı.

Arkalarındaki kapanır kapanmaz Carter zaman kaybetmeden konuştu. "Avukata ihtiyacım var mı?"

Dean ve James bakıştılar. "Hayır," dedi James, bir sandalye çekip Carter'ın oturması için işaret ederken.

Carter oturduktan sonra kahvesinden bir yudum aldı. Boğazından aşağı sümüklüböcek gibi kayan acı sıvının, bir an tekrar geri geleceğini zannetti. Kahve kötü olmakla kalmıyordu, ayrıca soğuktu.

"Burada resmi olarak bulunmuyorsunuz." Dean masanın kenarına oturup kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Diğer odada buraya girdiğimi gören bir düzine polis var. Bunun gizli bir görüşme olması gerekiyorsa beni önceden bilgilendirmeliydiniz."

"Özel olmasa da resmi de değil. Karakolun dışında bu-

luşsaydık ve biri bizi görseydi bu daha çok şüphe çekerdi. Tahminimce medya sizin peşinizde dolaşıp kameralarınızı gözünüze sokmaya bayılıyor."

Carter buna itiraz edemezdi. "Eee, neden buradayım?"

"Eliza Havens'la aranızdaki ilişki nedir?"

Carter bu soru karşısında çok şaşırmıştı ve cevap vermeye de niyetli değildi. "Neden bilmek istiyorsunuz?"

"O bizim için önemli biri..."

"Nasıl önemli?" Bu polisler karşılarında bir avukat olduğunu unutmuşlar mıydı? İnsanlardan bilgi alma sanatında deneyimli olan kişi kendisiydi. Bir politikacının sorulardan sıyrılma yeteneğinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

"Onunla çıkıyor musunuz?" diye sordu masanın diğer tarafındaki James.

"Onun amcası... ya da kuzeni falan mısınız?" diye sordu Carter.

"Sorularımıza cevap vermeyeceksiniz, değil mi?"

"Siz bana bu görüşmenin sebebini söyleyin, ben de sorularınızı düşüneyim." Onlara cevap vermemeliydi, ama yine de bunu düşünecekti.

"Eliza inatçı bir kadındır."

Carter kıkırdadı. *Yılın en hafif ifadesi...* "Eee?"

"Onun tehlikede olabileceğine inanmak için bazı sebeplerimiz var. Onunla olan ilişkinizi bilirsek onu daha iyi koruyabilmek için daha iyi hazırlanabiliriz."

İnatçı yorumundan dolayı Carter'ın yüzünden oluşan gülümseme *tehlike* kelimesini duyduktan sonra yok olmuştu.

"Ne gibi bir tehlike?"

Dean ve James bakıştılar ama ikisi de açıklama yapmadı. Dean'in çenesini sıkmasına bakılırsa vermeye de niyetli değildiler. "Burada birilerinin birilerine güvenmeye başlaması lazım. Beni arayan sizdiniz, unuttunuz mu?"

James masadan uzaklaştı. "Eliza'nın bir süreliğine ortadan kaybolması onun için en iyisi olabilir."

"Ortadan kaybolmak mı?" Carter bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Evet... Ama onda bizim yaşımızın olgunluğu yok. Eğer ona yakınsanız belki siz onu ikna edebilirsiniz."

Ortadan kaybolmak mı? Tehlike mi? Carter sayfadaki belirgin noktaları görmeye çalıştı. Noktaların arasındaki çizgiler bulanıktı ve elinde cevaptan çok soru vardı. Daha fazla cevap gerekiyordu. Ve bu cevapları alması için en iyi yol da blöf yapıp bu adamların, onun olduğundan daha fazla şey bildiğini sanmalarını sağlamaktı. "Eliza'nın inatçı bir kadın olduğunu kendiniz söylediniz. Onu bir süredir tanıdığınız belli..."

"Herkesten daha uzun süredir tanıyoruz," dedi Dean kahve bardağının arkasından.

James boğazını temizledi. Bunun, Dean'in çenesini kapatması için bir işaret olduğu belliydi. "Bizim tek amacımız onu güvende tutmak... Siz de hukuk işinde yıllarını geçirmiş birisiniz, Bay Billings. Bütçe kesintileri yüzünden elimizin nasıl bağlı olduğunu biliyorsunuzdur. Eliza'nın korunmaya ihtiyacı var ve biz bunu sağlamak için her zaman yanında olamayız."

"Kimden korunması gerek?" Bu kelimeler dudaklarından dökülürken Carter çok az şey bildiğini belli ettiğini fark etti.

"Bunu size söylememiz mümkün değil. Sizi buraya çağırma sebebimiz Eliza'nın mantığın sesini dinlemesini sağlamanızı umut etmemiz. Risklerin farkında. Gitmesi gerektiğini biliyor."

Carter birkaç gün önceki düğünü, Eliza'nın, Samantha'yla olan arkadaşlığını ve Eddie'ye olan sevgisini düşündü. "Öyle bir şey olamaz."

"Bize yardım etmeyecek misiniz yani?"

"Demek istediğim az önce söylediğinizde haklısınız. Eliza bir şeyi zorunda olduğu için yapacak bir insan değil. O sadece istediğini yapar." Kısa bir an için sarı renkli berbat nedime elbisesini ve medyayla konuşurken nasıl rahatsız olduğunu düşündü. Tamam, belki hoşuna gitmeyen şeyleri yapıyor olabilirdi ama bunları başkaları için yapıyordu.

"Böyle diyeceğinizi düşünmüştük," dedi Dean masadan ayrılıp kafasını kapıdan dışarı uzatarak. "Keller?"

Carter'ın göremediği bir yerden ayak sesleri ve yere çarpan tırnak sesleri geldi.

Odaya bir başka polisle, dört bacaklı bir arkadaşları girdiğinde Dean bakışlarını ona yöneltti.

Alman kurdu koyu renkli gözlerini tek tek adamlarda gezdirdi. Kesik kesik nefes alırken dili ağzının kenarında sallanıyordu.

"Bu Zod, ekibimizden yeni emekli oldu."

"Neden burada?"

"Onu ortak arkadaşımıza vereceksiniz."

Carter'ın kaşları çattı. "Ben mi vereceğim?"

"Evet..." Dean, Keller'a teşekkür ettiğinde polis odadan çıktı. "Zod, Almanca komutları çok iyi anlar. Eminim Li... Eliza bu komutları hatırlıyordur. Eğer köpeği ona biz verseydik muhtemelen bize gülerdi. Ama belki siz verirseniz kabul eder."

Akşam haberlerini izleyen herkes gibi Carter da polis köpeklerinin nasıl zararlar verebileceğini biliyordu. Onu endişelendiren şey; Eliza'nın yanında bir köpekle güvende kalması değil, ona ihtiyacı olmasıydı.

"Bunun gerekli olduğunu düşünüyor musunuz gerçekten?"

"Eliza için pek fazla tartışma olmadan sağlayabileceğimiz tek güvenlik yöntemi bu... Onun güvende olması için bir arkadaşının ya da sevgilisinin yanına taşınmasını istesek kolayca kabul etmezdi," dedi James.

Dean bitkin bir şekilde nefes verdi. "Bu kız eski karımdan daha inatçı..."

"Hangisinden?" diye sordu James gülerek.

"İkisinden de..."

"Gerçekten o kadar büyük bir tehlike içinde mi?"

Dean kafa salladı.

"Ve bana kimin, neden onun peşinde olduğunu söylemeyeceksiniz, öyle mi?"

"Ona köpeği vermenizi ve arkasını kollamanızı istiyo-

ruz. Eğer şüpheli bir şey görürseniz bilmemiz gerekiyor." Dean cüzdanından kartını çıkartıp ona verdi. "Eğer valilik için adaylığınızı koymuş olmasaydınız, güvende olduğundan emin olana dek Eliza'yı bir gölge gibi takip etmenizi isterdim. Bu karışıklığı başlatan sizin sansasyonel hayatınızdı. Eliza'nın ihtiyacı olan son şey medyanın onu daha fazla göstermesi..."

Carter'ın midesi bulanmaya başlamıştı. İstediği cevapları alması gerekiyordu.

Dünden beri bu cevapları bekliyordu.

Ayağa kalktığında iki adam da onu takip ettiler. James, Zod'a bir tasma takıp ucunu Carter'a uzattı.

"Zod? Gerçekten adı bu mu?" Bir bilimkurgu tanrısının adına benziyordu bu.

Zod adını duyunca havlayarak karşılık verdi.

"Özel yiyeceklerle beslenir. Memurlardan biri arabanıza bir çanta yiyecek getirecek."

Carter'ın, Roger'ı derhal araması gerekiyordu. Eliza köpeğe emir verebilecek tek kişi olamazdı.

"Tanık Koruma Programı." Roger'ın sesi, Carter'ın arabasında telefonun bağlı olduğu yerden geliyordu.

"Bunu tahmin etmeliydim," dedi Carter.

"Bu konuda bilgi bulmaya çalışmak, birbirine karışmış ipleri birbirinden ayırmak kadar zor... Cevapları almak için kaynağın kendisine gitmelisin."

Carter, pencerenin kenarına burnunu dayamış olan Zod'a bir bakış attı. Eliza'nın evine gitmişti ama kadın orada yoktu. Aramalarına da dönmüyordu. Blake'in gönderdiği mesaja göre Samantha'yla birlikte Malibu'da öğle yemeğindeydi.

"Konuşur mu bilmiyorum."

"Çoğu konuşmaz. Ama aynı zamanda dikkatleri üstlerinden çekmek istemezler ve kimlikleri öğrenildiğinde kaçıp giderler."

Eliza kaçmamıştı ama Carter onun bunu istediğini biliyordu. Neden gitmediğini bilmiyordu ama yeni hayatından uzaklaşmaması için elinden geleni yapacaktı.

Zod pencerenin dışındaki dünyadan sıkılıp yolcu koltuğuna yerleşti. Köpek, kafasını aralarındaki kol dayanağına koyduğunda soğuk, ıslak burnu Carter'ın gömleğine değdi. "Polis köpekleri hakkında ne biliyorsun?"

"Onlarla çalışmamış olan polisler ne biliyorsa onu. Neden?"

Carter kavşaktaki trafik lambasının yeşile döndüğünü fark etmeyince arkasındaki bir araba kornasını çaldı. Zod kaşlarını kaldırdı ama kafasını hareket ettirmedi.

"Şu anda karşımda bir tane polis köpeği var. Eliza'nın karakoldaki arkadaşlarından bir hediye..."

Roger uzun bir ıslık çaldı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim!"

"Bu çok büyük bir mesele, Carter. Dikkatli olmalısın."

Carter kendisi için endişelenmiyordu. "Köpek benim için değil."

"Onu anladım. Eğer polisler kendi köpeklerinden birinin, kız arkadaşının yanında olmasını istiyorlarsa ölümcül bir tehditten şüpheleniyorlar demektir. Suçlular kimlerin ateş hattında kaldığını umursamaz."

Carter, aşırı kalabalık Pasifik Sahili Otoyolu'ndan sapıp arkadaşının malikânesine yöneldi. "Neyin ne olduğunu biliyorum ben, Roger. Bilmediğim şey, bir köpekle nasıl Almanca konuşacağım. Yönlendirilmeye ihtiyacım var."

"Şu an arabadasın, değil mi?"

"Evet..."

"O zaman seni sonra ararım. Fido'nun yanlış talimat almasını istemeyiz," dedi Roger gülerek.

"Köpeğin adı Zod..."

Roger daha çok gülmeye başladı. "Kim demiş polislerin espri anlayışı yoktur diye?"

Carter kapının önüne yanaşıp kapının kumandasına bastı. Kapı yavaşça açılırken kameralara el salladı.

"Kapatmam lazım," dedi Carter arkadaşına. "Seni sonra ararım."

"Dikkatli ol, Vali Bey."

Carter telefonu kapatırken kampanyasını hatırladı ve Eliza için endişelenirken kampanyayı ne çabuk unuttuğunu fark etti. Dikkatini dağıtan güzelliğin arabası, garaj yoluna park edilmişti. Onu tekrar görme düşüncesiyle içinin ısındığını hissederek gülümsedi. Onu özlemişti.

Soru şuydu ki Eliza da onu özlemiş miydi?

Carter evin basamaklarını tırmanırken Zod da onunla

birlikte yürüdü ve kapıya vardıklarında yere oturdu. Hizmetlilerden biri onu içeri alırken köpeğe sadece bir anlığına baktı.

Carter, Zod'ı dışarıda bırakmayı düşündü ama sonra evin etrafında dolaşan bahçıvanı görüp vazgeçti. Tasmayı kullanıyor olsa da Zod, Carter'ın yanından ayrılmıyordu ve o hareket edince harekete geçiyordu. *Akıllı köpek...*

Hizmetli onu oturma odasına yönlendirdi. Carter, Eliza'nın sesinin Samantha ve Gwen'in seslerine karıştığını duyabiliyordu. Kadınlar gülüyorlardı. Bu, Carter'ın geçen haftalarda yapmayı unuttuğu bir şeydi.

Yer, altından kayıyormuş gibi oldu ve Carter birden kendisini çok yorgun hissetti. Kadınların karşısına çıkmadan önce elini yüzüne sürdü.

"Bayan Harrison?" Hizmetli içeri seslendi. "Bay Billings geldi."

Samantha'nın bakışları kapıya, sonra Eliza'ya dönüp orada kaldı. İki kadının gözleri buluştu. Eliza aşırı bitkin görünüyordu.

Carter bu hissi biliyordu. "Selam," dedi. O sırada Gwen yerinden kalkıp onun yanına geldi.

"Carter?" Gwen ona sarılıp iki yanağını öptükten sonra dizlerinin üstüne çöküp köpeğe baktı.

Eliza'nın yüzünden karışık duygular geçti. Carter kendi yüzünün de onunkiyle aynı hisleri taşıdığını düşünüyordu; yarı tereddüt, yarı heyecan... Birbirlerini son gördüklerinde Carter ona neredeyse sarkıntılık etmişti. Tamam, neredeyse

değildi, sarkıntılık etmişti ama bu Eliza için de sorun olmamıştı. Yine de şu anda nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. En iyisinin, bir oda dolusu izleyici varken Eliza'ya göre hareket etmek olacağına karar verdi.

"Bu kim?" diye sordu Gwen. Carter'ın içinde dönüp dolaşan duygulardan habersizdi.

"Hediye," demeyi başardı Carter, gözlerini Eliza'nın koyu renkli, sorgulayıcı gözlerinden ayırmadan.

"Hediye mi?"

Eliza birkaç kez gözlerini kırpıştırıp dikkatini Zod'a verdi. Derin bir nefes aldı ve Carter odaya girdiğinde yüzünde beliren gülümseme soldu.

"Eliza için..."

Eliza kafasını iki yana sallayıp topuklarının üstünde döndü.

Samantha, Gwen'in yanma gelip Zod'ın elini koklamasına izin verdi. "Yani biliyorsun," dedi Sam.

Eliza omzunun üstünden baktı ve bekledi.

"Neyi biliyor muyum?" diye sordu Carter.

Hayvanın yanında çömelmiş olan Sam kafasını kaldırıp Carter'a baktı. En iyi arkadaşına da bir bakış attıktan sonra, "Adı ne?" diye sordu.

"Zod..."

Gwen gülmeye başladı. Eliza da onlara doğru dönmeden kafasını iki yana salladı.

"Zod mı?"

Köpek adını duyunca birkaç kez havladı. "Bana bakma,"

dedi Carter. "Adını ben koymadım."

"Sen koymadıysan kim koydu?" diye sordu Gwen.

Samantha, onlara bakmayı reddeden Eliza'ya doğru döndü. Sonra Carter, kafası karışmış Gwen'e baktı.

"Sam," dedi. "Acaba sen... Sen ve Gwen, Zod'ı götürseniz de ben Eliza'yla bir dakikalığına konuşsam olur mu? Köpeğin suya... ya da başka bir şeye ihtiyacı olabilir."

Sam ipucunu anlayıp tasmaya uzandı. "Tabii... Hadi Gwen."

Neyse ki Gwen ve Sam herhangi bir soru sormadan odadan çıktılar. Yürürken bir yandan da sohbet ediyorlardı. Onlar gidince Carter, Eliza'nın onun neden orada bir şeyler yapmasını beklediğini bildiğine dair bir işaret vermesini bekledi.

"Onu istemiyorum," dedi sonunda Eliza.

Onu almayacağım, dememişti. *Onu geri götürmeni istiyorum* da dememişti.

"Görünüşe göre ona ihtiyacın var ama."

Eliza hızlı bir nefes verdi. "Neden olduğunu bilmiyormuşsun gibi yapma..."

Hâlâ ona bakmıyordu. Sırtı o kadar gergindi ki canı yanıyor olmalıydı. Kaçmaya hazır görünüyordu. Herhangi bir tehlike işaretiyle odadan fırlayıp gidecekmiş gibiydi.

"İki şey biliyorum," diye başladı Carter. "Geçen gün tanıştığım iki arkadaşın sana köpeği vermemi istediler."

Eliza kafasını iki yana sallamaya devam ediyordu. "İkinci şey?"

"Polisler seni korumaya çalışıyorlar." Tanık Koruma Programı'nda olduğunu öğrendiğini söylemedi. Bu bilgiyi onun isteyerek paylaşmasını umuyordu. "Nedeninden emin değilim, Eliza."

Carter riski göze alıp ona yaklaştı. Aralarında bir metre kadar kaldığında sesini alçaltarak konuştu. "Neler oluyor?" diye fısıldadı ona.

"Karışık şeyler..."

"Ben iyi bir dinleyiciyimdir."

"Sana gelmemeliydiler. Benim koruyucu bir köpeğe ihtiyacım yok."

"Dean, eğer köpeği kendisi ve partneri verseydi kabul etmeyeceğini söyledi."

"Dean haklı..." Eliza sonunda ona döndü. Gözleri onunkileri deliyordu. "Yine de onu istemiyorum."

"Ama alacaksın... değil mi?"

Eliza'nın çenesi gerildi ve gözleri, hayvanın çıkıp gittiği kapıya döndü. "Bilmiyorum."

Carter elini onun omzuna koydu ve Eliza elini itmeyince içi altüst oldu. Kadının gözlerinin gerisinde ürkeklik vardı ama sadece bir dakika sürmüştü. "Kısa bir süreliğine... Lütfen... Ben her zaman yanında olamam."

"Senden öyle bir şey..."

"Hem yalnız yaşıyorsun. Tarzana buralardaki en güvenli şehir sayılmaz."

"En kötüsü de değil," diye savunmaya geçti Eliza.

"Bana nedenini... Dean ile James'in neden bu köpeği

sana vermemi istediklerini, seni nereden tanıdıklarını anlatacak mısın?"

Eliza birkaç kez yutkundu, ne söyleyeceğini bilmediği belliydi. "Paranoyaklaşıyorlar. Herkesin düşman olduğunu sanan aşırı korumacı polisler işte... Sadece dikkatli davranıyorlar."

"Çantanda silah taşıyorsun, Eliza. Bu dikkatli davranmaktan fazlası."

Eliza onun elinden kurtuldu ve pencereye giderek dışarıya bakmaya başladı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ona zaten bildiği şeyi söyledi. "Tanık Koruma Programı'ndayım. Dean ve Jim, ben çocukken benim davama atandılar. Bir şey yapacağından endişelendikleri adam ömür boyu hapse mahkûm edildi, bu yüzden aslında korkacak bir şey yok. Zod'ı vermek aşırıya kaçmak aslında. Gerçekten tehlikede değilim. Yoksa beni şimdiye buradan göndermişlerdi. Sadece paranoyakça davranıyorlar. Basın toplantısından beri böyleler."

Carter kollarının gerildiğini hissedince yumruklarını sıktığını fark etti. Endişelerinin doğrulanması öfkesini artırmıştı. "Kim bu adam? Seni kimden koruyorlar?"

"Önemli bir şey değil..."

"Zırva..."

Eliza hızla ona dönüp ellerini kalçalarına koydu. "Sana nedenini söyledim işte. Samantha'yla konuştuktan sonra Blake de sana bunları anlatacak. En iyi arkadaşımdan, bunu kocasından saklamasını asla isteyemem. Senin de onunla konuşacağını biliyorum. Ama artık olmaz, Carter. Seni, Sam'i

ya da ailesini daha fazla tehlikeye atmamam gerektiğini düşünüyorum."

"Ben başımın çaresine bakabilirim."

"Sen bakabilirsin belki ama ya Sam? Eddie? Tanık Koruma Programı küçük çaplı şeyler için hazırlanmamıştır."

"Bunu biliyorum."

"O zaman daha fazlasını açıklayamayacağımı da biliyorsundur. Yararıma yapmam gerekenin aksine burada duruyorum. Korkak bir tavşan gibi kaçmıyorum. Ama bu peşimde birilerinin olduğuna dair gerçek bir işaret görürsem kaçmayacağım anlamına gelmez."

"Dean sana bir polis köpeği veriyor. Adamlar endişeli..."

"Paranoyaklar. Endişeli değiller."

"Farkı ne?"

"Çünkü bana bir köpek gönderiyorlar, yanımda duracak bir insan değil. Neden bahsettiğini bilmiyorum, Carter. Hayatım boyunca bununla yaşadım ben. Eğer gerçek bir tehdit olsaydı beni pusuya düşürüp ortadan kaybolana kadar yirmi dört saatlik koruma altına alır ya da Amerika Birleşik Devletleri başkanı gibi korurlardı."

Carter rahatlasa mı üzülse mi bilemiyordu. Ama Eliza'nın açıklamalarına rağmen rahatsızdı. "Köpeği alacaksın, değil mi?"

"Alırsam bu muhabbet bitecek mi?"

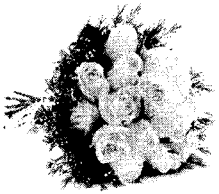
Şimdilik. "Evet..."

"İyi, alacağım."

Carter bunu küçük bir zafer olarak kabul etti. Eliza ona

gerçeğin bir kısmını açıklamıştı ve Carter onun evine koruyucu bir köpek sokma görevini başarmıştı.

Eliza'nın bilmediği şuydu ki çalışmadığı süre boyunca Carter da köpekle birlikte onun yanında olmayı planlıyordu. Kendisi gidemese bile başkalarının onun yanında olduğundan emin olacaktı.

On Birinci Bölüm

Blake eve döndüğünde hazırlıksız bir akşam yemeği partisi başladı. Dürüst olması gerekirse Eliza da bu dikkat dağınıklığından hoşnuttu. Zod yerde, onunla Carter arasında oturuyor ve masadaki insanları inceliyordu. Devasa bir kurda benzeyen bunun gibi polis köpekleri yabancıların verdiği yiyecekleri almamak için eğitilirlerdi ama yine de bu durum, *bazı* insanların onları beslemeye çalışmasını engellemezdi.

"Bu kadar uzun süre işten ayrı kalabildiğine şaşırdım, Carter." Sam yemeğini tabağında gezdirip duruyordu, yemek yemek istemediği belliydi. "Kampanya başladığından beri seninle bir saatten fazla vakit geçirememiştik sanırım."

Carter'ın bakışları bir an için Eliza'ya, sonra da köpeğe kaydı.

"Birkaç gün tatil yapabilirim."

Gwen ellerini kucağına koydu. "Valiler tatil yapar mı?"

"Ben daha vali olmadım." Carter, Gwen'e gülümsedi ve yemeğinin bir kısmını masanın altına götürüp Zod'a vermeye

çalıştı. Zod yiyeceğe şöyle bir baktı, sonra yok sayıp kafasını patilerine yasladı.

Eliza, Carter'ın elini tutup masanın üstüne koydu. Carter'ın dudağının bir köşesi muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Peki, vali olduğunda kendine zaman ayırabilecek misin?"

"Eminim bir yolunu bulurum," dedi Carter. Köpeği beslemekten vazgeçip ona vermek için ayırdığı yiyecekleri peçetesine bıraktı, sonra içkisine uzandı.

"Bizim hükümet yetkililerimiz de tatil yaparlar," diye açıkladı Eliza, Gwen'e. "Tatilden bahsetmişken, Neil nerede?" Eliza bu soruyu Blake'e yöneltmişti.

"Jordan'la hemşiresini yaz kampından almaya gitti."

Eliza kafasını iki yana salladı. Jordan'ın bir haftalık seyahatini tamamen unutmuştu. Samantha'nın kız kardeşi bir çocuğun zekâsına sahipti ve çok fazla insana güvenmezdi. Neil, Sam ve Blake'in koruması olarak Jordan'ın korumalığı görevini de üstlenmişti. Samantha ve Blake'in korumalarının olması evlendikleri ilk zamanlarda Eliza'yı çok rahatsız etmişti ama şimdi o da Neil'ı aileden biri olarak görüyordu. Adam pek fazla konuşmasa da cüssesi ve ölümcül bakışları herhangi bir saldırganı korkutup kaçırmaya yeterdi.

"Bu sene nasıl geçmiş?"

Samantha gülümsedi. "İyi geçmiş sanırım. Değişikliklere geçen yıl olduğundan daha çabuk alışıyor. Sanırım Eddie onu canlandırıyor."

"Eddie herkesi canlandırıyor... sabahın üçünde," dedi Blake gülerek.

"O kadar da kötü değil," Sam onun koluna vurdu.

"Yani Neil yarın evde olacak, öyle mi?" diye sordu Gwen.

Eliza, konuşmayı tekrar Neil'a çevirirken Gwen'in çenesinin hafifçe kalktığını fark etti.

"Öğleden önce burada olur."

"O halde taşınmama yardım edebilir belki."

"Taşınmak mı?" diye sordu Sam.

"Eliza'nm evine... Unutmadınız, değil mi?" Gwen'in bakışları masada dolaştı.

"Ah, Gwen... Bilemiyorum. İşler şu anda çok karmaşık..." Eliza daha önce Gwen'e geçmişi hakkında yeterince şey anlatmış ve onun güvenliği için endişelendiğini söylemişti. Gwen'in ilk tepkisi şaşkınlık ve acıma olmuştu ama kendi güvenliği hakkında pek endişelenmiyormuş gibiydi.

Gwen elini salladı. "Ah, saçmalık! Geçmişindeki kişilerden korkmuyorum ben. Ayrıca yanında daha fazla insanın olması daha iyi olacaktır."

Ayaklarının dibinde bir hareketlenme olunca Eliza dikkatini Zod'a verdi ve Carter'ın kabahat işlemiş gibi bakan yüzüne bir bakış attığında hâlâ masanın altından köpeği beslemeye çalıştığını anladı.

"Benim Blake ve Sam gibi korumalarım yok, Gwen. Evim bu kadar güvenli değil."

"Ama senin için güvenli, öyle mi? Eğer gelmemi istemiyorsan lütfen söyle..."

"Öyle bir şey demedim," diye lafını kesti Eliza.

"O zaman karar verildi. Neil yarın eşyalarımı taşımama yardım edebilir. Alınması gereken güvenlik önlemleri varsa Neil'ın bu konuda da yardım edebileceğinden eminim, değil mi Blake?"

Blake gözlerini masada dolaştırdıktan sonra konuşmaya başladı.

"Bu şartlar altında, tabii senin de onayınla Eliza, Tarzana'daki evde güvenlik tedbirleri almak ve evi gözlem altında tutmak isterim."

Eliza karşı gelmek için ağzını açsa da Gwen onu konuşturmadı.

"Harika fikir!"

"Bu pahalı bir şey ama," dedi Eliza sonunda.

"Ama gerekli bir şey." Carter kollarını göğsünde birleştirdi.

"Mahremiyetimin kameralarla ihlal edilmesini istediğimden emin değilim."

"Emniyette olmak için ödenecek küçük bir bedel bu..."

Eliza, oturarak Carter'a bakmakta olan köpeği kafasıyla işaret etti. "Onun burada olma amacı da bu zaten."

"Ya siz evde yokken? Sen yokken birilerinin evine gelip gelmediğini bilmek istemez misin?"

Carter onu yakalamıştı.

"Bunların parasını karşılayamam ben."

Masada en az iki kişi ofladı. Arkadaşlarının hepsi zengin diye kendisi de öyle değildi herhalde. Alliance cebine para girmesini, biraz da birikim yapmasını sağlıyordu tabii ama

para içinde yüzüyor da sayılmazdı.

"Teknik olarak," diye lafa girdi Sam. "Tarzana'daki ev benim. Yani kamera sistemi için senin ödeme yapmanı bekleyemem."

Eliza arkadaşına dik dik baktı.

"Eliza, seni seviyorum ve başına bir şey gelmesini istemiyorum."

Eliza'nın hissetmeye başladığı kızgınlık Sam'in sözleriyle yok olmuştu. "Adil oynamıyorsun."

Sam kocasına göz kırptı. "Ben kazanmak için oynarım."

"Şımarık..."

"Bu konuyu hallettiğimize sevindim." Carter masadan kalkıp Zod'ın burnunun birkaç santim ötesinde duran yiyecek parçalarına baktı. "Bu köpeğin nesi var ya?"

Eliza kıkırdadı.

"Cidden hangi köpek burnunun dibinde duran leziz yiyeceklerden bir ısırık bile almadan durabilir?"

"Polis köpekleri sadece bir kişinin elinden, özel yiyecekler yerler. Eğer bir biftekle ayartılabilselerdi kötü adamlar suç işleyecekleri yere yanlarında etle giderlerdi." Eliza yerdeki yiyecekleri alıp tabağına bıraktı. Sonra kafasını okşayarak Zod'a onu takdir ettiğini gösterdi.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır..."

Carter kum sarısı saçlarının arasını kaşıyıp alnını kırıştırdı. "Ben köpeğimi büyütürken bir topu takip etmesini bile sağlayamamıştım."

"Zod'ın top oynamayı bildiğinden şüpheliyim." Eliza'nın hatırladığı kadarıyla polis köpekleri başka köpeklerle bile oynamazdı. Bu biraz üzücü bir şeydi. Bu köpek bir iş makinesiydi.

Eliza ona fazla uzun süreliğine ihtiyacı olmamasını umdu.

Eliza, Carter'ın mesajlarını, e-postalarını ve sesli mesajlarını kontrol etmesini izledi. Saatler geçtikçe adamın gözleri kapanmakla zorla açık tutulmak arasında gidip gelmeye başlamıştı. Carter geçen günkü yakınlaşmalarını düşünüyor olsa da bunu hiç belli etmiyordu. Eliza onun konuşmasından, ses tonundan endişeli olduğunu anlayabiliyordu, ama Carter nazik sayılmayacak hiçbir şey söylememişti.

Yemekten sonra Sam ve Blake'in oturma odasında otururlarken Carter gözlerini açık tutmaya çalışmaktan vazgeçince çenesi göğsüne düştü. Zod da onun ayağının dibinde, burnunu patilerine gömmüş halde oturuyordu.

"Zavallı şey," diye fısıldadı Gwen, uyuyan Carter'a kafasıyla işaret ederek.

Carter'ın göğsü yavaş yavaş inip kalkıyordu. Eliza'nın kalbine bir sıcaklık yayıldı. "Çok fazla koşturuyor."

Sam ayağa kalkarken Blake'in dizine hafifçe vurdu. "Kalması için bir oda hazırlatayım."

Blake kafasını iki yana sallayarak Eliza'nm olduğu tarafa baktı. "Kalacağını sanmıyorum."

"Neden kalmasın ki?"

"Eliza giderken onunla gideceğini söyledi."

Sam yerine oturdu. "Bu iyi bir fikir..."

"Eve kendi başıma gidebilirim ben."

"Mesele o değil, Carter endişeli... Hepimiz öyleyiz."

Eliza tam karşı gelecekti ki Carter'ın eli koltukta durduğu yerden kayıp kucağına düşerek uyanmasına neden oldu. Carter birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra herkesin kendisini izlediğini fark etti. "Uyuyakaldım, değil mi?" Yanakları utançtan kızarmıştı.

"Ne zaman salya akıtacağın hakkında iddiaya girmek üzereydik," diye takıldı Blake.

Carter elini kafasına götürerek saçlarını karıştırdı. Eliza onu gözlerinden uyku akan, kalın pijama giymiş bir çocuk olarak hayal edebiliyordu. Çocukken de şimdiki kadar karşı konulmaz olduğundan emindi.

"Gece burada kalmalısın," diye önerdi Eliza ona.

"İkiniz de kalmalısınız," dedi Samantha.

"Teklifin için sağ ol ama yarın benim Bay Sedgwick'le görüşmem var."

"Emekli emlak simsarı olan adam mı?"

"Evet... Tüm çocuklarını ve torunlarını, eğer birbirleriyle iyi anlaşmaya başlamazlarsa bütün mal varlığını yeni edineceği kız arkadaşına bırakmakla tehdit ediyormuş." Eliza, Samantha'yla ilk çalışmaya başladığında genç ya da orta yaşlı kişiler için geçici ilişkiler ayarlayacaklarını sanmıştı. Ama sonra Sedgwick'le tanışmıştı. Adam kış aylarında

yetmiş altıncı doğum gününü kutlamış ve ilkbaharda evlenmeye yemin etmişti. Şımarık, avantacı çocukları her konuda hırlaşıyordu ve Sedgwick'in, bu çocukların aklını başına getirecek güçlü bir kadına ihtiyacı vardı.

"Ona bir partner bulabilirsek ve adama bir şey olursa çocukları çığlıklar atmaya başlarlar, bize de yıllar sürecek bir dava açarlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Eliza, Samantha'ya. "Onun yaşına yakın, Alman dullarla dolu bir bingo salonu bulmalıyım."

"Ama adam genç bir kadınla evlenmek istiyor."

"O bir partner istiyor," dedi Eliza. "Birlikte zaman geçirebileceği biri... Çocukları eğer babaları para vermiyorsa kıymetli vakitlerini ona ayırmıyorlar. Bu çok üzücü bir şey..."

Eliza kalkınca odadakiler de onun peşine düştüler.

"Yarın beni ararsın, değil mi?" diye sordu Sam.

"Dikkatini üstümden ayırmayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki."

Eğer Sam onun durumunda olsaydı Eliza da aynı şeyi yapardı. Bu nedenle Sam'in yaptığını bir arkadaşın ilgisi olarak görüyordu, aşırı korumacı bir hareket olarak değil.

"Güvenlik sistemini yarın sabah planlarız. Çıkarken Zod'ı da götürecek misin?" Köpek adını duyduğunda kalkıp kuyruğunu sallamaya başladı.

"Restoranlar hayvanları almıyor."

Carter alçak sesle bir şeyler söyledi ama Eliza onu duymazdan geldi. "Öğleden önce dönmüş olurum."

"Mükemmel," dedi Gwen. "Bu bana eşyalarımı toplayacak zaman verir." Eliza'ya sarılmak için uzandı.

Carter ve Blake kapıya doğru yürürlerken Eliza akşam yemeği için Samantha'ya teşekkür etti.

Vedalaştıktan sonra Carter dışarıda Eliza'nın yanında durdu.

"Eve kadar peşimden gelmemen için seni ikna edemem, değil mi?"

Carter kafasını iki yana sallayıp ona ukalaca fakat yorgun bir şekilde gülümsedi.

"İyi..." Adam hem seçimlerde yarışan bir politikacı hem de kişisel koruma olarak yaşamaya uzun süre devam edemezdi. Eliza, yanında Zod'la birlikte arabasına yöneldi.

"Ne? Tartışmayacak mısın?"

"Tartışamayacak kadar yorgunum," dedi Eliza omzunun üstünden.

Carter kıkırdayıp arabasına binerek onun peşine düştü.

Sedgwick'le öğle yemeği, Eliza'nm gününün en iyi kısmı olmuştu. Yaşlı adamın dünyanın berbat bir yere döndüğü, bugünün gençlerinin nasıl güzellikler içinde yaşadıklarını bilmedikleri hakkındaki hiç bitmeyen konuşmaları bile Eliza'nın evindeki gürültünün yanında iyi kalmıştı.

Zod dışarı çıkma ihtiyacıyla onu evin kapısında karşıladı ve köpeğin daha işi bitmeden Eliza'nın telefonu çaldı. Eliza telefonu kulağına dayarken köpek içeri girebilsin diye

arka kapıyı açtı ve Neil'ın bir saat içinde eve gelecek olan servis görevlilerinden oluşan uzun listeyi saymasını dinledi.

"Parkview Güvenlik bir saat içinde dört elektrikçi gönderecek." Neil kısa ve öz konuşuyordu. "Gri üniformalarında siyah renkli logoları ve isimleri yazılı olacak..."

Eliza kıkırdadı. "Ve bu neden önemli?"

"Kapından içeri kimin girdiğini bilmek önceliğin *olmalı*... Bunu anlayacağını düşünmüştüm."

Eliza'nın yüzündeki gülümseme soldu. Neil onunla da, bu durumla da pek mutlu değilmiş gibiydi.

"Peki patron, başka ne var?"

Zod dışarıdaki işini bitirip eve girince Eliza kapıyı kapatıp Neil'ın monoton sesini dinlemeye devam etti.

"Elektrikçilerin ikisi evde, ikisi dışarıda çalışacak. Tüm kapılara ve pencerelere hat döşeyip odalarla koridorlara kamera yerleştirecekler."

"Yatak odamın görüntülenmesini istemiyorum."

"Yatak odaları ve banyolar hariç olacak..."

En azından bu biraz avutucu diye düşündü Eliza.

"Elektrikçiler kamera sistemini döşedikten sonra beşinci bir adam daha gelecek. Adamın adı Kenny Sands, kendisi Parkview'un sahibi; 1.75 boylarında, seksen kilo civarında... Sana ve Gwen'e, sistemi nasıl çalıştıracağınızı, evde yokken sisteme nasıl ulaşabileceğinizi açıklayacak."

"Gwen geliyor mu?" Eliza saatine baktı. Öğleni henüz geçmişti.

Neil tereddüt etti. "Saat ikide orada olacağız."

"Bu kamera görüntülerini kim izleyecek peki Neil?"

"Samantha ve Blake'in takımı yirmi dört saat boyunca sizin için de çalışacak."

Yani Neil'la çalışan, özenle seçilmiş korumalar.

"Başka soru?"

"Sadece bir tane..."

Neil sessizce bekledi.

"Bu detayları vermek için neden beni Samantha aramadı?" Neil'ın onu araması karakterinin dışındaydı.

"Ona, 'Ben hallederim,' dedim."

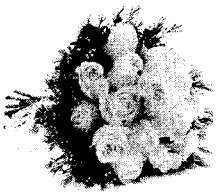
"Bunu yapmamanız için onu ikna edeceğimden korktu, değil mi?"

"Onun gibi bir şey..."

"Sana hiçbir şekilde karşı gelemem, değil mi?"

"Birkaç kişi denedi aslında."

Eliza güldü. "Eminim..."

On İkinci Bölüm

Carter'ın cebindeki telefonu titredi. Ekrana baktığında Neil'ın tek kelimelik mesajını gördü.

Tamamdır!

O sırada Jay ona son anketlerle ilgili önemli bilgiler aktarıyor olsa da Carter'ın düşünceleri Eliza'ya odaklanmış, etrafındaki oda solup gitmişti. Evi güvendeydi ve Eliza yalnız değildi. Gwen onu koruyacak kapasitede değildi tabii ama en azından Carter yokken Eliza'nın yanında birisi olacaktı.

Önceki gece Eliza'yı eve bıraktıktan sonra oradan ayrılmak istememişti. Evde gezinmiş, gölgelerde kimsenin saklanmadığından emin olmuş ama hiçbir şey dememişti. Eliza'nın kollarını "*Beni rahat bırak*" der gibi göğsünde kavuşturduğunu görünce Carter mesajı alıp gitmişti.

"Beni duydun mu?" diye sordu Jay.

Carter kafasını iki yana salladı. "Kusura bakma, dikkatim dağınık."

"Belli oluyor." Jay kaşlarını çatıp not defteriyle kâğıdını kenara fırlattı. "Senin neyin var bu aralar ya?"

Carter boynunu sağa sola oynatırken Jay'in istediği cevabı aradı. "Kafamda bir sürü şey var."

"Görüyorum, halk da görüyor zaten. Neler olduğunu söylemek ister misin? Böylece sorunu çözerim ve yolumuza devam ederiz."

"Sorunlarımı sen çözemezsin, Jay."

"Tabii ki de çözebilirim. Beni bunun için işe aldın. Ben senin sorunlarını daha ortaya çıkmadan anlarım. Söyle bakalım neyin var? Aile mi? Kadın mı? Ne?"

Jay harika bir yöneticiydi. Birkaç yıldır Carter için çalışıyordu. Asistan olarak başlamış, zamanla basamakları tırmanıp kampanya yöneticisi olmuştu. Carter'ın güvenini, iki yıl önce dayısı Senatör Maxwell Hammond, ofisine beklenmedik bir ziyaret yapmaya karar verdiğinde kazanmıştı.

Jay senatörü görür görmez tanımıştı ama adam Carter'ın dayısı olduğunu söylediğinde ona kendisini tanıttığı için teşekkür etmiş ve randevusu olup olmadığını sormuştu.

Carter, bu soruyla karşılaştığında yaşlı adamın yüzünde beliren ifadeyi görmeyi çok isterdi. Maxwell önceki hayatında beş yıldızlı bir general olmalıydı. Bir odaya girdiğinde hemen dikkati çeker ve insanların otoritesini sorgulamasına izin vermezdi.

Ama Jay bunu yapmıştı.

Jay'in de varsaydığı üzere Carter'ın, dayısının beklenmedik ve istenmeyen ziyaretini anlamlandırması zaman al-

mıştı. Carter kolay uyum sağlayan biri olduğunu düşünürdü ama Max Dayı'sı, kendi kendisini ailenin reisi olarak görüyordu ve eğer tanım yerindeyse birinci sınıf bir pislikti.

Carter onun neden kendisini görmek istediğini anlayana kadar Jay, adamı oyalamayı başarmıştı.

Carter ve Jay deli gibi çalışmış; Carter'ın, Max'in meslektaşları ve arkadaşlarının alakalı olabileceği davalarını araştırmışlardı. Gerçekten de bir diplomatın oğlu o hafta içinde mahkemede Carter'ın karşısına çıkacaktı. Dayısının yapacağı *öneriye* kendisini hazırlayan Carter o akşam adamın kaldığı otelde bir şeyler içmek için onunla buluşmuştu. Küçük bir muhabbet ve "Aile nasıl?" sorularından sonra Max, Carter'ın kararını, kendi isteğine göre değiştirme çalışmalarına başlamıştı. Konuşurken mükemmel bir şekilde dikilmiş ceketinin yakasını düzeltiyordu, gayet formdaydı, göbeğinde bir gram bile fazla yağ yoktu ama makam koltuğunda geçirdiği yıllar onu da yaşlandırmıştı. Kahverengi saçlarında grilikler belirmeye başlamıştı. Ama adama güzel bir yüz ve karizma bahşedilmişti. Bunlar politikacı olsan bile parayla satın alınamayacak şeylerdi.

"Prescott oğlanlarından birinin önümüzdeki hafta senin mahkemene çıkacağını öğrendim. Ailevi bir sorun varmış."

"Öyle mi?" Carter dayısının ağzından çıkacaklara tamamen hazırlıklı bir şekilde içkisini dudaklarına götürmüştü.

"Çocuklar hata yaparlar."

Ama bu öyle bir çocuk değildi. Joe Prescott II, ergenliğinden beri işlediği tüm suçlara rağmen adaletten kaçmayı

başarmış, şımarık bir pislikti. Yirmi üç yaşında işlediği tecavüz suçu ve savcılığın elinde bulundan suç kanıtları Joe'nun yüzünden hiç eksik olmayan o sırıtışı uzun bir süreliğine silecekti. Carter henüz davayı görmemişti ama görünüşe göre görgü tanıklarının ifadeleri ve fiziksel kanıtlar çok güçlüydü.

Kanıtlar her polisin istediği, her avukatın sevdiği türden kanıtlardı. Bir yargıç olarak onun da işini kolaylaştırırdı.

Joe, yargıcı rüşvetle kendi tarafına çekme umutlarıyla jürili yargılama hakkından feragat etmişti.

Carter, polisin işleri batırmamasını, ifadelerin ve kanıtların işe yaramaz hale gelmemesini ummuştu. Joe gibi mankafalar ve politikacı arkadaşları, bazı yargıçların satın alınamayacağını öğrenmeliydi; kim satın almayı isterse istesin...

"Beyzbol toplarıyla camları kırmak kazara olan bir şeydir. Savunmasız bir kadını bağlayıp ırzına geçmek... öyle sayılmaz."

Max içkisinden bir yudum almıştı. "Kız güvenilmez biri, kötü bir aileden geliyor."

"Bu suçu kabul edilebilir mi kılıyor?"

"Aptallaşma... Prescott iyi bir çocuk, artık değişti."

Carter sandalyesinde arkasına yaslanıp dayısının tedirginliğini izlerken adamın duyduğu kuşkuyla eğlenip gülümsemeden edememişti.

"Prescott, Y kromozomu olan herkese kötü bir isim bırakıyor."

Max bardağını çarparak masaya bırakmıştı. "Davanın düşmesi gerekiyor."

"Sen politik dolarlarını koruyabilesin diye mi?"

"Davayı düşür."

Carter'ın istediği son şey dayısı gibi politikacıların ülkeyi yönetmesiydi. Max Dayı'sım tanıdığı için dava hakkında ona pek bir şey söylememişti, ama Joe'yu hapse göndermek için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Bir haftadan kısa süre içinde Joe Prescott II, şüpheye yer bırakmayacak şekilde suçlu bulunmuş ve sapkın hayatı üzerinde düşünecek bol vakit bulabileceği eyalet hapishanesine gönderilmişti.

Belki vakit bulabilirdi.

Max duruşmadan veya davadan bir daha hiç bahsetmemişti. Fakat cezaevinde on beş ayın ardından Joe Prescott, idari bir afla, işlediği bütün suçlardan muaf tutularak serbest bırakılmıştı.

Carter çok öfkelenmişti. Neler olduğunu biliyordu. Çocuğun serbest kalması için Max dayısının bir şeyler yaptığını biliyordu.

"Eee? Sorun Eliza mı?"

Jay'in sorusu Carter'ı geçmişin anılarından şimdiki zamana çekti.

"Niye soruyorsun şimdi bunu?"

"Kadın çok güzel, kolayca dikkat dağıtabilecek biri..."

Gerçekten de öyleydi. Ama Carter, Jay'e ne kadar güvense de Eliza hakkındaki gerçek endişelerini ona anlatamazdı. "Valiliğe adaylığımı koymadan önce bir hayatım vardı."

Jay kafasını geriye atarak güldü. "Hayır, yoktu. Ben de yanındaydım, unuttun mu?"

"Senin gözlerinin önünde bir şeyler olmaması, hiç olmadığı anlamına gelmez."

"Saçmalama... Birileriyle buluşmak ve arada bir kendini tatmin etmeye aşk hayatı denmiyor. İşin dışında da bir şey yaptığın yok. O kovboy otoparkında çektiğin numaraya kadar da bu iş senin için çocuk oyuncağıydı."

Kovboy otoparkı olayı, tüm dengesini bozmuş ve rakiplerinin onun önüne geçmesine neden olmuştu. Eliza onunla evlenmeyi kabul etse ne güzel olacaktı. O zaman hem ona göz kulak olabilir hem de Kaliforniya'nın, valilik için doğru kişi olduğunu görmesini sağlayabilirdi.

"Bu dikkat dağınıklığı yarın Chicago'da düzenlenecek olan öğle yemeğine katılmanı engelleyecek mi?"

"Hayır..." Fon toplamak için yarın Chicago'da, ertesi gün de San Francisco'da davetlere katılması gerekiyordu. Ülkede oradan oraya gidip gelirken nasıl olacaktı da birisiyle, daha doğrusu Eliza'yla evlenecekti acaba?

Peki ya birileri Eliza'yı izliyorsa?

Ya anne babasının ölümünden sorumlu olan adi herif Eliza'nın da ölümle randevusunu hızlandırmak istiyorsa? Carter'ın içinde tanıdık bir yanma hissi oluştu. "Tekrar hatırlatsana, Montgomery'nin destekçileri kimlerdi?"

Jay, Illinois valisinin kurultaydaki müttefiklerini sayarken Carter, Eliza'yı ve kendisi yanında yokken onu koruyan dört ayaklı, kürklü arkadaşını düşünmemek için elinden geleni yaptı.

* * *

Eliza bağırırken yedi santimlik topuğu olan ayakkabısını Zod'a doğru sallıyordu. "Polis köpeğisin ama terbiye hakkında öğrenmen gereken daha çok şey var!"

Zod kafasını yana eğip hızla soluk alıp vermeye devam etti. Yüzünde bir gram suçluluk duygusu yoktu.

Eliza ayakkabısındaki deliklere bakınca kan basıncının tekrar arttığını hissetti. Şeytan, faturayı Jim ile Dean'e gönder, diyordu.

Evin ön kapısı açıldı ve sakin bir kadın sesi, O'Hare Havalimanı'na bir uçağın inişini anons ediyormuş gibi, eve birinin geldiğini anons etti. *Ön kapı!* Arkadaki sürgülü kapının ya da bir camın açılması da en az bunun kadar sinir bozucuydu. Ancak sistem çalıştığında eve biri girerse bütün mahalleyi uyandıracak bir siren çalacaktı. Tüm bu yapılanlar çok aşırı geliyordu. "Kötü köpek!"

Eliza köpeği son bir kez daha azarladıktan sonra ayakkabıyı tezgâha bıraktı.

Gwen kolunda bir elbise çantasıyla süzülerek mutfağa girdi. "Sesinin buradan geldiğini duydum." Mükemmel burnunun altında, mükemmel bir gülümsemesi vardı ve saçının tek bir teli bile yamuk değildi. Eliza, onunla aynı okulda olan kızların, mükemmelliğinden dolayı Gwen'den nefret ettiğinden emindi.

"Şu Cujo'ya ayakkabılardan uzak durmasını söylüyordum."

Gwen çantasını bırakıp Zod'a parmağını salladı. "Yaramazlık mı yapıyorsun sen?"

Zod dilini ağzından çıkartıp büyük, kahverengi gözlerini önce birine sonra diğerine çevirdi.

"Damak tadının hakkını vermek lazım. Sadece pahalı şeyler yiyor. Tahminimce asıl sahibi bir erkekti."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Koşu ayakkabılarıma dokunmadı çünkü."

"Belki daha çok egzersize ihtiyacı vardır," dedi Gwen. "Bizim Albany'deki köpeklerimiz hep dışarıda koşarlar. İçeride oturdukları pek yoktur."

Albany, Gwen'in ailesinin malikânesiydi. Eliza oraya birkaç kez Blake ve Samantha'yla birlikte kutlamalara gitmişti. Gwen'in bahçe anlayışı, yüzlerce metrekarelik bir alandı. Eliza'nın minik arka bahçesi orasıyla karşılaştırılamazdı bile.

"Neden büyüdüğün sarayda değil de burada yaşamak istediğini hâlâ anlayamıyorum." Eliza mahvolmuş ayakkabıyı alıp çöpe attı.

Zod gözlerini ona dikmişti. Sanki onu dışarı çıkarabileceğini biliyormuş ve eşyasını mahvetmiş olmayı kıçına bile takmıyormuş gibiydi.

"Hayatta büyük bir evden daha fazlası var."

"Büyük evler de o kadar kötü sayılmaz." Eliza, Samantha'nın Malibu'daki malikânesini seviyordu. Manzara, havuz... Eliza'nın yemek pişirme anlayışı mikrodalga ve mini fırın yemeklerinden oluşsa da mutfak bile çekiciydi.

Her zaman, eğer bir aşçının mutfağına sahip olsa turta yapmayı öğreneceğini söylerdi.

"Hayatım boyunca lüks içinde yaşadım ve hoşuma gitse de bunu çantada keklik olarak görüyorum. Bir kere olsun kendi başıma kazanmak istiyorum."

Eliza güldü. "Öğle ve akşam yemekleri için kurutulmuş erişte yemedikçe yaşamış sayılmazsın."

Gwen'in yüzünden bir dehşet ifadesi geçti. "Bu berbat bir şeye benziyor."

"Ne dilediğine dikkat et, Gwen. Benim hemen hemen hiçbir şeyim olmadığı zamanlar oldu, bu hiç de eğlenceli değil. Kendi paranı kazanmanın sana ne kadar aydınlatıcı geldiğini anlayabiliyorum. Ama bizim için bu, sıkı çalışmak demek."

"Sıkı çalışmaktan korkmuyorum," diye kendini savundu, Gwen.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu akşam katılmamız gereken bir etkinlik var. Beverly Hills'teki Royal Suites'te şık bir işkence... Oldukça yüksek düzey bir etkinlik... Senin çok iyi uyum sağlayabileceğin türden bir şey..."

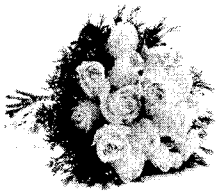
Gwen gülümseyip çenesini kaldırdı. "Samantha'yla senin yaptığınız şeyleri hevesle öğreneceğim."

Eliza arkasından boğuk bir ses duydu ve Zod'ın arka kapının orada unutulmuş topuklu ayakkabılara doğru yavaş yavaş ilerlediğini fark etti.

Durması için köpeğe Almanca bağırdıktan sonra ayakkabılarını yerden aldı.

"Zod'ın bifteği görmezden gelip ayakkabı yemesi inanılmaz bir şey."

"Bu zayıflığını kimseye söylememeliyiz. Yoksa bir ayakkabı satıcısı gelip evin altını üstüne getirebilir."

On Üçüncü Bölüm

Etkinlikte erkeklerin siyah kravat takması, kadınların gece elbisesi giymesi gerekiyordu. Eliza böyle şeylerden hoşlanmasa da katlanmak zorundaydı.

Sahte gülücükler ve birahanelerde kullanılan ucuz laflara benzeyen tatlı ifadeler havada uçuşuyordu. "Seni tekrar görmek ne güzel... Ne kadar da hoş görünüyorsun... Ne harikulade bir elbise..."

Gerçek hayatta kim *harikulade* kelimesini kullanırdı ki?

Güven fonlarını bir yerlere yatırarak para kazanmış, hırslı zenginler tabii.

İnsanlarla etkileşime geçmesi, müşteri araması ve müşterileriyle evlenmek isteyebilecek kadınlar bulması için Samantha'nın onu götürdüğü ilk etkinlikte Eliza neredeyse kendi elbisesine takılıp düşüyordu. O zamanlar Eliza zenginlerin ve bağlantısı olan insanların işlerini anlayamıyordu. Fakat Gwen doğaldı. Zenginleri onun asla anlayamayacağı kadar iyi anlayan bir dük kızıydı. Bu partide de mantolarını kapıdaki görev-

liye verir vermez Eliza'dan ayrılıp salona dalmıştı.

Eliza bu tip etkinliklerde içki içmezdi ama elinde her zaman bir kadeh şarap bulundurur, belki bir yudum alırdı. Yerinde bir pazarlamacı olsaydı etrafındakileri dışarıdan biri gibi izlerdi, ama Eliza'nın yöntemi bu değildi. O müşterilerinin güvenini kazanmak için onlar gibi davranırdı.

Şimdiye kadar da stratejisi hep işe yaramıştı.

Hiç kimse kalçasında kompakt bir 9 mm silahın bağlı olduğunu tahmin edemezdi. Bunun gibi davetlerde elinde çanta taşımak zor olurdu ve silahı ortada bırakmak akıllıca değildi. Geçen yıl, tabancasını evde bırakıp katıldığı pek çok etkinlik olmuştu. Ama Dean ve Jim yüzünden artık böyle bir şey yapamayacağını düşünüyordu.

Şimdi bile birisinin bakışlarının ağırlığını hissediyordu. İzlenip izlenmediğini görmek için etrafına bakındı.

Tam aramaktan vazgeçiyordu ki gözleri, geniş omuzları olan tanıdık bir bedene takıldı.

Carter bardağının üstünden ona bakıp göz kırptı.

Onun burada ne işi var?

Eliza'nın karnında filizlenen sıcaklık, yukarı doğru yayıldı. Carter'ın baskın duruşu ve karizmatik gülümsemesi yanından geçen birden fazla kadının dikkatini çekmişti. Üstündeki takım elbise bedenine oturacak şekilde dikilmişti ve büyük mağazalarda satılan takım elbiselerin eski püskü görünmesine neden olacak cinstendi.

Erkeklerin çoğu papyon takarken Carter, lacivert bir kravatla sadeliği tercih etmişti. Oldukça vatanperver görünüyordu.

Carter muhabbet etmekte olduğu gruba dönüp adamlardan birinin elini sıktı, sonra Eliza'ya doğru ilerlemeye başladı.

Yürürken birkaç göz ona dönmüştü.

Yanına vardığında eğilip sanki normal selamlaşmalarıymış gibi Eliza'nın yanağını öptü. "Kusura bakma, geciktim," dedi Eliza'nın beklediğinden daha yüksek sesle.

"Geciktin mi?" diye fısıldadı Eliza. "Senin geleceğini bilmiyordum."

"Gerçekten mi?" Carter konuşurken yanından geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şarap aldı. "Sana dün gece bahsettiğimden eminim."

"Ben de bahsetmediğinden eminim."

"Unuttum herhalde."

Kesin öyleydi. Eliza istemeden de olsa şarabını yudumladı ve Carter'ın salonun karşısındaki bir konuğa el sallamasını izledi. *Bu adam neyin peşinde?*

"Sen yarın şehir dışına çıkmıyor musun?"

"Sabah erkenden..."

"Dün gece kaç saat uyudun?" Önceki akşamki halinden daha fazla dinlenmiş görünüyordu, ama çok da iyi durumda değildi.

"Birkaç saat..."

"Birkaç saat mi? Böyle devam edersen hastalanacaksın."

Carter kaşlarını kaldırıp ona Hollywood'da kullanılabilecek tebessümlerinden birini gönderdi. "Sesinde endişe tınısı mı duyuyorum?"

Öyle miydi?

"Hayır... Evet."

Carter güler gibi oldu.

"Ah, kes şunu... Tabii ki endişeleniyorum. Hastalık denilen şey bulaşıcıdır ve seninle aynı çevredeyiz." Bahanesi saçmaydı ama bununla idare etmek zorundaydı. Sonra Carter'ın ona gülmesini beklemek yerine uzaklaşmak için dönmeye yeltendi.

Carter onu belinden yakalayıp elini sırtının alt kısmına kaydırdı. "Hadi gel, tanışmanı istediğim kişiler var."

"Ben buraya iş için geldim," dedi Eliza, Carter onu salonun diğer ucuna yönlendirirken.

"Ben de..."

Carter'dan ayrılıp uzaklaşmak herkesin onlara bakmasına neden olurdu, bu yüzden Eliza onun yanında kaldı ve beline bastırdığı parmaklarının rahat duruşunu görmezden gelmeye çalıştı. Kahkahalar atarak içkilerini yudumlayan bir grup erkeğin yanına vardıklarında bile Carter elini onun belinden çekmedi. Hatta Eliza'nın kişisel alanına daha da çok girmişti.

"Beyler," diyerek adamların konuşmasını böldü. "Sizi bir arkadaşımla tanıştırmak istiyorum. Eliza Havens. Bu da..." Carter, Eliza'nın hatırlaması gereken ama anında unuttuğu birkaç isim saydı.

Sonra gururla, Eliza'nın bir firmanın birleşme ve alım işleriyle ilgilendiğini belirtti. Fakat detaylara inmedi ve ikisi hakkındaki kişisel soruları cevaplamadı. Adamlar oldukça nazikti ve Carter'ın söylediği her şeyi hayranlıkla dinliyor-

lardı. Çok fazla siyaset konuşulmadı. Sadece eyaletin başına bela olan birkaç olaydan yüzeysel olarak bahsedildi. Carter adamlara derin tartışmalar olmadan bir gece kafa dinlemek istediğini, ama eğer bir kampanya etkinliğine katılmayı arzu ederlerse ay sonunda fon toplamak için bir etkinlik düzenleneceğini söyledi. O zaman derin derin siyaset konuşacaktı.

Konuşacak şeyler tükenince Carter, Eliza'yı bir başka grubun yanına götürüp onlarla da tanıştırdı.

Yarım saat içinde şarabı biten Eliza eline yeni bir kadeh almıştı.

Carter'ın eli belinde sabit bir şekilde duruyor, gruptaki herhangi bir adamın bakışları göğüs dekoltesinde fazla oyalandığında parmakları yan tarafını hafifçe sıkıyordu.

Eliza gözucuyla Gwen'in insanların arasında dolaştığını fark etti. Yapması gereken şeyi yapıyordu.

Eliza da Carter'ın yakınlığının dikkatini dağıtmasına izin vermeden, tanıştırıldığı insanların isimlerini ve medeni durumlarını aklında tutmaya çalıştı.

Stenberg, avukat, muhtemelen altmışlı yaşların başında... Adam içkisini dudaklarına götürdüğünde Eliza parmağındaki altın yüzüğü fark etti.

Sonraki...

McKinney, bir tür yatırımcı, yüzük yok, yetmişli yaşlarında... "İsminiz McKinney'ydi, değil mi?"

"Doğru." Adamın sesinde hafif İrlandalı tınısı vardı.

"Eşiniz burada mı yoksa böyle etkinliklerden uzak mı duruyor?"

Carter böğrünü dirseğiyle dürtünce Eliza da ona aynısını yaptı.

"Eşim yok."

Carter konuşmayı neşeli tutmaya çalıştı. "McKinney ve ben açık artırmadaki bekârlarız."

Stenberg içini çekti. "McKinney'nin kolunda seninki gibi göz alıcı bir kadın olmayabilir, Billings ama bu onu bekâr yapmaz."

McKinney kafasını arkaya atarak güldü. "Medya nasıl göstermiş olursa olsun son boşanmam benim yüzümden olmadı."

"Medyanın her şeyi mahvetme gibi bir alışkanlığı var, değil mi?" diye sordu Eliza, McKinney'yi Alliance için radarında tutmayı kafasının bir köşesine yazarken.

Bu konuşmadan sonra Carter, Eliza ne zaman konuklara eşleri hakkında sorular yönelterek özel hayatlarını sorgulamak istese onu engellemeye çalıştı. Tanışma esnasında birisinin hayat arkadaşı olup olmadığından bahsetmediğinde Eliza istediği bilgiyi almış oluyordu.

Eliza boş kadehini bir tepsiye bırakıp kafasını iki yana salladı.

Carter diğerlerinden izin isteyip onu, verandaya çıkan ışıklı bir kapıya yönlendirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Biraz hava almaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Gerçekten de öyleydi. Carter'ın bunu fark etmiş olması Eliza'nın kalbinin hızlanmasına neden oldu.

Dışarıda hava hâlâ ılıktı ve doğudan hafif bir rüzgâr ge-

liyordu. "Santa Ana yaklaşıyor gibi..."

"Yangın çıkarmadığı sürece sorun yok."

Yaz, rüzgâr ve yangın kombinasyonu Güney Kaliforniya'da sık görülen bir şeydi. Depremden daha sık.

"Bir şey olmaz herhalde."

Carter havuzun kenarında durup elini gönülsüzce onun belinden çekti. "İçeride çok doğaldın. Samantha'yla böyle etkinliklere çok gelir misiniz?"

"Eskiden bunu hep Samantha yapardı. Blake'ten önce... Geçtiğimiz iki yılda ben çoğunlukla tek başımaydım. Gwen sayesinde artık katıldığım etkinliklerin sayısı azalır sanırım."

"İşe yarıyor mu? Yani bir adama bekâr olup olmadığını, randevu şirketiyle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormak?"

"Ben genelde üstü kapalı konuşurum. Müşterilerimizin çoğu birileri tarafından yönlendirilmiş kişiler olur. Ama insanların arasına karışıp birkaç tane daha bulmaktan zarar gelmez."

"Üniversitedeyken birilerine birilerini ayarlamaktan pek farkı yok sanırım."

"Bizim müşterilerimizin hepsinin verecek ve kazanacak bir şeyleri oluyor."

Carter, Samantha ile Blake'in evliliğinin ilk başta bir anlaşmayla başlamasını, fakat sonra sonsuza dek mutlu yaşayacakları bir şekilde neticelenmesini düşündü.

Eliza'ya baktığında onun kendisini izlediğini gördü.

"Ne?"

"Gerçekten neden buradasın, Carter? İş için olduğunu söyleme, bütün akşam siyasetten hiç bahsetmedin."

Carter dayandığı sütundan ayrılıp ona yaklaştı. "Haklı sın, seçimler için gelmedim."

İçgüdüleri geri çekilmesini söylese de Eliza yerinden ayrılmadı.

"Neden geldin o zaman?"

"Senin için... Bu akşam sana katılmayı önerseydim muhtemelen hayır diyecektin, biliyorum."

"Korumaya ihtiyacım yok benim."

"Gördün mü? Böyle diyeceğini biliyordum. Senin ko ruman olarak gelmek istemiyordum zaten. Flörtün olarak gelmek istiyordum."

Eliza'nın ağzı kurudu ve çenesi susuz kalmış bir balık gibi gevşedi.

"Flörtüm mü?"

"Evet..."

"Neden?"

Carter kolunu beline dolayıp ona daha da yaklaştı. "Sü rekli seni düşünüyorum. Bir süredir böyleyim."

"Gerçekten mi?" Tek kelimelik cevapları kendisini bile sinir etmeye başlamıştı.

Carter sadece gülümseyip hesaplı bir rahatlıkla ona yaklaştı

"Gerçekten... Eee, ne diyorsun Eliza? Sana çıkma teklif edebilir miyim? Akşam yemeğine? Belki sinemaya?"

Akşam yemeği ve sinema mı? Tanrım, bunu en son ne zaman yapmıştı?

Ama Carter onun kişisel alanında duruyor, bedenini be deniyle alevlendiriyordu.

"Senin akşam yemeği ve sinema için vaktin var mı ki?"

"Evet dersen vakit ayırırım."

Eliza gözlerini zorla onunkilerden ayırdı, ama bakışları göğsünde takılı kaldı. Oldukça geniş, oldukça sert, oldukça leziz göğsünde. "Bilemiyorum, Carter. Seninle iyi anlaştığımız pek söylenemez."

"Bu akşam bayağı iyiydik."

"Kalabalık bir yerdeydik."

"Restoranlar kalabalıktır. Sinemalar da..."

Eliza güldü. "Bilemiyorum."

Carter çenesinden tutarak kafasını kaldırdı ve gözlerine baktı. Tek bir hareketle parmaklarını çenesinde gezdirdiğinde Eliza'nın tüm duyuları ateşlendi ve omurgasından bir elektrik dalgası geçti.

"Sadece bir akşam yemeği... İkimiz de yemek yiyoruz. Hem bir gecelik tatil çok işime yarar."

Eliza bakışlarını onun dudaklarına dikti ve dilinin, dudaklarını nemlendirmek için ağzından çıktığını hissetti.

Carter derin bir nefes aldı.

Eliza'ya tehlikeli bir biçimde yakın duruyordu. Geçen günkü samimi anlarından sonra teninde kalan parfümünün erkeksi kokusunu alabileceği kadar yakın.

"Benimle yemeğe çık, Eliza." Derin tenor sesi göğsünden gümbürdeyerek yükseliyordu.

"Yemek? Yemeği kabul edebilirim."

Dudaklarında muzip bir gülümseme beliren Carter ona iyice yaklaştı. Onu öpmesine ramak kalmıştı. Eliza da ona yaklaştı.

"Seni öpmek istiyorum," dedi Carter, bir eliyle çenesini okşayıp diğeriyle onu kendisine bastırarak.

Eliza kafasını hafifçe sallayıp sözünü yerine getirmesini bekledi.

"Ama sanırım bekleyeceğim." Ama böyle söylerken bile geri çekilmemişti.

"Bekleyecek misin?"

"Geçen sefer aceleye getirdim. Aynı hatayı iki kez yapmak istemiyorum."

Eliza bakışlarını onun dudaklarından ayırdığında gözlerinde muzip bir ifadenin dans ettiğini gördü. "Beni öpmek hata mıydı?"

"Seni öpmek cennetin tadına bakmak gibiydi. Ama aceleye getirmek hataydı. Bir daha seni aceleye getirmeyeceğim."

Ya Eliza aceleye getirilmek istiyorsa? Öpüşmekten bahsetmek ve öpüşmeyi gerçekleştirmek farklı şeylerdi. Şu anda Eliza onun dudaklarının tadına hasretti. Ancak o harekete geçemeden önce Carter geri çekildi.

"Seni yarın akşam altıda alırım."

"Nasıl giyinmeliyim?"

"Günlük şeyler..."

Eliza bunu yapabilirdi. Ama Carter'ın söz verdiği öpücüğü almadan rahat uyuyamayacaktı.

On Dördüncü Bölüm

Dean, masasında duran, üstünde isminin yazılı olduğu sade zarfı aldı.

Bir mağazadan alınmış fişe bir not eklenmişti. *Ayakkabı yiyicisi köpeğin, deri tadından hoşlanıyormuş. Şimdiye kadar ne yaptınız? Kemirsin diye sığır derisi mi verdiniz?*

Nota basitçe *E* diye imza atılmıştı.

Dean avcuyla çenesini ovalayıp kahkahasını bastırdı. Gerçekten de Eliza iki çift ayakkabının faturasını ona göndermişti. Fiyata baktığında Eliza'nın normalde giydiklerinden daha pahalı şeyler aldığını gördü.

Notu masasına atıp bilgisayarını açtı. Aklının bir köşesinde Eliza varken, Zod'ın kızın hayatına girmesine neden olan hükümlünün şu anda bulunduğu yerin bilgilerinin gelmesini bekledi.

Cezaevi kayıtlarına göre bir yıldan fazla süredir kaldığı cezaevinde yeri değiştirilmişti. Dean hücre numarasını not aldı, bu pislikle birlikte kalanları bulmaya kararlıydı.

Hemen cezaevi müdürüne, detayları istediğini belirten bir e-posta yazıp gönderdi.

Dean, cezaevindeki adamın "iyi hal" nedeniyle bazı ayrıcalıklara sahip olduğunu biliyordu. Gazetelere ve televizyona ulaşması mümkündü.

Adam içeride birilerine saldırsa her şey daha kolay olurdu. O zaman Eliza'yı haberlerde veya gazetede görme ihtimali azalırdı.

Ama Dean o kadar şanslı değildi.

En azından Eliza henüz radarda değildi ve geçen hafta boyunca yüzünü kameralardan saklamıştı.

Dean alışkanlıkla ceketinin cebine vurarak sigara paketini aradı ve nikotin ihtiyacını bastırmak için altdudağını ısırdı. Karşılaştıklarında Eliza'nın yaptığı yorum kafasında yankılanıyordu. Sigarayı bırakmak istiyordu ve paketi bilerek evde bırakmıştı. On üç saattir içmemişti ve sinirleri şimdiden laçkalaşmıştı.

Bir kimyasalın yerine başkasını koyma isteğiyle soğuk kahvesinden bir yudum aldı.

Kahrolası müdür henüz cevap yazamamıştı.

Dean e-postayı gönderdiği saate baktı. Yirmi dakika geçmişti bile.

Sigarayı bırakmak için berbat bir zaman seçmişti... Yine.

Sinemaya gitmekten vazgeçip minyatür golf oynamaya karar verdiler. Carter karanlık salonda oturduğu anda uykuya

dalacağını biliyordu çünkü. Bu da "yılın flörtü" seçilmesini sağlamazdı.

Fakat randevuya çıktığı kadının Küçük Bayan Tek Vuruşta İsabet çıkmasını hiç beklemiyordu.

Oyunun çoğunu küçük golf alanında fark edilmeden geçirdiler. Aileler ve ergenlerden oluşan müşteriler kendilerini oyuna kaptırmış olduklarından onun eyaletin potansiyel valisi olduğunu anlamamışlardı. Carter bir kez olsun görünmez olduğu için mutluydu.

Eliza topunu yerleştirirken Carter golf sopasına yaslandı.

"Bunu tek vuruşta isabet ettirmen mümkün değil."

"Bu bir meydan okuma mı, Hollywood?"

"Tabelada bile ortalama üç atış yazıyor."

"Ortalama mortalama fark etmez. Her şey açılarla alakalı, tıpkı bowling ve bilardoda olduğu gibi."

Carter gözlerini kısıp Eliza'nın vurduğu topun bir setin üstünden ve dar bir boşluktan geçip deliğin beş santim önünde durmasını izledi.

"Demiştim."

Hafif bir vuruşla top deliğe girdi. "Hâlâ ortalamanın bir altında. Bana yetişmek için senin bunu ve sonraki üç tanesini isabet ettirmen gerek."

Carter topunu yere atıp Eliza'nın bahsettiği açıları görmeye çalıştı. "Bu kadar rekabetçi olduğunu bilmiyordum." Topa vurdu; sonra topun, setin yukarısına doğru yuvarlanıp başladığı yere geri dönmesini izledi.

Eliza güldü. "Niye işleri yarım yapalım ki? Ya doğru yap ya da hiç yapma..."

Carter topa bir kez daha vurdu ve deliğin yanından geçirdi. "Bunu kimden öğrendin?"

"Babamdan öğrendim. Her şeyin sıkı çalışma ve kararlılıkla başarılabileceğine inanan bir optimistti." Eliza'nın sesi yumuşamıştı. Carter gözünü topundan ayırdığında onun gökyüzüne bakmakta olduğunu gördü. Onun ailesinden bahsettiğini hiç duymamıştı. Hayatında olanlar göz önünde bulundurulursa muhtemelen hiç de bahsetmeyecekti.

"Kendisi sıkı çalışan biri miydi?"

Eliza içini çekti. "Günde on sekiz saat çalışırdı. Dokuzdan beşe kadar işte kalır, bir de ek iş alırdı. Annelerin, çocuklarını yetiştirmek için evde durması gerektiğine inanırdı."

Carter topa vurup hedefi kaçırdı.

Eliza konuşmaya devam ediyordu. "Annem evle ilgilenir, yemek pişirir... ekmek yapardı. Bütün evimizin nasıl maya ve hamur koktuğunu hatırlıyorum. Bazı çocuklar annelerinin kurabiye yapmasını ister. Bense fırından yeni çıkmış ekmeğin üstüne, kalın bir tabaka halinde gerçek tereyağı sürmeye bayılırdım."

Carter kendisini onun yerine koyamıyordu, çünkü kendi annesi spatulanın hangi tarafının doğru olduğunu bile bilmezdi.

"Akşam yemeklerini hep ailecek yerdik. Babam işlerinin arasında eve gelir, duş alır ve bir sonraki işine gitmeden önce üç çeşit yemeği de yiyecek kadar otururdu. Asla şikâyet

etmezdi. Onun yanımda olmamasından yakındığım zaman, sahip olduklarımız için ne kadar şanslı olduğumuzu hatırlatırdı bana. Okuldaki çoğu arkadaşım aileleri çalışan çocuklardı ve ebeveynlerinin ikisini de görmezlerdi."

"Keşke onlarla tanışabilseydim," dedi Carter alçak sesle.

Eliza kafasını iki yana sallayarak gülümsedi. "Senden hoşlanırlardı. Cumhuriyetçi olduğun için de seni affederlerdi."

Carter bir kahkaha attı. "Ahh! Demokrattılar ha?"

"Optimisttiler. Bu pek de işe yaramadı gerçi."

"Akıllı bir kız yetiştirmişler."

Eliza golf sopasıyla unutulmuş topa işaret etti. "İltifatlarla dikkatimi dağıtabilirsin ama ortalamanın bir üstüne çıktığının farkındayım."

Carter topa bir kez daha vurdu, yine kaçırdı ve Eliza'nın kahkahalarına katlanmak zorunda kaldı. "Bu işte gerçekten berbatsın."

"Kazanmaktan hep böyle şeytanca zevk mi alırsın?" Carter da onunla birlikte gülümsüyor, Eliza'nın rekabetçi yapısının kötü kalpliliğinden kaynaklanmadığını biliyordu.

"Evet..."

Carter inledi.

Daha sonra okyanusa bakan açık havada oturabilecekleri masaları olan bir restoran buldular. "Umarım burası iyidir."

Eliza ellerini havaya kaldırdı. "Bir yengeç restoranındayız. Daha ne olsun?"

Restoranın gürültüsü dışarı taşıyordu. İçeride bir rövanş maçı oynuyordu ve barda maçı izleyen bir dolu insan vardı. "Hoş restoranlarda biraz ara vermeye ihtiyacım vardı."

"Eminim." Bir menü alıp üstünden Carter'a göz attı. "Kadınlara bir randevuda asla yengeç yememeleri gerektiğinin söylendiğini biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Yengeç yemek pis iştir ve genelde pahalıdır. Parmaklarınla yemek yemek sınıfını gösterir."

Carter yanlış restoranı seçtiğinden endişelenmeye başlamıştı. Golf oynamaktan ve Eliza'nın anne babası hakkında konuşmaktan hoşlanmıştı, gecenin de aynı seyirde ilerlemesini istiyordu.

"Eee, ne sipariş vereceksin o halde?"

"Ekstra tereyağlı kral yengeci bacağı..." Eliza hemen cevap vermişti.

Carter kafasını geriye atarak güldü. "İlk randevu izlenimleri ne olacak? Hemcinslerini bir iki adım geriletmekten korkmuyor musun?"

Eliza menüsünü masaya geri koydu. "Yengeç severim."

"Pis iş olsa bile mi?"

Eliza başka bir masada oturan çifte kafasıyla işaret etti. "Önlük takarım."

Carter ellerini birleştirip öne eğildi. Eliza'nın özgüveni ve rahatlığı onu heyecanlandırıyordu. Eliza koyu renkli gür saçlarını küçük bir tokayla bağlarken bir tutam saçı tokadan kurtulunca Carter saç tutamını onun kulağının arkasına yer-

leştirdi, ama elini geri çekmedi. Ona dokunmaya alışabilirdi. Geçmişlerinde, bugünkü randevularında olduğu kadar iyi anlaştıkları bir zaman olmamıştı hiç.

Carter bundan hoşlanmıştı.

Eliza'nın yengeç yediği ilk zamandan ve restoranın verdiği minik çatalın ne kadar gereksiz olduğundan bahsettiler. Yemekleri geldiğinde ve sıcak tereyağı Eliza'nın çenesine doğru aktığında Carter uzanıp onun yüzünü temizledi.

O sırada gözleri onunkileri buldu ve bir an için muhabbetleri kesildi. Carter'ın tek yapabildiği ona bakmaktı.

Eliza çok güzeldi. Eğer ona daha yakın oturuyor olsaydı muhabbetlerinin kesilmesini fırsat bilip onu öperdi. Ama masanın karşısında oturuyordu. Carter onun elini tutup bileğinin iç kısmını okşamakla yetinmek zorundaydı.

"Yengeç iki elle yenir, Hollywood."

Carter onun küçük eline baktı. Eliza geri çekilmeyince bu ona umut vermişti. Elini dudaklarına götürdü ve elinin üst kısmını öperken onun kendisini izlemesini izledi. Eliza'nın gülümsemesi solmuş, gözlerinde bir arzu kıvılcımı belirmişti. Carter onun elini öperken muhtemelen ahmak gibi görünüyordu ama bunu umursamıyordu bile.

Sonra içini çekerek gönülsüzce onun elini bıraktı ve yemeğini yemeye devam etti.

Ardından arabasıyla Eliza'nın evine giden dar yolda ilerlerken Danimarka prensesinin, yaşlı bir adamı göğüs dekoltesine bakarken yakalamasını gösteren YouTube videosu hakkında konuşup gülüştüler.

"Adam bunu karısına nasıl açıkladı acaba," dedi Eliza kıkırdayarak.

"Eminim, prensesin mücevherli kolyesine bakıyordum, diye yalan söylemiştir."

"Sosyal medyayı çok seviyor olmalısın. Orada televizyonda olduğundan daha çok izlenecek şey var."

Carter arabayı garaj yoluna çekince hemen Eliza'nın inmesine yardım etmek için koştu. Ama ona kapısına kadar eşlik etmek yerine arabanın yanında elini tuttu. "Çok eğlendim," dedi ona. Bütün gece siyaset düşünmemişti ve Eliza'yı almadan önce telefonunu kapattığını bile unutmuştu neredeyse. Lanet olası aleti açtığında nelerle karşılaşacağını Tanrı bilirdi.

"Kötü bir ilk randevu değildi."

"Yani ikinci bir randevu için sınavı geçtim mi?"

"Belki..."

Ah, geçmişti ama Eliza onun kıvrandığını görmek istiyordu.

Evin ön pencerelerindeki perdeler hareketlendi. Evde Eliza'yı bir tek polis köpeği beklemiyordu. Büyük ihtimalle Gwen de hâlâ uyanıktı.

"Ya sana rüşvet teklif etsem, yengeç ve Dom Pérignon sözü versem?"

"Belki de şampanya sevmiyorumdur."

Carter, Eliza'yı arabayla kendi bedeni arasında sıkıştıracak kadar yaklaştı ona. "Seninle iki düğüne katıldım. Sadece şampanyayı sevmekle kalmıyorsun, iyi şeylere bayılıyorsun."

Eliza'nın gözleri onun dudaklarına dikilmişti. "Yengeç yiyebilirim," dedi.

Carter eğilip onun dudaklarını esir aldı. Eliza ısıtılan tereyağı gibi onun kollarında eridi ve dudaklarının altında inledi. Yumuşak dudaklarını açtığında Carter onun ağzını keşfetmeye başladı. Bedenini onunkine yapıştırarak Eliza'yı arabaya bastırdı. Bir kadını açık bir alanda veya arabasına yaslayarak en son lisedeyken öpmüştü herhalde. Ama öpücükleri yalnızca bununla kalacaktı. Tutkulu ve ateşli olsa da öpücükle başlayıp öpücükle sonlanacaktı. İleriye gitmeyeceklerini bilmek tuhaf bir nedenden dolayı Carter'ı daha da heyecanlandırıyordu.

Ereksiyonu onun karnına değiyordu. Eliza onun üzerindeki etkisini biliyor olmalıydı. Fiziksel çekimden fazlası vardı aralarında. Bütün gece konuşmuş, gülmüş ve birbirlerinin arkadaşlığından çok hoşlanmışlardı. Eliza onun söylediği bir şeye karşıt bir şey söylediğinde Carter da benzer bir karşılık vermişti. Ama bu takılmalarını çirkin bir tartışmaya çevirmemiş, farklılıklarına sadece gülmüşlerdi.

Carter şu anda Eliza'yı öperken ve onun kendisini daha da yakınına çektiğini hissederken, kafasında onunla sevişip sevişmeyeceğine dair bir soru yoktu; sadece bunun ne zaman gerçekleşeceğini düşünüyordu. Beklenti onu öldürecekti ama bu düşünce içini bir heyecanla dolduruyordu.

Carter yumuşak bir iniltiyle öpüşmeyi sonlandırdı. "Gwen köpeği salmadan önce sana kapıya kadar eşlik edeyim."

Eliza alnını onun göğsüne yasladı. "Bir ay önce bana bir

ev arkadaşım ve köpeğim olacağını söyleseydin, seninle dalga geçerdim."

"Şimdi ikisine de sahipsin."

"Öyle... Neyse, senin gidip dinlenmen gerek. Yarın uçuşun yok mu?"

Evet, vardı.

Carter tekrar onu kısaca öptü ve kapıya giderken eşlik etti.

Zod onların yaklaştığını duyup havlayınca Gwen hayvanı geri çağırdı.

"Seni sabah ararım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Carter."

"Zorunda olmakla alakalı bir şey değil bu..."

Eliza gülümsedi ama duyduklarının hoşuna gittiği belliydi. Elini öpmek gibi küçük şeyler, dudaklarına kocaman bir gülümseme yerleşmesine neden oluyordu.

Carter bunu unutmamalıydı.

"Bir sorunumuz var." Dean, Jim'in masasına eski bir gazete atıp partnerinin almasını bekledi.

"Ne bu?"

"*Hollywood Tribune*'ün eğlence ve magazin eki... Beşinci sayfaya bak."

Harrisonların düğün partisi sayfanın ortasını kaplamıştı ve Eliza gelinin yanında duruyordu.

"Tamam... Eee? Bunu birkaç hafta önce görmüştük.

Gazete eski, şimdi niye sorun oldu ki?"

Dean masaya doğru eğilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Küçük Ricky'yi kontrol ettim. Bildiğin gibi geçen sene San Quentin'e nakil olmuştu." İkisi de Ricardo'nun tekrar Kaliforniya'ya gelmesinden hoşlanmamışlardı.

"Eski haber..."

"Bil bakalım hücre arkadaşı kimmiş?"

Jim parmaklarını gazetenin üstüne vurup Dean'in bilmecesinin cevabını bulmaya çalıştı. "Hiçbir fikrim yok."

"Harris Elliot ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Bir an için Jim'in suratı kafa karışıklığıyla doldu. Sonra ağzı bir karış açık kaldı.

Gözleri fotoğrafa tekrar kaydı.

"Samantha Elliot'ın babası..."

"Bingo!"

"Tanrım!"

"Bloktaki gardiyanların dediğine göre Harry kendisine kızlarının fotoğraflarını ya da haklarındaki gazete haberlerini getiren polislere bunun karşılığında borsa tüyoları veriyormuş. Harry'nin hücresinde de bunun gibi bir fotoğraf olduğuna dair ne kadarına bahse girersin?"

"Siktir!"

On Beşinci Bölüm

Eliza, Karen'ın masasına oturup karşısındaki sarışın bombaya umut dolu gözlerle baktı. Karen, bir destekli yaşam tesisi olan Ay Işığı Villaları'nı işletiyordu ve Alliance'ın müşterilerinden biriydi... yani, müşteri adayıydı.

"Eee, bu toplantı ne hakkında? Bana koca bulabildin mi?" Karen göz alıcı ve akıllı biriydi, kendi kendine zengin bir adam bulabilecek kapasitedeydi ama Alliance'ın onun için zengin bir adam bulmasını istemişti. Kendisi başkalarının hayatında farkındalık yaratmakla vakit geçirmek istiyordu.

Maalesef ki Karen'ın güzelliği birkaç uygun adayın gözünü korkutuyordu. "Şu anda senin para konusundaki koşullarına uyan tek kişi, çocuklarına nispet yapmak isteyen oldukça olgun bir adam..."

Karen buz mavisi gözlerini kıstı. "Ne kadar olgun?"

"Yetmiş altı yaşında..."

"Tüh!"

Eliza omuz silkti. "Biliyorum. Adam oldukça hoş biri. Bence çocuklarını boyun eğmeleri için korkutmak istiyor. Aslında ihtiyacı olan tek şey ona annelik yapacak ve tahta spatulasıyla çocukları dövecek şişman bir İtalyan kadın..."

Karen kafasını geriye atarak güldü. "Teyzem Edie'yi tarif ediyorsun sanki."

"Teyzen İtalyan mı?"

"Sayılır. Merhum eniştem Joe tam kan İtalyandı. Bu yüzden teyzem de düzenli olarak İtalyan dozu aldı. İngilizceyi aksanlı konuşuyor hatta. Joe'nun amfizem olduğunu öğrenmeden önce yıllar boyu New York'ta yaşamışlardı. Sonra daha sıcak hava için buraya taşındılar. Edie Teyzem on yıldır dul..."

Eliza ayağını yere vurduğunu fark etti. "Edie'nin biriyle çıkmayı kabul etme şansı nedir?"

"Senin zengin adamla mı?"

"Neden olmasın?"

"Bilemiyorum," dedi Karen. "Çarşamba günleri bingo, cuma günleri de Bunco buluşmalarına gittiği hayatıyla gayet mutlu."

Eliza öne eğildi. "Şuna ne dersin? Stanly'yle buluşman için bir ayarlama yapayım, adamla bir konuş. Olgun bir kadına ihtiyacı olduğu konusunda bana katılmıyorsan ben de adama senin gibi genç bir kadın aramaya devam ederim."

"Açgözlü gibi görünmek istemem ama benim bundan çıkarım ne olacak?"

"Eğer Edie Teyzenle Stanly Sedgwick çıkmaya başlar-

larsa Sedgwick'ten, Oğlanlar ve Kızlar Kulübü'ne bağış yapmasını isteyeceğim. Sen orada gönüllüsün, değil mi?"

Eliza, Karen'ın seçenekleri gözden geçirdiğini görebiliyordu. Karen parası için zengin bir adam kapmak istiyor olmasından dolayı sığ biri gibi görünebilirdi ama aslında ülkenin gençleri için oluşturulmuş eksik sistemleri düzeltmek istiyordu.

"Sen bu adamı teyzene ayarlar mıydın?"

"Benim teyzem yok ama olsaydı ayarlardım."

"Tamam... Adamla görüşeceğim."

Eliza ilk kez Aşk Tanrısı'nın görevini yaptığını hissetti. Stanly'ye, çocukları ve torunlarına gösteriş yapması için eş dublörlüğü yapacak genç bir kadın yerine, doğru eşi bulma düşüncesi hoşuna gitmişti.

Eliza, tabancanın ateş alma sesini bastırması için Gwen'e bir kulaklık verdi.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu Gwen, kulaklığı mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarının üstüne isteksizce geçirirken.

"Bende tabanca var Gwen, ama nasıl kullanacağını bilmezsen senin için çok tehlikeliler."

"Bu çok saçma... Eğer kullanmayacaksam bana nasıl zarar verebilirler?" Gwen, Eliza'nın bankta duran iki tabancasına bakarak kaşlarını çattı.

"Birisi sana doğrultup tetiği çekmiyorsa sanırım taban-

canın bir zararı yoktur. Ama yanıma taşınmakta ısrar eden sendin." Eliza sesini alçaltıp atış alanına arkalarından birinin girip girmediğini görmek için etrafına bakındı. Erken gelmişlerdi ve alan tamamen onlara aitti. "Bu yüzden ateşli silah emniyeti için birkaç ders almak zorundasın."

Gwen karşı gelecekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden Eliza son kozunu kullandı. "Geçmişim yüzünden başına bir şey gelirse mahvolurum. En azından sana kendini tabancayla nasıl savunacağını göstereyim."

Gwen kafasını yana eğdi. "Taşınmakta ben ısrar ettim." Kulaklık yüzünden sesi çok yüksekti.

"Ben de bu konuda ısrar ediyorum."

"Ah, tamam..." Tezgâha dönüp küçük elini .357 revolverin yanına dayadı.

Eliza da onun yanına gidip dersine başladı. "Benim tabancalarım her zaman dolu olur. Eline aldığın tüm tabancaların dolu olduğunu varsaymalısın."

Gwen elini yanmış gibi geri çekti.

"Üstüne atlayıp ısırmaz." Eliza silahı alıp odanın kapısını açtı. Tabancanın dolu olup olmadığının nasıl anlaşılacağı ve nasıl tutulacağı hakkındaki kısa bir dersten sonra birkaç el ateş etti. Kulaklığa rağmen ses kafatasını titretiyordu. Kâğıt hedef on metreden az bir mesafede asılıydı ve Eliza iyi nişan almıştı. Zaten öyle de olmalıydı, on yaşından beri atış yapıyordu çünkü.

Deneme sırası Gwen'e geldiğinde Eliza onun arkasında durdu. "Bir bacağını diğerinin arkasına alarak kendini ha-

zırla. Kurşun hazneden ayrılırken oluşan baskı yüzünden birisi tarafından geri itiliyormuşsun gibi hissedeceksin. Tabancayı sakın bırakma."

Gwen kafasını sallayıp Eliza'nın yaptığı gibi hedefe nişan aldı. Konsantre olurken çocuk gibi dilinin ucunu dudaklarının arasından çıkarmıştı. Tetiğe basıp kurşunu göndermeden önce yüzünden kısa bir anlık şaşkınlık geçti. Şükür ki tabancayı bırakmamıştı ama kolları havaya kalkmıştı. Eliza karşıya baktı ama hedefte bir delik göremedi. Gwen'e baktığında ağzının kulaklarına vardığını gördü.

"O kadar da kötü değildi," dedi Eliza.

"Hedefi vuramadım."

Eliza düğmeye basıp hedefi daha yakına çağırdı. "Tekrar dene."

Gwen tekrar ateş etti ve bu sefer kâğıdı havaya uçuracak bir güçle delik açtı ama üstündeki insan resmine denk getirememişti. Yine de çok heyecanlanmış, tüm kaygısı ve gerginliği kaybolmuştu. Kırk kurşunluk bir kutuyu bitirdikten sonra daha küçük bir silaha geçtiler.

Gwen doğuştan hünerliydi. Atış alanından ayrıldıktan sonra tekrar ne zaman geleceklerini sormaya başlamıştı.

"Çoğu erkek bana karşı çıkardı, ama bence kadınlar nişan alma konusunda erkeklerden daha iyi."

Arabayla eve giderken kırmızı ışıkta durmuşlardı. Eliza arkalarındaki arabalara bakıp kavşağa dönmek için beklemeye başladı.

"Her zaman tabancan oldu mu senin?"

"Evet..."

Gwen koltuğuna yerleşti. "Bizim evde güvenlik görevlilerinin tabancaları var ama bizim dokunmamıza hiç izin verilmezdi. Sanırım ısrar etseydim birileri bana gösterebilirdi ama ihtiyaç duymadım."

"Muhtemelen hiç de ihtiyacın olmayacak."

"Böyle tehlikeli bir şeyin elinde olması oldukça güçlendirici bir şey," dedi Gwen, sesinde hafif bir neşeyle.

Konuşurlarken trafik hareket etmeye başladı. Eliza arkalarındaki araçları inceledi.

"Tabancayı ateşlediğin zaman karşındakini öldürmek için ateşlediğini hiç unutma..." Eliza ona, Dean ve Jim'in kendisine verdiği tüm ipuçlarını vermişti.

"Birisinin canını yakabileceğimi sanmıyorum."

"Eğer sana zarar vermek istiyorsa yaparsın."

"Bilemiyorum."

İlerlerken bir araç direksiyonu dönüş şeridine kırdı ve arkalarına sıkıştı. Tabancalar ve korunma hakkında konuşmak Eliza'yı paranoyaklaştırmıştı. Yeni model Mercedes, Los Angeles'ta popülerdi ve muhtemelen atış alanından ayrılırlarken gördüğü araç değildi.

"Ölümle yüzleşince her türlü şeyi yapabileceğimizden eminim."

Gwen elini havada salladı. "O kadar ileri gitmez."

"Umalım ki öyle olsun..."

Gwen boğazından bir ses çıkarttıktan sonra konuyu değiştirdi. "Carter'la bir daha ne zaman görüşeceksiniz?"

Onun adını duymak Eliza'nın gülümsemesine neden olmuştu. "Yarına kadar Sacramento'da kalacak."

"Gönderdiği çiçekler çok güzeldi."

Gerçekten de öyleydi. Bir düzine gül göndermek yerine Carter orkide ve beyaz zambaklar göndermeyi tercih etmişti. Eliza onun ilgisi karşısında saçma sapan bir kız gibi davranmaktan nefret etse de oturma odasına her girdiğinde çiçekleri görüp içini çekmeden edemiyordu. Carter bir günde pek çok kez düşüncelerini işgal ediyordu. Geceleri düşündüğü uygunsuz şeylerden bahsetmek bile istemiyordu.

Eliza, Gwen'in gözucuyla kendisine baktığın fark etti. "Ne?"

"Bir şey yok."

Tabii, tabii... Bir kadın *bir şey yok* diyorsa her zaman *bir şey vardır.*

Yoğun caddeden ayrıldı ve aynadan Mercedes'i kontrol etti. Araç farklı bir sokağa dönmüş, onları eve kadar takip etmemişti.

Paranoyak.

Kapının arkasındaki Zod havladı ve onlar eve girerlerken dışarı fırladı. Eliza onun bahçeyi kokladıktan sonra tuvaletini yapmasını izledi. Sonra ayakkabılarını kapıda çıkardı ve kenara koymak yerine mont dolabına kaldırdı. Köpeği yaramazlığa teşvik etmeye gerek yoktu.

Eliza tabancaları temizlemek için mutfak tezgâhına koyarken Gwen mesajları kontrol etmeye başladı.

Birisi arayıp kapatmış, Sam ikisini cumartesi günü

akşam yemeğine davet ettiğini söyleyen bir mesaj bırakmış, Karen da geri arama beklediğini belirtmişti.

Gwen silah tozundan kurtulmak için duş almaya karar verirken Eliza da Karen'ı aradı.

"Stanly ilk randevusuna çıkan bir ergenden daha heyecanlıydı."

"Çok hoş biridir."

"Ona neden öylesine bir kadın değil de doğru kadını bulmak istediğini anlıyorum."

"Yani geçici değil, gerçek bir eşe ihtiyacı olduğuna katılıyorsun."

"Evet... Yirmi yaş daha genç olsaydı onu kendime alırdım," dedi Karen.

"Yirmi mi?"

"Tamam, otuz. Edie Teyzem ona çok fazla gelebilir ama denemeye değer."

Eliza daha mutlu olamazdı. "Çocuklarla tanıştın mı?"

"Hayır. Adamla bir kafede buluştuk. Sanırım beklerken telefonla konuşuyordu. Bu yüzden tahminimce çocukları onun genç bir kadınla buluştuğunu sanıyorlar."

Eliza, Stanly'nin çocuklarının terliyor olmasını umuyordu. "Stanly'nin teyzenle buluşmak isteyip istemediğini sorabilir miyim? Yoksa sen mi konuşacaksın?"

"Perşembe günü Edie Teyzem ve benimle akşam yemeği yemek isteyip istemeyeceğini sordum."

"Ayarlanmış bir şey olduğunu biliyor mu?"

"Sanmıyorum. Ama ona kendisiyle romantik anlamda

ilgilenmediğimi söyleyip teyzemle hoş bir akşam yemeği yemeyi teklif ettiğimde gözlerinde beliren rahatlamayı fark ettim."

"Daha iyi olmuş. Büyük ihtimalle Viagra reçetesinin süresi dolmuştur."

"Iyyy," dedi Karen gülerek. "Çocuklarına bir ders verme konusuna öyle odaklanmış ki perşembe günü onları merakta bırakmamak için buluşmanın iyi olacağı konusunda anlaştık. Ona Edie Teyzemin *risotto*sundan bahsettiğimde dayanamadı."

"Teyzene ne diyeceksin?"

"Yemeğe arkadaşımı getireceğimi söyleyeceğim. Buna alışkın zaten."

"Cuma sabahı ilk iş raporunu bekliyorum."

"Kesinlikle..."

On Altıncı Bölüm

"Bu artık alışkanlık oldu dedektif beyler." Carter, Dean ile Jim'in ofisinin kapı çerçevesine dayanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Eliza'nın evine başka bir ayakkabı sever köpek götürmeyeceğim."

Jim kalkıp elini sıkmak için uzandı. Dean de onun arkasından kalktı.

"Geldiğiniz için teşekkürler."

Önceki gibi özel bir görüşme için toplantı odasına girdiler.

"Zod nasıl?"

"Ayakkabı meselesi dışında iyi. Eliza onu yanında bir yerlere götürmüyor. Ama evde duruyor."

Dean ve Jim bakıştılar.

"Ne oldu?"

"Eliza'nın neden köpeğe ihtiyacı olduğunu size anlattığını sanıyoruz."

"Anlattı."

"Arkadaşı Bayan Harrison'a da anlattı mı?"

"Samantha onun en yakın arkadaşı. Sizce anlatmış mıdır?"

İki polis tekrar bakıştılar.

"Bayan Harrison'ın babasıyla görüşüp görüşmediğini biliyor musunuz?" diye sordu Jim.

"Hapishanedeki mi?" Carter bu soruyu beklemiyordu.

"Evet..."

"Blake'in dediğine göre adamın tutuklanmasından beri hiç görüşmüyorlarmış. Neden soruyorsunuz?"

Jim tekrar partnerine baktığında Carter elini ikisinin arasına sokup salladı. "Neden soruyorsunuz?" diye sordu.

"Bayan Harrison'ın babası, Eliza'nın ebeveynlerinin ölümünden sorumlu olan adamla aynı hücrede kalıyor."

"Sam'in babasıyla bir alakası yok. Bunun neden sorun olduğunu anlamıyorum."

"Samantha babasıyla görüşmek istemiyor diye adam kızının neler yaptığını merak etmeyecek değil. Hatta düğün fotoğraflarının Bay Elliot'ın hücresine gittiğini biliyoruz. Bunun nereye gittiğini görebiliyor musunuz, Avukat Bey?"

Carter'ın hızla nabzı yükseldi ve içinde karakteristik olmayan bir şekilde avuçlarını kaşıma isteği belirdi. "Ebeveynleri öldürüldüğünde Eliza daha çocuktu." Carter bunları söylerken bile bu adamların, korkularının bir anlama gelmediğiyle alakalı umutlarını yıkacaklarını biliyordu.

Dean odaya getirdiği bir dosyayı açıp Carter'a bir fotoğraf verdi. Fotoğrafta tıpkı Eliza'ya benzeyen bir kadın,

kırklı yaşlarındaki gürbüz bir adama sarılmıştı. Yanlarında koyu renkli saçları atkuyruğu yapılmış olan, şapşalca gülümsemesi eksik dişini ortaya çıkarmış küçük bir kız vardı.

"Eliza görüntü olarak merhum annesine benzemekle kalmıyor, sesi de onunkiyle aynı..."

Carter parmağını fotoğrafta gezdirdi. Eliza o zaman bile güzel bir kızdı.

"Eğer Eliza şimdiki hayatına devam etmekte ısrarcıysa çok iyi korunması gerek."

Carter'ın zihni fırıl fırıl dönüyordu. Kapı açılıp tanıdık bir kürklü yüz içeri girene kadar arkasından gelen sesi neredeyse hiç duymamıştı.

"Bu iyi bir şey olsa iyi olur." Eliza, Zod'ın arkasından içeri girdi ve Carter'ın odada oturduğunu görünce konuşmayı kesti. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Biz çağırdık," dedi Dean, kapıyı onun arkasından kapatarak. Sonra köpeğin kafasını okşayıp bir sandalye çekti.

Carter oturup Eliza'ya doğru yaklaştı. Bir omzunun üstüne düşen koyu renkli saçları ipek gibi görünüyordu. Carter elini ona uzatıp parmaklarını parmaklarına geçirdi. Avuçlarının kaşıntısı onun dokunuşuyla geçmişti.

"Neler oluyor?" Eliza'nın ukalaca gülümsemesi odadakilere bakınca solmuştu. "Ne oldu?"

"Bir şey olmadı... henüz," dedi Jim.

Dean ellerini ceplerine soktu. "Daha sıkı bir güvenliğe ihtiyacın var."

"Neden? Cujo harika iş çıkartıyor."

"Tabii yanında olduğu zaman. Evden onsuz ayrıldığın söylendi."

Eliza, ona dik dik baktığında Carter arkadaşları tarafından yakalanmış bir muhbirin nasıl hissettiğini anladı.

"Kocaman dişleri ve ısırma eğilimleri olan büyük, korkutucu köpekler pek çok yerde hoş karşılanmaz."

"Bu yüzden bir korumaya ihtiyacın var."

"Çok iyi bir güvenlik sistemim ve iyi nişan alabilen bir ev arkadaşım var. Bence iyi durumdayım." Sert konuşuyor olsa da Carter, terli avcunun kendisininkini sıktığını hissedebiliyordu.

"Bu yeterli değil."

Eliza kafasını iki yana salladı. Carter o daha dillendirmeden karşı geleceğini biliyordu. "Peşimde dolaşan birilerini istemiyorum, Dean."

"Ya ben?" diye sordu Carter.

"Senin ulaşman gereken bir makam yok mu? Benim özel korumam olamazsın."

Sen öyle san...

"Ya koruma olacak ya da ortadan kaybolacaksın." Sesindeki bilgilendirici ton kaybolan Dean daha direkt konuşmaya başlamıştı. "Bu bir şaka değil."

Eliza kafasını iki yana salladı.

"Kahretsin, Eliza!" diye bağırdı Dean.

Köpek dahil odadaki herkes sıçradı.

Carter, Eliza'nın elini bırakıp kalkarak diğer iki adamın önünde durdu. "Onunla bir dakika yalnız kalabilir miyim?"

Jim kalkıp odanın çıkışına yöneldi.

Dean ona dik dik baktı. "İyi ama bir daha hayır demeden önce şunu düşün." Parmağını Eliza'ya doğrulttu. "Ricardo'nun hücresinde fotoğrafını bulundu."

Dean kapıyı çarparak çıktı.

Carter arkasına döndüğünde Eliza'nın benzinin atmış olduğunu gördü. Gözleri camlaşmıştı ve önünde diz çöktüğünde Carter'a bakmadı. Carter onun iki elini de sıkıca tuttu.

"Yalan mı söylüyor?" diye sordu Eliza.

Carter emin olamıyordu ama Dean'in sözleri Eliza'nın kafasında dolaşıyor, düşünmesine neden oluyordu. "Neden yalan söylesin?"

"İstediğini yaptırmak için..."

"Dean sana önem veriyor gibi görünüyor. İsteğini yapmanı sağlamak için yalan söyleyeceğini sanmıyorum."

Eliza acı dolu bir nefes verip gözlerini sıkıca kapattı. "Kahretsin," dedi alçak sesle.

Carter'a göre bu sorunun çözümü çok basitti. Tek yapması gereken Eliza'yı ikna etmekti.

"Ben mükemmel bir çözüm yolu biliyorum."

"New Mexico'da gizli bir sığınak mı?"

Carter zaten dizinin üstündeydi, bu yüzden şansını denemeye karar verdi. "Evlen benimle..."

Eliza'nm gözleri hızla açıldı. "Bunu daha önce konuşmamış mıydık?"

Hayır, diyordu.

"Konuştuk ama sebebi benim makama ulaşmamdı. Şimdi

sebep, ebeveynlerinin ölümünden sorumlu olan deli bir adamdan seni korumak. Tek bir imzayla iki sorunu da halledebiliriz."

Eliza'nın gözleri biraz yumuşadı. "Evlenmek senin başka bir kadınla aşk yaşama şansını düşürecektir."

Hâlâ hayır diyordu. Carter'ın avuçları nemlendi.

"Şu anda çıktığım kadın onu aldattığımı düşünmeyecektir."

Eliza ona acı bir tebessümle baktı. "Sen sürekli şehir dışındasın. Nasıl benim korumam olabilirsin?"

"Karım olduğun için başkanlara layık bir güvenlik ayarlayabilirim sana."

"Bilemiyorum..."

"Sorun ben miyim? Aramızın iyi olduğunu sanıyordum. Çiçekler hoşuna gitmedi mi?"

"Çiçeklere bayıldım."

"Yengeç çatalı kullanma yeteneğim benden soğumana mı neden oldu?"

Eliza gülmeye başlamıştı... ve hayır demiyordu. "Evlilikten bahsediyoruz."

"Senin en yakın arkadaşınla benim en yakın arkadaşım da klişe sebeplerle evlendiler ama evliliklerinin sonu iyi oldu. New Mexico'daki bir sığınağa gidip kaybolmanı istemiyorum. Bana hâlâ ıstakoz borcun var, unuttun mu?"

Eliza onun teklifini düşünüyor, hayır demiyordu.

"Eğer tehdit yok olursa ikimiz de vazgeçebiliriz," dedi Eliza.

Carter'm kalbi sıkıştı. Bu sıkışmanın onun gitmesi yüzünden hissedeceği acı mı, yoksa teklifini düşünüyor olmasından hissettiği neşe mi olduğundan emin değildi.

"Burası Amerika..."

Eliza yavaşça kafasını aşağı yukarı sallamaya başlamıştı. "Düğün yapmak gerek... Çok büyük bir şey değil ama medyayı, kampanyan için evlenmediğimize ikna edecek bir şey olmalı."

"Geciktirmemeliyiz. Ne kadar erken karım olursan o kadar iyi..." Carter'ın kalbi tekledi.

"Gwen ve ben düğün planlamasında uzmanız. Pazartesiye evlenmiş olabiliriz." Eliza konuşurken onun göğsüne bakıyordu.

Carter parmağını onun çenesinin altına götürüp Eliza'nın gözlerine baktı. "Bu evet mi demek?"

"Sanırım... evet... evet demek."

Carter'ın içinde bir şeyler çiçek açtı. Eliza, Bayan Carter Billings olacaktı. Carter, yanlış gidebilecek şeyleri düşünmektense sadece aydınlık ve mutlu son görüyordu.

Eliza da ona gülümseyince Carter anlaşmalarını bir öpücükle mühürlemek için ona doğru uzandı.

Eliza'yı böyle bir haftaya hiçbir şey hazırlayamazdı. Carter'a evet dedikten neredeyse hemen sonra gün boyu peşinden ayrılmayan korumaları dibinde bitmişti. Nöbet değiştirirken, kimin kendisini izleyeceğini bilsin diye ona yaklaşı-

yorlar fakat geri kalan süre boyunca yoluna çıkmıyorlardı. Takım elbise giymiş hayaletler gibiydiler. Eh, bazıları günlük giysiler giyiyor ve korumaya hiç benzemiyorlardı ama Eliza hepsinin tabanca taşıdığını ve gerekirse ciddi şekilde dayak atabileceklerini biliyordu. Ara sıra Carter'ın özel korumalığını yapan Joe, gözlem işinin yeni detayları için Neil'la yakın çalışıyordu.

Samantha ve Gwen, Carter'la evlenecekleri haberi karşısında pek de şaşırmamışlardı. Aslında onu tebrik ederlerken ikisi de bunu bekliyormuş gibiydi. Sam'in açıklaması basitti. Sen mantıklı bir kadınsın, Carter da mantıklı bir seçim... Eliza'nın bir yanı, kilisede mihraba yürümeden önce âşık olmak gerektiği fikrine ne olduğunu merak ediyordu. Ama kimi kandırıyordu ki? Carter'la evlenmek mantıklı olan seçimdi ve duygular evet deme kararına etki edecek değildi.

Carter evlenme teklifi etmek için önünde diz çöktüğünde bile, ki Eliza bunun çok hoş olduğunu düşünüyordu, aşkını ilan etmemişti. Hayır, sadece sorunlarına bir çözüm sunmuştu.

Mantıklı...

Ona evlenme teklifi eden adam bir rock yıldızı kadar etkileyici ve bir yüce mahkeme yargıcı kadar zeki olsa bile onun için mükemmel adam olduğunu söylememişti. Hayır, sadece korumalardan ve güvenlikten bahsetmişti.

Mantıklı...

Bayan Carter Billings olma düşüncesi Eliza'nın nefesini kesse bile...

Mantıklı değil, belki şehvet yüklü...

"Dünyadan Eliza'ya... Geri gel Eliza..." Sam onun dikkatini çekmek için ellerini suratının önünde sallıyordu.

"Pardon."

"Sorun değil. Çok stresli olduğunu biliyorum. Eee, ne düşünüyorsun?"

Eliza çiçeklere baktı ve hoşuna giden ilk bukete işaret etti. Orkideler ve leylaklar... Bir hafta kadar önce Carter'ın ona gönderdiği çiçekler gibi...

"Mükemmel, ya pasta?"

Eliza basit ve şık bir dizayna işaret etti. "Hangi tatta olacağından emin değilim. Carter'ın ne sevdiğini bilmiyorum."

Gwen, Eliza'nın sağına oturup kaşlarını çattı. "Çikolatalıyı tercih etmez. Pek çok adam çikolatayı çok sevdiği için onun sevmemesi tuhaf gelmişti. Belki de vanilya ya da vanilyalı bir kombinasyon seçebilirsin."

Gwen'in, Carter'm tercihlerini Eliza'dan daha iyi biliyor olması üzücüydü. Gerçi Blake ve Carter uzun yıllardır çok iyi arkadaşlardı, Eliza onu sadece birkaç yıldır tanıyordu. Daha kötüsü de olabilirdi. Samantha ve Blake tanıştıktan bir hafta sonra evlenmişlerdi.

Eliza vanilyalı birkaç kombinasyonu kontrol etti; biri çilek dolgulu, diğeri kremalıydı.

Tamamdır!

"Ne kaldı?"

Önceki gün yemek şirketiyle konuşmuş ve Samantha ile Gwen için klasik gece elbiseleri seçmişlerdi.

Son dakikada karar verildiği için düğün Samantha ile Blake'in arazisinde yapılacaktı. Pasifik Okyanusu'nun oluşturduğu arka plan ve evin her köşesinden gözüken muhteşem manzara sayesinde kutlamayı orada yapmak sıkıntı olmayacaktı.

"Teksas'ta çalıştığımız fotoğrafçıyla konuştum. Buraya gelmek için ayarlama yapacaklar. Görünüşe göre şu anda Teksas iki ay öncekinden daha sıcakmış ve fotoğrafçı serbestmiş."

"Adamın yoğun olacağını düşünmüştüm." Eliza, Sam'in adama büyük bir bonus ve belki de kısa sürede burada olması için özel jet teklif etmiş olabileceğini biliyordu. Ama bu konuda onunla yüzleşmek sadece tartışmaya yol açardı. Ayrıca Eliza onun son düğünü için sarı renge bile katlanmıştı.

"Herhalde öyle değilmiş," dedi Gwen mahcup bir şekilde gülümseyerek.

Tabii, birileri de komisyon almış.

Samantha not defterini alıp yapılmış görevlerin yanına işaret koydu. "Sadece birkaç günümüz var. Gelinlik bulmak da zor olacak. Bu öğleden sonra aramaya başlayalım derim."

"Sade bir şey istiyorum." Eliza hiçbir zaman düğününün hayalini kuran bir kız olmamıştı. Belki de hayatında anne babası ya da ailesi olmadığı için böyle olmuştu. Her zaman bir sulh hâkimiyle ya da Vegas'ta, Elvis kılığına girmiş biriyle evleneceğini düşünmüştü.

Carter'la nikâhları için bir tören düzenlemeyi teklif ederek kendisini şaşırtmıştı. Belki de Samantha'nın düğünle-

rinde onun yanında durmak ona etki etmişti.

Yarım saat sonra üçü, mükemmel bir son dakika gelinliği bulmak için bir butiğe doğru yola çıkmışlardı.

Carter akıllı telefonunda alyans fotoğraflarına bakarken Jay gelecek haftaki görevlerini ve gidilecek toplantıları sayıyordu.

"Vali Montgomery seni iki hafta sonraki devlet yemeğine davet etti. Programını yeniden düzenlemek gerekecek ama muhtemelen katılman en iyisi olur. Adamın desteği oy toplamanı sağlar."

Tek taş mı yoksa başka taşların da olduğu bir yüzük mü?

"Ne zaman bu yemek?" diye sordu Carter.

"Bu cumadan sonra iki hafta var."

Düğünden bir hafta sonra, gelinini millete göstermesi için mükemmel bir zaman. "İki davetiye gerekecek..."

"Öyle mi?"

Tek taş aslında Carter'ın ilk seçimi olurdu ama Eliza belli etmese de parıltılı şeyleri seviyordu. Sert görünüşünün altında tam bir kız kalbi taşıyordu.

"Evet... Ve bu hafta cumartesiden çarşambaya kadar programımı boşaltmam gerek."

Eliza'nın, Samantha ile Blake'in son düğün töreninde giydiği sarı elbiseyi hatırlayan Carter sitedeki nadir bir sarı elmasa tıkladı. Çirkin bir şey görmeyi bekliyordu ama bulduğu şey hiç de öyle değildi.

Aslına bakılırsa mükemmel bir yüzüktü.

Carter fotoğrafı telefonuna kaydettikten sonra saatine baktı. Çalışma saatleri dışında mağazayı açması için müdürü aramak zorunda kalacaktı ama sorun olmazdı.

Jay boğazını temizledi.

"Pardon..." Carter telefonu ceketinin iç cebine tıktı. "Programımı boşaltabilirsin, değil mi?"

Jay'in kaş çatması ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyordu. "Tabii," dedi büzülü dudaklarının arasından. "Bir bahane sunmalı mıyım?"

Carter kalkıp ellerini ceplerine soktu. "Bu cumartesi, Harrison Malikânesi'nde Eliza'yla evleniyoruz. Sen de davetli listesindesin, yanında bir kişi getirebilirsin. Düğünün ardından birkaç günlük balayına çıkmayı düşünüyoruz. Sonra iş başına döneceğiz."

Jay'in ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Biz yokken, geçen ay basın konferansından sonra Eliza'yı otelden alan şu iki dedektifle görüşmeni istiyorum. Sonra hem Eliza'nın evinin hem de ikimizin kalacağı evin güvenlik detayları üstünde çalışman gerekecek."

Jay ağzını kapatıp ellerini havaya kaldırdı. "Bir dakika ya... Sen evleniyor musun?"

"Cumartesi günü..."

Jay elini ona uzattı. "Tebrikler... Mantıklı hareket... Geçen ayki saçmalığı düzeltmek için bu oldukça işe yarayacak."

Carter evlenme sebebini ne inkâr etti ne de doğruladı.

"Özel bir etkinliğe katıldığıma dair bahane sunmaya çalış. Cumartesiden sonra duyuru yapabilirsin. Gösteri falan istemiyorum."

"Tabii, sorun değil. Şimdi, şu polis meselesi ne?"

Carter kafasını iki yana salladı. "Karışık bir mesele... Gerekli güvenlik önlemleri için FBI'a başvurman adına sana gerekenleri söyleyecekler."

"Federaller mi?"

Carter, Jay'in omzuna hafifçe vurdu. "Karışık mesele..." Ona Dean'in kartını verdi. "Bu adamları düğünde de göreceksin." Tekrar saatine baktı. "Gitmem lazım."

Almam gereken bir nikâh yüzüğü var.

On Yedinci Bölüm

Üç gün sonra düğünleri vardı ve Carter, ona evet dediğinden beri nişanlısıyla bir an bile yalnız kalamamıştı.

"Yemeğe gideceğimizi sanıyordum." Eliza kaşlarını çatarak arabanın ön camından dışarı baktı.

"Gidiyoruz." Carter arabayı valenin yanına çekip aşağı indi. Eliza'ya elini uzattı ve şoföre gece yarısında geri döneceklerini söyledi.

Blake'in pilotu özel jetin basamaklarında onları karşıladı.

Carter, Eliza'nın geçen birkaç yılda arada bir bu uçakla yolculuk ettiğini biliyordu, ama yine de lüks şeylerle karşılaşınca gözlerinde ışık yanıyordu.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordu Eliza kemerini takarken.

Carter'ın elleri terlemişti. "Havalanır havalanmaz söyleyeceğim."

"Kaçacağımdan mı korkuyorsun?"

Carter güldü. "Belki de..." *Kesinlikle...*

Pilot uçağı yolda ilerletmeye başladı ve havalanmak üzere olduklarını anons etti.

Kabinde basınç oluştu ve motorlar uçağı kolayca havalandırdı. Uçak düz uçuşa geçtiğinde Eliza, "Tahmin etmişsindir belki ama sürprizlerle aram pek de iyi değildir. Kocaman kurdeleli bir hediyeye hayır demem ama..."

"Seni Tucson'a götürüyorum. Anne babamla tanıştırmaya..."

"Ah." Eliza'nın ağzı açık kalmıştı.

"Seni akşam yemeğine götürdüğümü onlara söyledim."

"Evleneceğimizi biliyorlar mı?"

"Evet..."

Eliza tırnağının ucunu kemirmeye başlayınca Carter onun çok sevimli olduğunu düşündü. "Baban emekli polisti, değil mi?"

"Otuz yıl New York emniyet teşkilatında çalıştı."

"Avukat olmanın sebebi o mu?"

Eliza tırnaklarını kemirdiğini fark etmiş olmalıydı ki elini hemen ağzından çekti.

"Bir nevi... Küçükken, babamın ne kadar çok çalıştığını ve bir avukatın işi batırması yüzünden çalışmalarının boşa gittiğini gördüğünde televizyona nasıl bağırdığını görüyordum. Arkadaşlarımla dedektifçilik ve avukatçılık oynardık."

Eliza kıkırdadı.

"Ben bir suç mahalli oluştururdum, arkadaşım Roger da kanıtları toplardı."

"Hırsız-polis oyununun inekçe versiyonuna benziyor."

"Öyle... Babam hayatı boyunca, pek çok yönden bozuk olan bir sistem için çalıştı. Ben de babam gibi adamlar için sistemi düzelten biri olmak istedim hep."

Eliza deri koltukta kıpırdanıp topuklu ayakkabılarını çıkardı. "Makam için adaylığını koyacak parayı nereden bulduğunu merak ediyordum. Senin gibi adamların çoğu paralı ailelerden geliyor. Babanın polis maaşıyla zengin olduğunu hayal edemiyorum."

"Öyle olmadı. Hukuk fakültesine gözümü dikmiştim ama oranın ücretinin, çabalarımın önüne geçeceğini biliyordum. Karşılığını çabuk alabileceğim bir yatırım için araştırma yaparken Blake'le tanıştım. O da nakliye şirketi kuruyor ve yatırımcı arıyordu. Okuldan yarım dönemliğine ayrıldım ve okul parasını Blake'e verdim."

"Zor olmuştur herhalde..."

"Evet. Ama Blake... Blake'ti işte. Beni hiçbir şekilde ikna etmeye çalışmadı, sadece paramı üçe katlayacağını söyledi. Başarılı olarak babasını sinir etmeye kararlıydı ve ben de yapabileceğine inanıyordum."

İkisi de işin sonunun nasıl olduğunu biliyordu. Blake'in nakliye işi çiçek açmış ve milyonlara dönüşmüştü.

"Yani Blake'le ortak mısınız?"

"Ben sessiz ortağım. Üniversiteyi bitirmek için ihtiyacım olanı aldım ve yatırımımın geri kalanını istediği gibi kullanması için ona izin verdim."

"Vay canına! Hiçbir fikrim yoktu. Sizin sadece arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Arkadaşlık ilk, iş ortaklığı ikinci sırada... Paramla ne yaptığını, nelere yatırdığını ya da başka herhangi bir şeyi hiç sorgulamadım."

"Keşke benim de yatırım yapacak param olsaydı."

Carter kafasını iki yana salladı. "Blake'in şirketi halka açık değil ama eminim Sam senin için iyi şeyler söyleyecektir."

"Ya nişanlım? Sessiz ortağın eşinin de bir kıymeti vardır herhalde, değil mi?"

Bunu duymak Carter'ın çok hoşuna gitmişti. *Eşi*... "Bir şeyler ayarlayabilirim belki."

İkisi de güldüler. Sonra pilot kabinde dolaşabileceklerini anons edince Carter mini bara gidip bir şişe şarap açtı.

"Ya annen? O nasıl biridir?"

"Annem harikadır. Komik biridir. Kendisini çok ciddiye almaz. Babamla evlenmek için çok şeyden ödün vermiş ama hiç geriye bakmamış."

"Çok şeyden ödün mü vermiş? Ne gibi?"

Carter ona *pinot grigio* kadehini uzatıp yerine oturdu.

Araştıran birisi Carter'ın ailesinin kamuoyuna mal olmuş olduğunu görürdü. Fakat şimdi Eliza'ya söyleyeceği şeyi herkese anons etme zahmetine katlanmamıştı.

"Annem bir Hammond, Senatör Hammond'ın ailesinden..."

Eliza'nın yüzündeki boş ifade, Carter'ın ne dediğini anladığında yok oldu.

"Maxwell Hammond mı?"

"Evet..."

Eliza bir ıslık çaldı. "Bu çok büyük para ve nüfuz demek."

Carter içkisinden bir yudum alıp buruk sıvıyı dilinde dolaştırdı. "Hepsini de annemle babamı ayırmak için kullanmışlar. Ama işe yaramamış."

"Çok hoş... Yani geniş ailenin böyle şeyler yapması berbat ama işe yaramaması güzel..."

"Bana anlatıldığına göre çok çirkin şeyler yaşanmış. Annem ağabeyiyle ilişkisini hiçbir zaman onarmamış. Dayım onunla görüştüğüm zamanlarda sevecenlikten çok uzaktı. Büyük aile toplantıları, düğünler, cenazeler dışında ne onu ne de annemin tarafından başka birilerini görmeyiz." Bir anlamda Carter'ın valiliğe adaylığını koyması tam da annesinin ailesinin isteyeceği bir şeydi. Ama o bunu onlar için yapmıyordu. Babası için yapıyordu. Oyun edilen kişiler Hammondlardı.

Eliza ailesi ve New York'ta yaşadığı yıllar hakkında birkaç soru sordu.

Carter ona Roger ve Beverly'yi anlattı ve her şey yerli yerine oturduğunda onlarla bir hafta önce doğan kızlarını ziyaret etmeyi önerdi.

"Bay Billings, Bayan Havens, inişe geçmek üzereyiz. Lütfen kemerlerinizi bağlayın."

Carter, Eliza'nm yanındaki koltuğa geçip kemerini taktı. Eliza pencereden dışarısını izleyip tırnaklarını kemirmeye başladı. Carter onun elini alıp kendi ellerinin arasında tuttu.

"Seni sevecekler..."

"Gergin değilim," dedi Eliza savunmacı bir şekilde.

Tabii, tabii...

Eliza ne beklediğinden emin değildi, ama Carter'ı dünyaya getiren insanlar hiç beklediği gibi çıkmamıştı.

Abigail Billings genç görünümlü, altmış yaşında bir kadındı. Sadece yüzündeki minicik çizgiler yaşını belli ediyordu. Çilek sarısı saçları, kadın her ay saç stilistinin önüne oturuyormuş gibi görünüyordu.

Carter'ın babasının adı Cash'ti ve adam kendisini kapıda baştan aşağı süzerken Eliza onun gözlerindeki muzipliği görebiliyordu.

"Demek oğlumun başını bağlayan kadın sensin," dedi kısa tanıştırılmalarından sonra, ukalaca bir gülümsemeyle.

Abigail şakacı bir şekilde kocasına vurduğunda Eliza, anne babasının Carter'a ne kadar benzediklerini fark etti. "Dizginleri çözmeden önce evlenene kadar beklemeliyiz bence."

Cash kahkahaya boğulurken Carter'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Ah, onu çok sevdim Carter," dedi Cash, elini Eliza'nın beline koyup onu mütevazı oturma odasına yönlendirirken. Arizona'daki evleri arazinin orasına burasına dağılmış golf sahalarından birinin yanına konuşlandırılmıştı. Bir malikâne değildi ama tipik bir banliyö evi de değildi.

"Seninle tanışacağımız için çok heyecanlıydık, Eliza. Carter'ın birisiyle ciddi olarak görüştüğünü bilmiyorduk." Abigail içecekleri servis ederken Carter koltukta Eliza'nın yanına oturdu.

"Eliza'yla yıllardır tanışıyoruz."

"Telefonda da öyle demiştin," dedi Cash.

"Ama kısa süre önce çıkmaya başladık." Eliza, Carter'ın anne babasının bu soruyu soracağını tahmin etmiş, bu yüzden mümkün olduğunca dürüst cevap vermeye çalışmıştı. Yüzleri heyecanla dolu olsa da hafiften bir kaygı da görülüyordu. Carter onların tek çocuğuydu. Eliza, çocuklarının dünya evine girmesi konusunu sorgulamayacak anne baba olduğunu sanmıyordu.

"Eliza, Samantha'nın yakın arkadaşı," diye açıkladı, Carter. "Sanırım ortak arkadaşlarımız nedeniyle şimdiye kadar bir araya gelmekten kaçındık."

Eliza, Carter'm kendisine gülümsediğini görünce o da aynı karşılığı verdi. Dediği şey onun için kesinlikle doğruydu çünkü. Tabii Carter aynı odada olduklarında çoğu zaman tartıştıkları gerçeğini atlamıştı.

"Görünüşe göre bu endişelerden kurtulmuşsunuz."

Carter çenesini kaldırdı. "Neden olduğunu görebiliyorsundur," dedi babasına.

Eliza, Carter'm iltifatıyla yanaklarının ısındığını hissetti. Dedikleri ona bile ikna edici gelmişti.

"Eee, neden evliliği aceleye getiriyorsunuz?"

Tırnaklarını kemirme ihtiyacı güçlenmeye başlamıştı

ama Eliza isteğini bastırıp rahatlamaya çalıştı ve babasının direkt olarak sorduğu soruya Carter'ın cevap vermesine izin verdi.

"Birkaç sebep var aslında. İlki tüm dünyaya Eliza'nın benim karım olduğunu göstermek..."

"Tam bir mağara adamı gibi konuştun," diye takıldı Eliza. Onun karısı olduğunu dünyaya göstermek derken onu korumaktan bahsediyordu. Eliza onun sözlerinden daha fazla anlam çıkartmamaya çalıştı.

Carter onun elini tuttu.

"İkinci sebep ne peki?" diye sordu Abigail.

Gözleri Eliza'ya dönerken Carter'ın yüzü yumuşadı. "Bunun belli olduğunu düşünüyorum."

Vay canına... Eliza'nm kalbi, göğüs kafesinde takla attı. Carter gerçekten de Hollywood'a layıktı. Eğer Eliza onun kendisiyle neden evlendiğini bilmiyor olsaydı adamın kendisine deli gibi âşık olduğunu sanırdı.

Abigail derin derin içini çekti.

Cash kalkıp oğlunun yanına geldi.

Carter, Eliza'nm elini tutup onu ayağa kaldırdıktan sonra babasıyla el sıkışıp kucaklaştı. "Tebrik ederim oğlum."

Cash kendisini kucaklarken ve ona aileye hoş geldin derken Eliza hafif bir vicdan azabı duydu.

Akşam yemeğini rahat bir şekilde sohbet ederek yediler. Abigail ona ailesini sorduğunda Eliza anne babasının o küçükken öldüklerini söyledi. Diğer kadının yüzünden kısa bir anlık üzüntü geçti ama sonra Carter konuşmayı başka konulara çekti.

Eliza, Carter'ın ailesiyle otururken kendi anne babasını düşünmeden edemedi. Onlar da Carter'ı çok sever, Eliza'yı koruma arzusunu alkışlarlardı. Gerçi onlar ölmüş olmasaydı Eliza şu anda yanında oturmakta olan adamla evleniyor olmazdı.

Abigail ona seslenerek Eliza'yı düşüncelerden çekti. "Carter seni ağabeyim hakkında uyardı mı?"

"Birkaç şey söyledi."

"O tipik bir siyasetçidir. Dediği hiçbir şeye inanma..."

"Hey!" diye çıkıştı Carter babasına.

"Sözüm meclisten dışarı..."

"Cash haklı Eliza... Max her konuda ve herkesin üstünde otorite olduğuna inanır. Eğer ona herhangi bir zayıflığını gösterirsen bunu kendi çıkarı için kullanır." Abigail ağabeyi hakkında onu uyarırken oturma odasına kahve servisi yapıyordu. "Yıllar boyu çalıştıktan sonra babamı gölgede bırakmayı başardı."

"O kadar kötü mü?"

"Çok kötü... Hakkında övgüye değer tek şey eşi Sally'dir. Gerçeği söylemek gerekirse onun neden o adama katlandığını bilmiyorum. Çok tatlı ama pısırık biridir. Max için mükemmel..."

"Çok üzücü..." Eliza zayıf bir yanı olmasını ve bir adamın onu kontrol etmesini hayal edemiyordu.

"Eğer fırsatın olursa onunla iyi anlaşırdın. Max'in onun arkadaşlık kurmasına izin verme şansı oldukça düşük, bu yüzden lütfen sorunun sende olduğunu düşünme."

"Hepsi düğüne gelecekler mi?" diye sordu Cash.

Eliza, Carter'ın büyükannesiyle büyükbabasını ve Max ile Sally'yi davet ettiğini biliyordu. Ama dayısı hakkında öğrendiklerinden sonra son dakika davetini geri çevirmelerini ummaya başlamıştı.

"Max ve Sally gelecek... John ve Carol'dan haber almadım." John ve Carol, Carter'ın büyükbabasıyla büyükannesiydi. Abigail'in onlardan ilk isimlerini kullanarak bahsetmesi Eliza'ya tuhaf gelmişti.

"Yarın annemden cevap alıp seni ararım."

Akşamın sonunda Eliza, Carter'ın ailesini uzun zamandır tanıyormuş gibi hissediyordu. Onlarla düğünde tekrar görüşmeyi iple çekiyor, Carter'm ailesini idare etmeye çalışırken kendisine yardımcı olacaklarını biliyordu.

"Annenle baban şaşırtıcı derecede gerçekti," dedi Eliza, Carter'a, havaalanına gitmek için bindikleri arabada yalnızken.

"Şişme bebekler mi bekliyordun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Carter şerit değiştirip otobanda ilerlemeye devam etti.

"Herkes aynı şeyi söylüyor. Babam yıllar boyu polislik yaptı. Böyle bir şeyden sonra *gerçek* olmamak çok zor. Ve insanlar annemin çocukluğunu düşününce bir Kennedy'yle karşılaşmayı bekliyorlar."

Eliza bunu anlayabiliyordu. Abigail gösterişli olabilirdi ama hiç rol yapmıyordu. "Onlara sahip olduğun için şanslısın."

Carter ona bir bakış attığında yüzünde hüzün belirdi.

Eliza'nın elini tutup hafifçe sıktı. "Üzgünüm."

"Üzülme..."

"Üzülüyorum ama... Ailemle tanışmanın sana seninkileri hatırlatacağını düşünmeliydim."

"Benim anne babam da çok mutluydu. Ailenle vakit geçirmek bana güzel anları hatırlattı."

"Keşke düğün için burada olabilselerdi," dedi Carter.

"Eğer onlar yaşıyor olsaydı biz evleniyor olmazdık." Carter bu düzeltme karşısında kaşlarını çattı.

"Sanırım," diye mırıldandı.

Bu da ne demek?

Eve dönüş yolculukları sorunsuz ve sessiz geçti. Eliza, Carter'ı üzecek ne söylediğini bilmiyordu ama ruh halinin değiştiğini hissedebiliyordu. Sessizlik, şarap ve geç saat nedeniyle Eliza uyuklamaya başladığını hissetti.

Havaalanından eve giderken güvenlik de onları takip etti. Carter onu bırakırken sarılmadı bile.

Uyumak imkânsızdı. Anne babasıyla geçirdiği güzel anıların yerini onların ölümünden sonraki zamanların hatıraları almıştı. Eliza'nm boş bir kabuktan ibaret hayatı acı hislere dönüşmüş ve kalbinin etrafında sert bir kabuk oluşmasına neden olmuştu. Eliza yıllarca kimseyi kalbine kabul etmemişti.

Ama artık bu bir şekilde değişmişti. Samantha'yla sıkı arkadaşlığı ve hayatındaki insanlara, Carter'a karşı hissettiği yakınlık onu kırılganlaştırmıştı.

Doğru şeyi yapıp yapmadığını bir kez daha sorguladı.

Zod yatağın diğer yanında top gibi kıvrılmış halde yatıyordu. Koruma köpekleri dışında Eliza'nın hiç evcil hayvanı olmamıştı. Evcil hayvan demek bir yere yerleşip kök salmak demekti ve Eliza bunu yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Fakat şimdi düğününe kırk sekiz saat kalmıştı ve hayatının her yanını kalın kökler sarmıştı.

Her şey bozulduğunda ne olacak? Eliza bir noktada her şeyin mahvolmayacağını düşünecek kadar hayalperest değildi. Mutluluk sonsuza dek sürmezdi.

Düşünmeyi kes, Lisa! Soğuk tarafı yüzüne değsin diye yastığını çevirdi ve cenin pozisyonu aldı. *Düşünmeyi kes!*

On Sekizinci Bölüm

"Şaka yapıyor olmalısınız." Eliza karşısındaki Gwen, Sam ve Karen'a bakıp takması için uzattıkları ipek şaldan uzaklaştı.

"Hadi ama Eliza. Yarın evleniyorsun. Benim, Blake'le evlenirken kaçırdığımı düşündüğüm bir şey varsa o da bekârlığa veda partisi..."

Bekârlığa veda partisi mi? Şaka mı yapıyor bu kadın?

"Sen her yıl evleniyorsun ya..."

"Ama aynı değil işte!" Samantha ve Karen eve doğru ilerleyip garaj yolunun sonundaki arabasında oturan yakışıklı korumaya el salladılar.

Kapıda ani bir hareketlilik olduğunu duyan Zod havlamaya başlayınca Eliza ona anladığı dille susmasını söyledi.

"Şaşırdın mı?" diye sordu Gwen, kafasına sahte bir taç takarken.

Şaşırmak mı? Uyku öncesi ninnisi olması için uzun uzun sıkıcı televizyon karşısında oturmaya hazırlanıyordu.

Carter'ın anne babasını ziyaret ettikten sonra ondan sadece bir tane mesaj almıştı ve onunla evlenme kararı hakkında içinde çok küçük bir kuruntu baş göstermeye başlamıştı.

"Çok şaşkınım," dedi Eliza geçici ev arkadaşına.

"Karen'ı, Sedgwick'le birlikte düğüne davet ettiğin için onun da gelmesinin sorun olmayacağını düşündüm," dedi Samantha, ellerinde pahalı şarap şişeleriyle mutfağa yönelirlerken.

Eliza, Karen'a gülümsedi. Ona güvenebileceğini biliyordu. "Tabii ki de sorun değil."

"Seni Hollywood'a götürmek istedik. Sunset'te mükemmel bir gösteri var. Ama güvenlik görevlilerin planlarımızı bozdu."

Eliza içten içe arkadaşlarının çabalarından etkilenmişti. Gwen bir anda, üstünde Eliza ve Carter'ın isimlerinin yazılı olduğu, bağlı bir halat şekli verilmiş küçük bir pasta çıkardı.

Samantha şişeyi açıp herkese bir kadeh şarap doldurdu. "Biliyor musun, bazen burayı özlüyorum."

"Bayan Sweeny hâlâ her cuma akşamı balık pişirip bütün mahalleyi kokutuyor," diye hatırlattı Eliza arkadaşına.

Samantha burnunu kırıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Ve sokağın karşısındaki küçük köpek de hâlâ her gün havlıyor," diye ekledi Gwen.

Sam kafasını iki yana salladı. "Yine de özlüyorum tuhaf bir şekilde."

"Psikotik bir şekilde..."

Gwen kafasını iki yana salladı. "Buna katılmıyorum."

Kibirli İngiliz aksanı iddiasına kuvvet katıyordu. "Acayip olabilir ama özgün oluyorsun."

"Bunu söyleyen de ayrıcalıklarla dolu bir hayat yaşamış olan kadın..."

"Ayrıcalıklar ve kısıtlamalar... Bugün yarı çıplak adamların popolarını sallamalarını izlememize engel olan o güvenlik görevlileri hayatımın çoğunda Londra'da dibimden ayrılmadılar. Bunun bir süre sonra ne kadar kısıtlayıcı olduğunu buradaki herkesten iyi ben bilirim. Burada o sınırlar olmadan yaşamanın ne kadar rahat olduğunu kelimelerle anlatamam."

Eliza şarabını yudumlayıp tadını çıkardı. "Seni anlıyorum." Kendi korumalarının geçici olmasını umuyordu.

"Neden burada korumalar olduğunu biri açıklayacak mı?" diye sordu Karen.

Samantha uyduruk bir hikâye anlatmakta gecikmedi. "Eliza yarın, Kaliforniya'nın bir sonraki valisi olabilecek bir adamla evleniyor. Güvenlik konusunda ısrar ettiler."

Karen sadece, "Ah!" dedi, başka hiçbir şey söylemedi.

Şarap kadehlerini doldurduktan sonra oturma odasına dönüp müzik setini açtılar.

Eliza'mn düşünceleri de Carter'ın o anda neler yapıyor olabileceğine kaydı.

"Yarın evleniyorsun," dedi Blake bir eliyle şat bardağını tutup Carter'a işaret ederek. "Bunu kutlamak gerek."

"Senin evlenmeden önce yaptığın kutlama gibi mi?"

"Hayır, o gün her şeyi mahvetmiştim. Ama o zamandan beri her yıl bunu telafi ediyorum."

Carter, bir saat içinde üçüncü şat bardağını kafasına diken Neil'a bir bakış attı.

"O yüzden her yıl düğün yapmak istedin yani." Carter yirmi yıllık viskinin hafifçe boğazını yakmasının tadını çıkartırken en iyi arkadaşının böbürlenmesini dinledi.

"Her yıl düğün yapıyorum, çünkü Sam'le Vegas'ta evlendim. O daha iyisini hak ediyordu. Ama sen... sen ilk seferinde doğru olanı yapıyorsun."

Öyle mi yapıyorum? Blake onun Eliza'yla evlenme sebebinin kadını güvende tutmak olduğunu biliyordu. Ama bunun kampanyası için de iyi olacağı gerçeği de göz ardı edilemezdi.

"Sen öyle diyorsan."

"Neden evlendiğin önemli değil," dedi Neil, Carter'ın aklını okumuş gibi. "Önemli olan bu akşamın, bekâr bir adam olarak geçirdiğin son akşam olacağı... Kendisine saygı duyan her bekâr erkek evlenmeden önce beynini sarhoş etmelidir."

Carter, Blake'e döndü. "Sen kafayı bulmamıştın."

"Ben avukatımla bir kontrat hazırlamakla çok meşguldüm. Sen değilsin."

Kahretsin. Carter bunu düşünmemişti bile. Gerçi Eliza'nın onunla bir şeyler kazanmak için evleneceğini düşünmüyordu. Ama geçen akşamki soğuk tavrı düşünülünce belki de... Carter bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

"Hadi Carter, içkin bitmiş bile... Önümüzde dopdolu bir gece var daha."

Müzik setinden yükselen ses Carter'ın homurtusunu bastırdı.

Dopdolu bir gece fikri hiç de çekici gelmiyordu.

Eliza kızıl bir pakete sarılmış kutunun yanındaki gümüş paketli kutuyu aldı.

"Hem gelin partisi hem de bekârlığa veda partisi yapmak için yeterli vaktimiz olmadığından ikisini birleştirdik." Karen'ın gözleri camlaşmıştı ve çakırkeyif olmuş Gwen her kelimeden sonra kıkırdıyordu.

İlk hediye, poposunu neredeyse hiç kapatmayacak kemerli bir sabahlığı olan beyaz ipekten mayo şeklinde bir çamaşırdı.

"Çok güzelmiş Karen."

"Diğerini aç," diye ısrar etti Karen.

Kırmızı kutu daha küçüktü ve sallandığında içindeki şey oynuyordu. "Korkmalı mıyım?"

"Yüzüne bir şey fırlamayacak, demek istediğin buysa..." Karen'ın utangaç gülümsemesi Eliza'yı germişti.

Gerçekten de ikinci kutuda bir skandal yatıyordu. "Kelepçe mi... cidden mi?"

Gwen'in kıkırtıları arttı. Gülmek iyi geliyordu. Hayatının uçurumun kenarında olduğunu öğrendiğinden beri Eliza pek gülmemişti.

"Sıra benimkinde," dedi Gwen, hediyelerini Eliza'nın eline tutuştururken. "Korkarım ben biraz daha pratik biriyim.

Seks oyuncakları nereden alınır onu bile bilmiyorum."

Samantha ve Karen aynı anda, "Melrose," dediler. Sonra tekrar kahkaha patlattılar.

"İlk hediye yeni bir şey..."

Şık bir şekilde paketlenmiş kutunun içinde damla şeklinde, altın zincirlerinde minik elmasların bulunduğu bir çift inci küpe vardı. "Bunlar muhteşem. Niye zahmet ettin?"

"Aptallaşma. Gelinliğine uyuyorlar ve yüzünü çok güzel çerçeveleyecekler."

"Bunlar çok fazla, Gwen." Bu küpeler küçük bir servete mal olmuş olmalıydı.

"Saçmalık... Şimdi diğer hediyeyi aç. Ödünç alınmış bir şey."

Uzun kutu hafifti ve üstüne altın rengi bir kurdele bağlanmıştı. Kutunun içinde, arka kısmına bir duvak bağlanmış bir taç vardı.

"On altı yaşımdayken sosyeteye tanıtılma partim olmuştu ve bu tacı bana babam vermişti. Umarım takarsın."

"Bunlar gerçek mi?" Eliza tacı alıp parmaklarını taşların üstünde gezdirdi.

"Tabii ki..."

"Hayatım boyunca bu kadar elması bir arada görmemiştim sanırım," dedi Karen.

"Ben de..." Eliza kafasını iki yana salladı. "Bu küçük bir servet değerinde olmalı..."

"Herhalde öyledir. İmaj babam için her şey demekti." Gwen'in sesinde özlem vardı.

"Onur duydum."

Gwen öne eğilip Eliza'nın yanaklarını öptü.

"Ah, bu da var." Gwen kutudan küçük bir zarf alıp içinden bir madeni para çıkardı. "Ayakkabın için altılık gümüş bir peni..."

"Ne?"

"Bilirsin işte, eski bir şey, yeni bir şey, ödünç alınmış bir şey, mavi bir şey ve ayakkabın için altılık gümüş bir peni..."

Eliza madeni parayı avucuna aldı, sonra kutuya geri koydu.

Diğer kutunun içinde Samantha'nın hediyesi olan mavi eşya vardı. Bir jartiyer ve bebek mavisi bir korseyle külot.

"Carter buna bayılacak," dedi Gwen.

Eliza'nm ilk düşüncesi Gwen'in ne kadar haklı olduğuydu. Sonra Carter'la o kadar samimi olmadıklarını hatırladı. Tamam, mutfaktaki o çılgınlık anı sayılırsa samimi olmuş sayılabilirlerdi. Ama yine de pek samimi değildiler.

Ve düğün gecelerinde samimi olacaklarını kim söylemişti? Onlarınki formalite evliliğiydi. Beklentiler aynı olamazdı, değil mi?

"Eliza?"

Carter'ın gelinliği çıkartıp açık mavi çamaşırı keşfetmesi Eliza'nm içini ısıtmıştı.

"Eliza?"

Carter bunu beğenir miydi? Böyle şeyler hoşuna gidiyor muydu acaba? Ama hangi adam böyle şeyleri sevmezdi ki?

"Merhabaaaa?"

"Ne?" dedi Eliza sertçe.

Karen elini havaya kaldırdı ve Zod ayağa fırlayıp pencereye koştu.

"Daldın gittin," dedi Karen.

Zod havlayınca Gwen ona sessiz olmasını söyledi.

"Kusura bakmayın. Ben... Carter'ı düşünüyordum."

"Eminim öyledir."

Zod havlamaya devam ediyordu. Eliza omurgasından bir ürperti geçtiğini hissetti. "*Was ist es?**" diye sordu köpeğe.

Odadaki kadınlar konuşmayı ve Eliza'yla dalga geçmeyi kesmişlerdi.

Eliza ışıkları söndürdü, pencereye gidip perdeleri çekti.

"Muhtemelen bir kedidir," dedi Karen.

K-9 evin arka kısmına koştu.

Eliza ürperdi. Kafasında karanlık bir anı belirmişti. Zod'ın peşinden arka kapıya yöneldi ve çantasını eline aldı.

Zod kapıyı tırmalamaya başlayınca Eliza tereddüt etmeden kapıyı açmak için uzandı.

"Ne oluyor?" diye sordu arkasındaki biri.

Eliza tabancasını bulup emniyetini açtı. Kapı açıldı ve Eliza harekete hazır halde bekledi.

"*Holt***," diye direktif verdi köpeğe.

Zod dört ayağının üstünde durup karanlığa doğru havladı.

"Kim var orada?"

Samantha yanına koştu. "Ne oluyor?"

---

* *(Alm.) O ne? / Ne var? (ç.n.)*

** *(Alm.) Dur. (ç.n.)*

"Bilmiyorum, geride dur!" Eliza dışarıdaki lambayı açtı ama hiçbir şey göremedi.

"Köpeğimi yolluyorum," diye bağırdı, ışığın ulaşmadığı karanlık köşelere.

Dışarıda kimse konuşmuyordu ama Zod havlamaya devam ediyordu.

Eliza iki saniye bekledikten sonra Zod'ı gönderdi. "*Suche**!"

Zod onun emrini duyup arka bahçeye daldı, arka çite koşup yarı boyuna kadar sıçradı. Sonra dönüp yan bahçeyi koklamaya başladı.

Karşı taraftaki çitin oradan bir ses gelince Zod oraya koştu.

"Bayan Havens?" Çitin arkasından bir adamın sesi geldi.

"Hareket etme," diye bağırdı Eliza sese.

"Ah, kahretsin." Bağıran adamın sesi, Carter'ın ona evlenme teklif ettikten sonra buraya yerleştirdiği korumanın sesine benziyordu.

"Hareket etme!" Eliza yan bahçeye koşmaya başladı. "*Stehen. Sie, hinunter***!" Zod'a saldırmaması için emir verdi. Ama eğer hareket ederse korumaya, ancak Tanrı yardım edebilirdi. Zod, hareket eden her şeye saldırması için eğitilmişti.

Eliza yan bahçeye vardığında koruma Russell'ın, hırlayan ve havlayan vahşi köpek tarafından çite sıkıştırılmış olduğunu gördü.

Eliza, Zod'ın tasmasını tutup tabancasını cebine soktu

* *(Alm.) Ara. (ç.n.)*

** *(Alm.) Bekle, gitme, otur. (ç.n.)*

"Birilerini gördün mü?" diye sordu korumaya.

Russell çitten uzaklaşmamış, gözlerini de Zod'dan ayırmamıştı. "Sadece köpeği gördüm."

Eliza arka bahçeye dönüp karanlık köşeleri araştırdı.

Kim vardı dışarıda? Kim gelip gitmişti?

"İyiyiz biz," dedi Eliza yarım saat sonra telefonda konuşurlarken Carter'a. "Muhtemelen bir kediydi." Gerçi Zod'ın bir hayvana o şekilde tepki vereceğini sanmıyordu.

"Hiç hoşuma gitmedi bu durum."

"Aşırı tepki verdiğimden eminim. Birazcık içmiştik. İyiyim, gerçekten."

"Yine de hoşuma gitmiyor. Bu akşam benimle kalmalıydın."

"Düğünden önceki akşam mı?"

"Tabii, neden olmasın?"

"Bu uğursuzluk getirir." Tanrım, Eliza bile düğün sabahı damadı görmenin kötü şans getireceğini biliyordu.

"Bu saçmalık..."

"Eh, benim kafam da bazen böyle çalışıyor işte. Neyse, ben iyiyim. Eğer bahçeye biri girdiyse bile Zod onu korkutup kaçırdı. Eminim bu gece tekrar gelmezler. Russell da kimseyi görmemiş," diye ekledi, iddiasını güçlendirmek için.

"Yine de..."

"Ben iyiyim, Carter. Cidden..."

"Eğer sana bir şey olsaydı..."

"Olmayacak. Ama önem vermen çok hoş."

"Yarın evleniyoruz. Tabii ki de önem vereceğim."

Gerçekten mi? Gerçekten de önem veriyor muydu? "Çok gerginim," diye itiraf etti.

"Yarın için mi?"

"Evet..."

"Ben de... Biraz..."

Hangi anlamda? "Hâlâ aynı fikirde misin? Çünkü eğer vazgeçmek istersen..."

"Hayır! Heyecanlıyım, gerginim. Bir damat düğününden önce nasıl hissediyorsa öyleyim. Tereddütte değilim."

Eliza gülümseyip telefonu kulağına daha da yapıştırdı. "Ben de," dedi içini çekerek.

"Yani ikimiz de varız."

Eliza kafa salladı. "Evet, kesinlikle..."

"Güzel," dedi Carter. "Şimdi izin ver de gelip seni alayım."

"Öyle bir şey olmayacak, Carter. Gwen ve ben iyiyiz. Tahminimce Neil gece yarısı olmadan kapıya iki koruma daha yerleştirecektir."

"Üç..."

Eliza güldü. "Gördün mü? Biz iyiyiz."

"Ahh..."

"Bekâr bir adam olarak son gecenin tadını çıkar sen."

"Zamanı ileri sarıp yarına geçmeyi tercih ederim."

"Bunu yapabiliyorsan Kaliforniya kesin seni seçecektir."

Carter kıkırdadı.

"Yarın görüşürüz o zaman," dedi Carter.

"Beyaz elbiseli kadın ben olacağım."

"Görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Eliza telefonu kapattıktan sonra, uzun süre elinden bırakmadı.

On Dokuzuncu Bölüm

Samantha bunu her kahrolası yıl nasıl yapabiliyordu? Gwen saçıyla oynayıp makyöz Tracy de kirpiklerine dikkatli bir şekilde rimel sürerken Eliza dimdik duruyordu.

"Gözlerin çok şey anlatıyor," dedi Tracy ona.

"Gerçekten mi? Ne anlatıyorlar?"

"Gerginlik, büyük gerginlik..."

Eliza buna karşı çıkamazdı. Tırnaklarına yepyeni ojeler sürülmemiş olsaydı şu anda deli gibi tırnak kemiriyor olurdu.

Samantha boyu bileklerinin üst kısmında biten, yüksek belli, çarpıcı elbisesini giymiş olarak odaya girdi. Elbisesi açık hava düğünü için mükemmel seçimdi. Pratik düşünceli biri olan Eliza, elbiselerin arkadaşlarının sonra tekrar giyebileceği bir şeyler olmasını istemişti. Elbisenin rengi kırmızı şarap rengiyle bordo arasıydı ve abartısız bir şıklığı vardı. Gwen ve Samantha saçlarını dağınık topuz yapmayı tercih etmişlerdi ve boyunlarında basit elmas taşlı kolyeler vardı. İkisi de göz alıcıydı. Eliza gülümsemeden edemedi.

"Carter'ın burada olduğunu ve alt kattaki salonda dolaşmaya başladığını öğrenmek seni mutlu edecektir."

"O da gelinimiz kadar gergin mi?" diye sordu Gwen.

Tracy gözlerine bir kat far daha sürerken Eliza aynadan Samantha'ya baktı.

"İyi görünüyordu. Eliza'yı sordu."

"Burada olduğumdan emin olmak için sormuştur."

"Bundan şüphe duyduğunu sanmıyorum."

Tam o sırada kapı tıklatılırken Tracy geri çekildi. "Bitti."

Samantha kapıyı açıp Carter'm annesini içeri aldı.

"Umarım gelmem sorun olmaz," dedi kadın, kapıyı arkasından kapatırlarken.

"Saçmalama..." Eliza onu karşılamak için kalkmak istiyordu ama Gwen kafasını tacı takıp duvağı düzeltmekle meşguldü.

"Her şeyin hazır olduğunu söyleyeyim dedim. Tutucu ağabeyim bile zamanında geldi."

"Anne baban?"

"Onlar da buradalar. Lütfen sen onları merak etme... İstedikleri son şey olay çıkartmaktır. Düğünlerin aile dramalarının devam etmesine neden olabilecek yerler olduğunu biliyorum ama benimkiler insan içinde kötü davranışlar sergileyerek gazeteye çıkmaktan ölesiye korkarlar. Fakat şimdi özel bir etkinlikte olduğumuz için bu bahsettiğim olmayabilir."

"Bu hissi anlıyorum, Bayan Billings. Babam medyadan nefret eder ve ne pahasına olursa olsun skandallardan ka-

çardı," dedi Gwen. "İşte oldu." Eliza'nın kafasındaki taca son tokayı da taktıktan sonra geri çekildi. "Çok güzel..."

Eliza aynadaki yansımasına baktı. Gelinliğin üst kısmı çaprazlanmıştı ve hafif göğüs dekoltesi verecek kadar açıktı. Stili Gwen ile Samantha'nın elbiselerininkiyle benzerdi ama onun elbisesi yere kadar iniyordu ve kısa bir kuyruğu vardı. Yaz güneşi değmiş çıplak kolları sağlıklı bir şekilde parıldıyor, beyaz ipekle mükemmel bir zıtlık oluşturuyordu. Annesi görse bayılırdı. Babası ağlardı. Onları düşünmek, hatırlamak bile Eliza'nın gözlerini yaşartmıştı.

"Ah, sakın!" diye bağırdı Tracy. "Fotoğraf çekindikten sonra ağlayabilirsin."

Gwen bir kahkaha atarken Samantha onun yanma geldi. "Carter'ın nefesini keseceksin."

"Oğlum çok şanslı bir adam..."

Eliza gülümsemesinin arkasına saklandı. Abigail'in, evliliklerinin tuhaf şartlar altında bir nevi formaliteden gerçekleştiğini bilmesine gerek yoktu. "Teşekkür ederim."

"Sana bir şey vereceğim." Abigail çantasından küçük bir kutu çıkardı. "Eski ve mavi kategorisine giriyor. Samantha bana yeni ve ödünç alınmış şeylerin olduğunu söyledi."

Kutunun içinde, platin üstüne dizilmiş buz mavisi akuamarinler ve elmaslardan oluşan bir bileklik vardı.

"Muhteşem bir şey bu..."

"Cash'le evlenerek büyükannem hariç tüm ailemi öfkelendirmeyi başarmıştık. Bana bunu büyükannem, düğün gü-

nümde takmam için vermişti ve düğün gününde kızıma ya da gelinime takmamı istemişti." Abigail bilekliği kutudan alıp Eliza'nın bileğine taktı.

Evliliğin nedenleri yüzünden Eliza yine bir suçluluk duygusu hissetse de takıyı kabul edip Carter'ın annesine sarıldı. "Teşekkür ederim."

Kapı tekrar tıklatıldı. "Hanımlar? Hazır mısınız?" diye sordu Blake.

Sam kapıyı hafifçe araladı. "Geliyoruz."

Abigail kapıya döndü. "Törenden sonra görüşürüz."

Gwen, Eliza'nın arkasında telaşla dolanıp elbisenin mükemmel bir şekilde yere döküldüğünden emin olmaya çalışırken Samantha ona çiçek buketini verdi.

Başlıyor.

"Hazır mısın?" diye sordu Samantha.

"Hazır olmam lazım."

Kapıyı açtıklarında Dean'in koridorda dikildiğini gördüler. Gözleri Eliza'nınkilerle buluşurken adamın ağzı açık kalmıştı. Mihraba yürürken Dean'in eşlik etmesini ona rica etmek uygun görünmüştü. Eliza davasına bakan adamlardan en çok ona yakınlık hissediyordu ve Dean ona hayır diyemezdi. Ayrıca Eliza, eğer fotoğrafları düşmana ulaşırsa etrafının onu koruyacak kişilerle çevrili olduğunun görüleceğini de söylemişti. Rahibin yanına giderken ona eşlik edecek adamdan, Eliza'yı karısı olarak kabul eden adama kadar herkesin onu koruduğu görülecekti.

"Vay canına," dedi Dean.

"Sen de oldukça hoşsun." Eliza artan heyecan ve gerginliği hafifletmeye çalışıyordu. Ama yine de Dean'in gözleri hafifçe sulu kalmıştı.

Alt katta müzik çalmaya başladı ve Gwen yerini almak için önlerine geçti.

Dean ona kolunu uzatıp, "Sana biraz tavsiye vermem gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İyi... Ben evlenmeyi başardım ama evli kalma konusunda berbatım."

Eliza kıkırdayıp ona bakmak için döndü. Adam tamamen ciddiydi ve onun gülmesine alınmış gibiydi. Eliza uzanıp onun yanağını öptü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Önemsediğin için..."

Dean göz kırptı. "Hadi... Seni bir süreliğine başkasına emanet etmemin vakti geldi."

Eliza basamaklardan inerken hâlâ gülüyordu.

Tüm gözler gelindeydi ve bu Carter için hiç sorun değildi. Eliza güneşe adım atıp çimen yoldan gözlerini kaldırarak onun gözlerine baktığında Carter'ın bütün gerginliği uçup gitti. Düşüncelerini birilerine söylese ne kadar duygusal olduğunu düşüneceklerini biliyordu, ama bu önemli değildi.

Eliza mükemmelliğin resmi, her erkeğin hayaliydi. Ve şimdi onun olmak üzereydi.

Eliza, Dean'in söylediği bir şeye gülümseyince gözlerindeki ifade daha da parlamasına neden oldu.

Dean, Eliza'yı teslim ederken Carter'ın kendisine bakmasını bekledi.

"Ona iyi bak," dedi.

"Bakacağım."

Carter, Eliza'nın elini tutup sıktı ve rahibe döndü.

Rahip yarından, bugünden... ve aşktan bahsetti. Onları hayatları boyunca birbirlerine saygı göstermeleri için teşvik etti. Sonra konuklara dönüp evlenmelerinde bir engel olduğunu düşünen birilerinin olup olmadığını sordu.

Carter bir an için nefesini tuttu. Şu anda ağzını açmaya yeltenen kişiye ancak Tanrı yardım edebilirdi.

Ama kimse ağzını açmadı.

Carter müstakbel eşine baktığında dudaklarında hafif bir gülümseme olduğunu fark etti. Onun da aynı şeyleri düşündüğünü biliyordu.

Rahip adını söyleyip Eliza'yı koruyacağına, seveceğine ve birlikteliklerini her daim kutsal olarak göreceğine yemin edip etmeyeceğini sorduğunda Carter, "Evet," derken adanmışlığı iliklerine kadar hissediyordu.

Belki yüzündeki ifadeden olabilirdi, ama Eliza kendisini sonsuza dek ona adayacağını söylerken Carter ona tamamen inanıyordu.

Rahip yüzükleri istediğinde Carter, Blake'e döndü. En iyi arkadaşı, onun Eliza için seçtiği yüzüğü çıkardı. Bu Eliza'nın yüzüğü ilk görüşü olacaktı.

Carter ona döndüğünde Eliza'nın bakışları yüzünden eline kaydı. Bir anda benzi atınca Carter onu tutması gerekeceğini düşündü. Ağzı bir karış açık kalan Eliza bakışlarını ona çevirdi. Gözleri yaşarmış, gerginlik maskesinin altında parlak bir gülümseme belirmeye başlamıştı. "Bu yüzükle seni eşim olarak kabul ediyorum."

Carter da Eliza'nın kendisine verdiği, fırçalanmış gibi görünen, kenarları eğik altın yüzüğü kabul ettikten sonra rahip sonunda onları karı koca ilan etti.

İkisi de aynı anda iç çekerek konukların kıkırdamasına neden oldular.

Sonra kısa bir an için mekânda yalnızca ikisi varmış gibi oldu. Rahip yoktu, konuklar... deniz yoktu. Kimse yoktu. Carter, Eliza'ya yaklaştı, elini beline sardı ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

O anı kaydeden kameraları, onları izlemekte olan sevgi dolu anne babasını bile umursamıyordu. Bu ikisinin anıydı çünkü. Carter o anda, Eliza'yla evlenme nedeninin onu geçmişinden korumaktan daha fazlası olduğunu anlamıştı çünkü.

Bu daha derin bir şeydi.

Kalıcıydı.

Öpüşmelerini bitirirken düşmesin diye Eliza'yı tuttu.

Ve rahip onları Bay ve Bayan Billings diye tanıtırken kamera için bekledi.

Eliza elini sıktı ve ikisi rahibin önünden ayrıldılar.

* * *

Aldığı bilgiye göre, kendisine söylenenlerin doğru olup olmadığını bu akşamki arada görecekti. Yerel kanalların müstakbel valiye birkaç dakika ayırmaması mümkün değildi. Özellikle de adam evleniyorken.

Medya o saçmalıkları yemişti.

Odayı dolduran mavi üniformalı mahkûmlara bakarken çoğunun, bir sonraki valinin kendilerini bağışlayacağı umutları taşıdığını biliyordu.

Kendisinin öyle bir şey umduğu yoktu.

Ve eğer aldığı bilgi doğruysa, ne yapması gerektiği hususunda kafasında en ufak bir şüphe kalmayacaktı.

Kıt hayatını dönüştüğü halden kurtarması için bu tek yoldu.

O zaman bile bir bütün olamayacaktı.

Ama bu da bir şeydi.

Bu da bir şeydi...

"Senatör Hammond, o zevk bana ait..." Eliza, Carter'ın yakınlarda olması için dua ediyordu, ama eşi salonun karşısında, Blake ve nüfuzlu arkadaşlarından biriyle muhabbet ediyordu.

Eliza elini uzattığında Carter'ın dayısı eğilip onun yanağını öpüyormuş gibi yaptı. "Tebrikler..."

"Teşekkür ederim." Başka ne diyebilirdi? Eliza, Car-

ter'ın olduğu tarafa bakarak onun bakışlarının ağırlığını hissetmesini ve kendisini kurtarmaya gelmesini umdu.

"Bir siyasetçi eşi olmaya hazırlıklı olduğunu umuyorum, Eliza. Söylenenlere göre makam oldukça külfetliymiş."

İhtiyacım olduğunda doğaüstü güçlerim nereye kayboluyor? Hadi Carter, buraya bak! "Eminim o kadar kötü değildir."

Hammond güldü ama tebessümü zoraki ve gergindi. "Nasıl oldu da geçen ayki talihsiz Teksas bar olayına kadar senin hakkında hiçbir şey duymadım?"

Carter!

"Ketumluk önemlidir, değil mi?"

Hammond tereddüt etti. "Sanırım."

Kelimeleri kalın bir duman gibi havada asılı kalmıştı.

"Max, kısa süre önce haber almış olmana rağmen gelmen ne hoş..."

Eliza daha önce bir kadını öpmeyi, o anda istediği kadar istememişti. Abigail sohbetlerine karışıp saniyeler içinde kontrolü eline aldı.

"Görünüşe göre oğlun da senin izinden gidiyor, Abby. Ailenin hiç tanımadığı biriyle ani bir evlilik yapıyor," diye fısıldadı, yakınlardaki kimse duymasın diye.

"Ben en uygun eş derdim. Bundan bahsetmişken, Sally nerede?"

Maxwell kardeşine dik dik bakarken kinini pek saklamıyordu.

Tanrım, Abigail buna nasıl katlanabiliyordu?

"Anneme yardımcı oluyor. Belki sen de gidip yardım edebilirsin."

Abigail gülümseyip Eliza'nın koluna girdi. "Mükemmel fikir... Gel Eliza, seni klanımızın kadın reisiyle tanıştırayım."

İçki kadehini sıkmakta olan Max'i tek başına bıraktılar.

"Vay anasını!" diye bağırdı Eliza adamın yanından kaçtıklarında. "Her zaman bu kadar dominant mıdır?"

"Evet, maalesef... Çirkin bir şey söylemedi, değil mi?"

"Hayır, ama benden hoşlandığını sanmıyorum."

Abigail kolunu onun omuzlarına sardı. "Bu çok iyi bir şey. Ben de hoşlanmasından korkuyordum."

"Bu rozetlilerin neden burada olduğunu bana söyleyecek misin?"

Carter babasına bakarken yalan söylemeyi düşündü. Ama bunun yerine kaçamak yanıt verdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek böyle oynamak istiyorsun? Tamamdır..." Konuklara dönüp kafasıyla Dean'i işaret etti. "Dean bir polis ama Eliza'nın ailesinden değil. Tahminimce konuştuğu adam da partneri... Şimdiye dek, düğünün taraflarından olmayan dört adamla konuştular. Tabii Neil da var ama onun emekli deniz piyadesi olduğunu biliyoruz. Hâlâ Blake için çalışıyor, değil mi?"

Carter içkisini yudumladı. "Evet, teknik olarak..."

"Ayrıca bir çaylak ve bir polis köpeği var. Ve bunlar yal-

nızca benim görebildiklerim. Bu yüzden tekrar soruyorum. Bu rozetlilerin burada işi ne?"

Carter tereddüt etti. "Karışık bir mesele baba... Şimdi anlatmanın ne yeri ne de zamanı."

Cash sesini alçalttı. "Senin başın... bir tehdit falan mı var?"

Odanın karşısındaki Eliza konuklardan birkaçıyla gülüşüyordu. "Ben iyiyim."

Cash onun bakışlarını takip etti. "Yardımcı olabileceğimi biliyorsun."

Carter uzun zamandır ilk kez babasının nasıl etkili bir polis olduğunu hatırladı. Belki de kendi başına biraz araştırma yapma vakti gelmişti. Dean ve Jim her ne kadar yardım etmek için burada olsalar da Eliza'yı bu duruma sokan detayları anlatma konusunda özgür değildiler.

Carter, Neil'ı çağırıp kalemi olup olmadığını sordu. Sonra Ricardo Sanchez'in adını bir peçeteye yazıp babasına verdi. "San Quentin'de," diye fısıldadı babasının kulağına. "On yıl öncesine bak..."

Cash oğlunun elini sıktı. "Son günlerde seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?"

Carter onun sırtını sıvazladı. "Bir saat kadar önce..."

Bir fotoğrafçı, gün boyu fotoğraflarını çekip durdu. Blake'in uzun konuşması esnasında Carter elini Eliza'nın beline sahiplenici bir şekilde sararak onun yanında durdu.

Pastayı kestiklerinde Eliza'nın burnuna küçük bir parça krema sürdü. Sonra çenesine krema bulaşmasını önlemek

için onun elini tutup parmaklarını yaladı. Bir anlığına gözlerine baktığında Eliza'nın bakışlarındaki arzuyu fark etti.

Düğün gecelerinden ya da birbirlerinin beklentilerinden bahsetmemişlerdi hiç. Carter rotayı belirleyenin Eliza olmasına karar vermişti. Kendisi de küçük bir tutku belirtisinde birlikteliklerini tamamına erdirecek, yıllardır aralarında olan elektriklenmeye teslim olacaktı. Gelinliğini çıkartıp altına ne giydiğini görme düşüncesi yanaklarının kızarmasına, kanının arzuyla dolmasına neden oldu.

Eliza izlerken pastasını çiğnemeyi bitirdi ve geri çekilmeyeceğini bilerek kafasını eğip onu öptü. Eliza pastadan daha tatlıydı ve öpüşmeleri bittiğinde soluksuz kalmıştı.

Resepsiyonun bitmesine en fazla bir saat kalmıştı. Ondan sonra Carter onu kalabalıktan uzaklaştırıp arzularının ne olduğunu tartabilecekti. O anı sabırsızlıkla bekliyordu.

Yirminci Bölüm

Havalimanına giden limuzinde saçındaki pirinçleri ayıran Eliza o gün ilk kez derin, tam bir nefes aldı. "Vay canına, ne çılgıncaydı!"

Carter eğilip onun küçük tanecikleri ayırmasına yardım etti. "İyi anlamda mı?"

Eliza'nın yanakları gülmekten ağrıyordu. "Evet, iyi anlamda..."

Carter kafa sallayıp pirinçleri yere attı. "Ne kadar muhteşem olduğunu söylemiş miydim?"

"Evet, söyledin..."

"Eh, öylesin." Carter güldü.

Araç trafiğe karışıp konukları partiye devam etmeleri için geride bıraktı.

Eliza, Carter'ın omzundaki pirinci silkeledi. "Gerçekten de bu görünüşünle Hollywood'a layıksın Carter. Bahse varım bu smokini bile kiralamamışsındır."

"Bu bir iltifat mı?"

"Evet, öyle..." Eliza onun omzundaki elini boynuna doğru kaydırdı.

"Bütün gece *evet* deyip duracak mısın böyle?" Carter elini onun bacağına koyup kaşını beklentiyle kaldırdı.

"Belki," diye basmakalıp bir cevap verdi Eliza.

Carter gözlerini kısarak güldü. "Şimdi de belki diyor."

Evlilikleri formaliteden olsa da tadını çıkarmamaları için bir sebep yoktu. Samantha ve Blake'in beraberliğinden öğrendiği bir şey varsa o da arzuladığın adam kocanken fiziksel çekimi inkâr etmenin bir manası olmadığıydı.

Eliza dudaklarını onunkilere bastırdığında şaşkınlığının tadını aldı. Carter onu kollarına çekip öpücüğü derinleştirdi. Çıplak kolunu okşarken dudaklarını kulağına götürdü. "Emin misin?" diye sordu.

Eliza onlarla şoförü ayıran cama baktı. "İkimiz de yetişkiniz, birbirimizden hoşlanıyor gibiyiz ve bonus olarak da evliyiz."

Carter geri çekilip onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ben hiç böyle düşünmemiş..."

"Biliyorum. Bu da her şeyi daha iyi hale getiriyor."

Carter onu tekrar öptü. Bu sefer daha tutkulu, daha arzuluydu. Eliza'nın karnında oluşan sıcaklık güneye doğru hareket etti. Elini Carter'ın ceketinin altına kaydırdığında gömleğinin altındaki sert kasları hissetti.

Carter tekrar geri çekildi. "Konuşmaya başlamalıyız, yoksa ikimizi de utandıracağım," dedi.

Eliza dudaklarındaki ıslaklığı silip aralarına biraz me-

safe koydu. Carter arka camdan onları takip eden araca baktı.

"Uçuşumuz ne kadar sürecek?"

"Çok uzun..."

Korumalar onlarla birlikte uçakta olacaktı. Yani Kauai'deki otellerine varana dek yalnız kalamayacaklardı.

Şoför havalimanına dönüp asfalt piste geçti ve Blake ile Samantha'nın özel jetine vardıklarında durdu. Eliza, uçağa geçerlerken fotoğraflarını çekmek için gelen yarım düzine magazinciyi görünce çok şaşırdı.

"Görünüşe göre evlilik haberimiz hızlı yayılmış."

Uçağın merdivenini tırmanırlarken Russell ve Joe onlara yanlardan siper oldular. Eliza basamakların sonunda dönüp fotoğrafçılara başkanlara yaraşır bir şekilde el salladı. Kafasını iki yana sallayan Carter'ın göz kenarları gülmekten buruşmuştu.

İçeri girdiklerinde Eliza elbisesinin fermuarını açmak için Carter'dan yardım istedi. Carter fermuarı omurgasından aşağı kaydırırken homurdandı. İkisi de uçaktaki yatağa bakıp birbirlerine gülümsediler. Eliza onun düşüncelerinin nereye gittiğinden emindi. "Hiç sanmıyorum, Hollywood. İki koruma, bir pilot ve bir yardımcı pilot benim için fazla seyirci demek."

"Burada kapı var."

"Kalın değil. Ya türbülansa girersek?"

"Kauai beş saat uzaklıkta," dedi Carter.

Eliza bir eliyle elbisesini yukarıda tutmaya çalışırken diğer elini onun göğsüne koydu. "Beni ne zamandır tanıyorsun?"

"İki yılı aşkın süredir."

Eliza onu kapıdan dışarı itti. "Beş saat daha beklemek seni öldürmez." Kapıyı arkasından kapattıktan sonra üstüne daha rahat bir elbise geçirdi.

Carter çok kötü bir şekilde kafasını uçağın koltuğuna vurmak istiyordu. Eliza yatak odası kapısına birkaç kez bakmıştı. Korumalar memnuniyetle uçağın servis bölmesine tıkışmışlardı ve odaya girseler onları fark etmezlerdi bile. Carter tam "dinlenmeyi" önermek için ağzını açmayı düşünürken kaptan pilot kemerlerini bağlamalarını, türbülansa girebileceklerini söylemişti.

Bu iki saat önceydi. Tuvalete gitmek ve şarap doldurmak için kalkmak dışında koltuklarına yapışıp kalmışlardı.

"Bir şey fark ettim," dedi Eliza şarabını yudumlarken. "Senin evine hiç gelmedim. Eşyalarımı bile toplamadım. Hem Gwen ne yapacak?"

"Ben Gwen için endişelenmiyorum. Bence o yeni hayatından gayet memnun. Ayrıca Neil'ın onu güvende tutmak için bir takım oluşturacağından eminim."

Eliza bunu düşünmemişti. "Gwen onun ilgisinden memnun olacaktır."

"Bu ne demek?"

"Öyle işte... Neil'ın ilgisi hoşuna gidecektir. Bence onun için bir şeyler hissediyor."

Carter oturduğu yerde döndü. "Neil'a karşı mı? Emin misin?"

"Direkt olarak söylemedi. Ama onun hakkında konuşurken sersemleşiyor, tipik bir kız gibi davranıyor. Ama bu söylediklerimi sakın Neil'a söyleme..."

Carter güldü. "Liseden mezun olalı çok oldu. Ama itiraf etmeliyim ki bunun gelmesini beklemiyordum."

"Kimsenin geldiği yok." Eliza ne dediğini fark ettiğinde duraksadı. "Yani Gwen çekici olmak için bir şey yapmıyor."

Carter göz kırptı. "İçimden bir şey yapmayacak da diyor. Ve Neil'ın, Blake'in kız kardeşiyle ilişki yaşayabileceğini sanmıyorum."

"Blake'le çalıştığı için mi?"

"Bundan daha karışık... Eğer aralarında bir çekim varsa... Eminim Neil, Gwen'in güvenliği için ekstra önlem alacaktır. Bu yüzden onun için endişelenme. İstersen indiğimizde Jay'e mesaj atıp bir nakliye şirketi ayarlamasını isteyebilirim. Biz dönmeden önce eşyaların benim eve gelmiş olur."

"Kendim yapmayı tercih ederim. Hem yardımcı olacak bir sürü kişi de var." Uçağın ön kısmında kart oynamakta olan korumalara baktı. "Sence daha ne kadar etrafımızda olmaları gerekecek?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Eliza da emin değildi. Korumalar gittiğinde bu, Carter'la evliliklerinin de sona ermesi anlamına mı gelecekti? Kahretsin, daha evleneli bir gün bile olmamıştı, ama şimdiden birlikteliklerinin ne kadar süreceğini düşünüyordu.

Uçak istikrarsız hava akımına çarpıp birkaç metre alçal-

dığında Eliza koltuğunun kol dayanağına tutundu. Carter elini onunkinin üstüne koydu. "Küçük uçaklar sarsılmaları gizleme konusunda daha kötüdür."

"Bay ve Bayan Billings, havada biraz daha fazla kalacağız. Hawaii'de hava iniş yapmak için ideal değil. İniş için beklememiz gerekecek."

Eliza güçlükle yutkundu. "Çocukken çok uçağa bindin mi?" diye sordu kafasını kötü uçuştan uzaklaştırmak için.

"Annemle babamın Hammond toplantılarından kaçamadığı tatillerde binerdim. Sen?"

"Çok değil. Anne ve babamla birlikte uçtuğumu hiç hatırlamıyorum. Onlardan sonra birkaç kez uçakla yolculuk ettim. Ama bunun gibi bir şey değildi."

"Türbülans mı yoksa özel jet mi?"

"İkisi de..."

"Eğer Blake gibi uçakla çok seyahat eden biriysen kendi uçağın olması mantıklı..."

Bir hava boşluğuna daha çarptıklarında Eliza'nın şarap kadehi devrildi.

Carter onun elbisesinin ıslanmasını önlemek için bardağı ittirdi.

"Sen de her zaman uçuyorsun."

Carter kafa salladı. "Evet... Bu yüzden son zamanlarda Blake'le bir uçak alma konusunu konuşuyordum."

Eliza yavaşça yutkundu. "Kendi uçağın olmasını mı istiyorsun? Pahalı değil mi?"

"Her zaman uçakla seyahat ediyorsan değil."

"Lütfen..."

"Tamam, evet, biraz masraflı. Ama seyahat ettiğimde yanımda birilerini de götürüyorum. Hızlı seyahat etmem gerekiyor ve uçak programları için zamanım yok. Hem Blake'in uçağını yeterince kullandım. Gizli ödeneğimin bir kısmını kullanma vakti geldi."

"Gizli ödenek mi?" Her nedense Eliza onun basit bir tasarruf hesabından bahsetmediğini düşünüyordu. Ya da bir 401(k)* hesabından. "Benim gizli ödeneğim evde bir kahve kavanozunda duruyor. Özel bir jet almak için binlerce kahve kavanozu gerekir."

Birkaç hava boşluğuna daha girdikten sonra jet havada rahatça süzülmeye başladı.

"Bu hayata bir kez geliyoruz. Param var. Olan şeyi kullanmak lazım..."

Bu da ne demek oluyor?

Eliza onun parmağına taktığı taşa baktı. Yüzük Kardashian'lara yakışacak kadar büyük bir şeydi. Öyle ki Eliza gerçek olup olmadığını merak ediyordu. Ama Carter'ı dinledikten sonra bunu sormasına gerek kalmamıştı. Ona bunun için bir ara teşekkür etmesi gerekiyordu, ama şimdi doğru zamanmış gibi görünmüyordu.

Hava aracı inişe geçtiğinde Eliza'nın kulakları baskı nedeniyle tıkandı.

Karaya değdiklerinde Eliza rahat bir nefes aldı. Kaza yapacaklarını düşünerek aşırı kaygılanmamıştı, ama bu uçuş sinirlerini yıpratmıştı.

Uzun vadeli bir birikim hesabı. (ç.n.)

Uçaktan inerlerken şakır şakır yağmur yağıyordu. Havalimanını sel basmıştı ve onları almaya gelecek araba gecikmişti.

Hava hâlâ aydınlıktı ve bu bir şekilde her şeyin berbat görünmesini önlüyordu ama yolculukları uzun sürmüştü ve şimdiden programın iki saat gerisinde kalmışlardı. Gerçi bir programları yoktu ama uzun bir gün geçirmişlerdi ve beş yıldızlı bir tatil köyündeki yumuşacık bir yatak düşüncesi harikulade geliyordu.

"Görünüşe göre yollardan biri kapanmış ama yerliler bir saat içinde düzeleceğini düşünüyor."

"Hawaii'nin hep güneşli olduğunu sanırdım. Kaliforniya gibi..." Nem yüzünden teni yapış yapış olmuştu ve Eliza varsayımının bununla kalacağını biliyordu.

"Yılın bu vaktinde burada çok yağmur yağar. Ama uzun sürmez."

Gerçekten de uzun sürmedi. Ama yerliler yolu açmak için çok uğraşmışlardı ve otele vardıklarında neredeyse iki saat geçmişti.

Eliza boynunda çiçekten bir kolyeyle sersemlemiş halde lobiden geçti. Hasır dekor ve açık havada bulunan antre takdir edilmek için beklemek zorundaydı. Şu anda Eliza'nın istediği tek şey sıcak bir duş ve bir yataktı.

Odalarına girdiklerinde içinde meyve, peynir ve şarap bulunan bir sepetle karşılaştılar. Sepet, Carter'ın anne babasındandı.

"Annenle babanı sevdim."

"Onlar da seni sevdiler. Duşa ilk önce sen gir istersen," dedi Carter.

Eliza vücudunu titreten sıcak suya girdiğinde beden saatlerine göre gece yarısıydı. *Ne gündü ama.* Eliza anne babasının yüzlerini, gülüşlerini gözünde canlandırdı. Bedensel olarak yanında olmayabilirlerdi, ama ruhen yanındaydılar.

Saat geç olmuş olsa da Eliza bu gece için düşünülmüş çamaşırlarını giydi. Carter'ın da duşunu çabuk almasını umuyordu yoksa onu beklerken uyuyakalabilirdi.

Eliza yüzündeki makyajı temizledi ama sonra hafif bir parlatıcı sürdü. Sonra ne yaptığının farkında olmadan tırnağını kemirmeye başladı. "Bu Carter, Lisa. Sakin ol. Gerilmeye gerek yok," diye fısıldadı kendi kendine. Saçını son bir kez daha taradıktan sonra aynadaki yansımasına gülümseyip banyodan çıktı.

"Duş senin..." Sözcükleri dudaklarında soldu.

Ceketini ve kravatını çıkartıp onu beklerken yatağa uzanmış olan Carter'ın yüz hatları uykuyla yumuşamıştı. Göğsünün yavaşça inip kalktığını görmek Eliza'nın içini mutlulukla doldurdu. Carter derin uykudaydı.

Eliza onu uyandırmadan dolaptan bir battaniye alıp üstünü örttü. Sonra kendi ipek sabahlığını çıkartıp soğuk nevresimin arasına girip keyifle mırıldandı.

Carter kıpırdanmadı bile.

Eliza yana dönüp onun uyumasını izledi.

* * *

Kapalı gözkapaklarına vuran güneş ışığı Eliza'nın beynindeki ağları yok etmeye başladı.

Bir şey yüzünden gıdıklanan burnunu kaşımak için kafasını hareket ettirdi. O sırada burnuna misk ve sabun karışımı bir koku geldi.

Carter.

Eliza gözlerini açmadan önce iki şeyi fark etti. İlki, gece bir ara giysilerini çıkartıp yanına tekrar yatmış olan kocasına aşırı samimi bir şekilde sarılmış halde olduğu, ikincisi de kocasının uyanık olduğuydu.

Carter'ın kalp atışları, kafasını onun koluna yaslamış olan Eliza'nın kulağındaydı. Bacaklarından biri sanki orada olmaya hakkı varmış gibi Carter'ın bacağına sarılmıştı.

Carter'ın parmakları nazik bir şekilde belini ve bacağının üst kısmını okşuyordu.

Eliza ona bu kadar yapışmayı nasıl başarmıştı? Sarmaş dolaş yatmak ona göre bir şey değildi, normalde...

Ama Carter'layken normal şeylerle karşılaşmayacak gibiydi.

Başarabildiği kadar az bir ses çıkartarak ondan uzaklaşmaya yeltendi.

Ama Carter buna izin vermedi. Bacağındaki eliyle baskı uygulayarak onu olduğu yerde tuttu.

Eliza gözlerini açıp onun çıplak göğsüne ilk kez baktı. Aslında Sam'in evinde onu havuzda görmüştü ama, bu ta-

mamen farklı bir şeydi. Durduğu açıdan Carter'ın oldukça yapılı görünen göğsünün tadını çıkardıktan sonra Eliza gözlerini kapatıp içini çekti.

Bu gerçekten de alışabileceği bir şeydi.

Gözlerini tekrar açıp yanağını Carter'ın göğsüne yasladı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Carter ona gülerek. "Yirmi dakika kadar önce cesaretimi toplayıp burana dokundum ve o zamandan beri yukarılara doğru seyahat etmek istiyorum. Ama seni uyandırmak istemedim." Ne demek istediğini göstermek için onun bacağını sıktı.

Carter'm kelimeleri Eliza'nın tenini alevlendirmişti. Kendisi uyurken onun kendi içinde nasıl bir çekişme yaşadığını hayal etti. Ne komik, Carter'ı güvensiz bir insan olarak düşünmemişti hiç. Ama görünüşe göre iş onu baştan çıkartmaya gelince içinde küçük bir şüphe vardı. "Gece uyuyakalan ben değildim."

Carter homurdanıp dilini şaklattı. Konuşurken az önceki tehdidini yerine getirip elini yavaşça kalçasına kaydırmaya başladı. "Kabahatliyim. Özür dilerim."

"İkimiz de çok yorgunduk."

Eliza onun göğsündeki elini açtı. Yeni yüzüğü camdan dolan güneş ışığında parlıyordu.

"Gece üç gibi uyanıp tekrar yanma girdim. Umarım senin için sorun değildir."

Carter'ın parmakları onun kalçasının kıvrımında, ipek külotunun alt kısmında dolaşırken Eliza daha fazlasının bek-

lentisiyle ürperdi. "Sorun değil..."

Carter yana dönünce Eliza onun gözlerine baktı. "Günaydın," diye fısıldadı Carter.

Sonra yumuşacık bir öpücükle Eliza'nın dudaklarını tutsak etti. Yavaş, nazik bir keşfe çıkmış gibiydi. Eliza onun nefesindeki nane kokusunu alıyor, aynı taze tadı ona sunamadığı için kendisini suçlu hissediyordu.

Carter'ın öpücüğünün yavaş bir tempoyla devam etmesi bunu umursamadığını gösteriyordu. Hafif ısırıklarla Eliza'nın dudaklarını aralanmasını sağladıktan sonra dilini onunkiyle buluşturdu. Tüm kaslarının gevşediğini hissedene dek Eliza onun altında gergin bir şekilde durduğunu fark etmemişti. Carter onu yumuşak pamuklu çarşafa bastırıp serbest elini, beline kaydırarak geceliğini kenara itti.

Carter, bu işi yapmak için para alan bir adam gibi öpüşüyordu. Hiçbir şeyi dokunulmamış bırakmıyordu ve sadece nefes almaya ihtiyaç duyduğunda geri çekiliyordu. O geri çekilince Eliza elini göğsünde gezdirdi. Egzersiz yapmak için ne ara vakit buluyordu acaba? Yoksa kaslarının böyle belirgin olması genetik miydi? Eliza ona dokunmayı, itiraf etmeyeceği kadar çok kez düşünmüştü. Ama bunu düşünmek ve sıcak tenini hissetmenin keyfine varmak tamamen farklı şeylerdi.

Carter başparmağını onun göğsünün yan kısmına değdirerek tenini uyandırdı.

"Bu işte çok iyisin," dedi Eliza, Carter onun boynunu öpmek için uzanırken.

"Öpüşmekte mi?" Eliza'nın kulağını hafifçe ısırdı.

"Dünyadaki tek kadınmışım gibi hissetmemi sağlamakta..."

Carter elini göğsünden çekip yanağına götürdü ve geri çekildi. Eliza gözlerini açtığında onun koyu mavi gözleriyle kendisini izlediğini gördü. "Benim dünyamdaki tek kadın sensin, Eliza."

Carter'ın düşüncelerinin böyle derin olduğunu kim bilebilirdi? Onun gözlerinde gördüğü şefkat Eliza'nın daha önce hiç itiraf etmediği bir şeyi söylemek istemesine neden oldu. "Lisa... Adım önceden... Lisa'ydı."

Carter elleriyle onun bedenini keşfederken bir an durakladı, sonra sesini iyice alçaltarak neredeyse fısıldar gibi konuştu. "Bunu daha önce birilerine söyledin mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Eliza. "Şimdiye kadar söylemek istememiştim hiç."

Gülümsemesi gözlerine ulaşan Carter onu kendisine daha da çekti. "Buradayken gerçek adını kullanacağım."

Eliza'nın gözlerinde aptal yaşlar belirdi. Fakat kalbi üzüntüyle değil, başka bir insana duyduğu güvenin verdiği neşeyle doluydu. "Bu çok hoşuma gider."

Sonra bacağını onun bacaklarının arasına kaydırıp kollarının arasına iyice sokuldu ve dudaklarını bulup onun tadında kayboldu. Carter'ın ereksiyonu karnına değiyordu. *Çıplak uyuyor.* Eliza bu bilgiyi aklının bir köşesine yazıp kendisini Carter'ın yavaş, iç gıcıklayıcı dokunuşlarına bıraktı.

Teni alevlenmeye, vücudu sızlamaya başladığında yavaş öpücükler çıldırtıcı bir hal aldı. Carter daha hızlı hareket etme isteği duyuyormuş gibi görünmüyor, Eliza'nın dudaklarını, yüzünü ve boynunu öpücüklere boğmaya devam ediyordu.

Eliza onun kalçasında hassas bir nokta bulup mükemmelliğine hayran kalarak tırnaklarını sert kaslarına gömdü. Dokunduğu her yeri seviyor, daha da fazlasını istiyordu. Bir süre sonra Carter'ın, bacaklarının arasında hareket ettirdiği bacağı yetersiz gelmeye başladı. Eliza elini kalçasında kaydırıp parmak uçlarını aletine değdirdi.

Carter homurdanarak dudaklarıyla dilini köprücük kemiğinin altına kaydırdı. Eliza'nın göğüsleri sancıyor, onun dokunuşunu istiyordu. Nazik bir şekilde Carter'ın elini iterek nereye dokunmasını istediğini gösterdi. Tanrım, Carter geceliğini kenara itip dilini sertleşmiş göğüs ucunda dolaştırmak için hiç acele etmemişti. Onu dünyadaki en iyi kremaymış da kâsenin tamamını bitirene kadar durmayacakmış gibi yalıyordu.

Birden üstündeki gecelik Eliza'ya fazla geldi ve onun tenini teninde hissetmek için büyük bir arzu duymaya başladı. Elini onun üstünden çekip çamaşırının kenarlarını çekiştirdi. Carter ipucunu anlayarak geceliğini üstünden çıkardı.

Bakışları onun çıplak vücudunda dolaşırken Carter'ın yanakları kızardı.

"Spor yapıyorum," diye takıldı Eliza.

"Görebiliyorum. Göz alıcı olacağını hep biliyordum zaten."

Carter'ın alevlenmiş ereksiyonunun ve ikisini de tatmine ulaştırmaya ne kadar yakın olduğunun farkında olan Eliza onun altında kıvrandı. "Beni mi düşünüyordun?"

"Sürekli..." Carter onun göğüs ucunu tekrar öptüğünde Eliza'nın üstünde kalmış tek kumaş parçası da ıslandı.

"Tartıştığımız zamanlarda bile mi?"

Carter daha aşağılara doğru hareket edip onun göğsünün alt kısmını öptü ve karnının tadına baktı. "Özellikle de tartıştığımız zamanlarda. Sen alevli ve tutkuluydun. Ben de hep onun bir örneğini görmek istemiştim." Bir parmağını külotunun altına soktu.

Parmağı onun ıslanmış, uyanmış kısmına değdiğinde Eliza'nın nefesi kesildi.

"Beni öldürüyorsun," dedi Carter.

Eliza güldü ve külotunu çıkartsın diye kalçasını kaldırırken Carter da onun kalçalarını kıvırmasını izledi.

"Seks yüzünden ölüm. Bu gerçekte hiç olmuş mudur acaba? Belki romanlarda..."

Carter haftalar önce mutfağında yaptığı gibi yine parmağını onun içine soktu. "Tadına bakmak istiyorum... Her yerinin. Ama daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum," dedi.

Beklemek Eliza'yı da öldürüyordu. "O zaman bekleme, Hollywood." Bacaklarını biraz daha açarak onu ayartmaya çalıştı.

Carter yatağın kendi tarafındaki komodine uzandı ve

muhtemelen dün gece koyduğu prezervatifi buldu.

"Hap kullanıyorum," dedi Eliza.

Carter paketi açarken tereddüt etti. "Bunu kullanmayalım mı diyorsun?"

Öyle mi diyorum? Eliza yirmi birinci yüzyılda yaşayan bir kadındı, prezervatif takmayan bir erkekle hiç yatmamıştı. Zevk için riski göze almaya değmezdi. "Ben... ben öyle... ben hiç öyle yapmadım," dedi. "Ama istersek..." *Ne diyorum ben?* "Kullanmasak da güvende oluruz. Böyle şeyleri hiç konuşmamıştık."

Carter parmaklarını prezervatifin üstüne kapatıp onu tekrar öptü. "Ben temizim," diye fısıldadı öpücüklerinin arasında. Eliza'nın hissettiği tuhaflık rüzgârla uçan peri tozu gibi kayboldu.

Carter onu öpmeyi uzun süreliğine bırakında Eliza gözlerini açtı.

"Benimle engeller olmadan seviş, Lisa."

Adını onun dudaklarından ilk kez duymak ağlamak istemesine neden oldu. "Bu çok hoşuma gider."

Carter'ın dudaklarında beliren gülümseme kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Prezervatifi yere atıp Eliza'nın bacaklarının arasına girdi.

Ve onun gözlerine bakarken sıcak aletini yavaşça ona dayadı. Eliza uzun zamandır seks yapmamıştı, ama Carter ona gevşemesi ve kendisini içeri alması için mırıldanıyordu. Sonra gözleri sanki kafasının gerisine kaydı ve alnını onunkine dayadı. "Harika," diye fısıldadı.

Gerçekten de harikaydı. Sıcaklık, Carter'ın dokunuşundaki sevecenlik... Kendisiyle sevişmekte olan adama duyduğu güven. Eliza daha önce vücudu konusunda başka adamlara da güvenmişti, ama kendisini koruyacaklarına asla güvenmemiş ve hiç kimseye ismini söylememişti. Ama Carter onun kocasıydı ve bu bir şekilde sadece seks değil de aşkla yapılan bir şeymiş gibiydi.

Bu sözcük kafasına takıldı ama Eliza düşünceleri uzaklaştırdı. Aşk insanları kırılganlaştırırdı ve Lisa kırılgan hissetmekten nefret ederdi.

Kalçalarını hafifçe kaldırdığında Carter onun içine iyice yerleşti ve minik soluklar alıp vermeye başladı. Eliza onu yatağında birkaç kez hayal etmişti ama içinde, bir yandan onu sırtüstü çevirip üstüne çıkma, aynı zamanda da altında durup birazdan neler yapacağını bekleme isteği oluşturacağını düşünmemişti.

"Carter?"

Carter kalçasını onunkine doğru bastırdı, sonra yavaşça geri çekildi. "Kendimi yine ergen gibi hissediyorum. Bir an seni yavaş yavaş içime çekmek isterken sonra işi hızlandırmak istiyorum."

Eliza bacaklarını onun beline sararak sırıttı. "Yavaş kısmını gerçekleştirdin. Şimdi hızlandırma vakti geldi."

"Şükürler olsun. Sıkı dur."

Eliza bir an için onun şaka yaptığını sandı, ama sonra Carter hareket etmeye başladı. Kalçasını her hareket ettirişiyle onu yatağa iyice gömerken Eliza'nın sıkı durması git-

tikçe zorlaşıyordu. Carter'ın temposunun yoğunluğu ve hızı Eliza'nın arzusunu zirveye taşıyor, onu korkutuyordu. Sonra Carter mükemmel darbeyi ve hızı buldu.

Eliza onun kalçasını kavrayarak inledi. "Evet..." Kalçalarını kaldırarak daha hızlı hareket etmeye başladı. Carter onu orada bırakıp tatmine ulaşmasını erteledi. "Daha fazla," diye haykırdı Eliza. "Lütfen!"

Carter yumuşak bir kahkaha atıp öyle yoğun bir şekilde içine girdi ki Eliza bir an nefes alamadı. Ani orgazmı, havai fişek gibi patladı.

Eliza güçbela nefes alıyordu ama Carter'ın işi henüz bitmemişti. Kulağına onu büyüleyen şehvetli şeyler fısıldıyordu.

Eliza kendisini saran saf erkeksi güç nedeniyle ağlamak istiyordu.

"Sana çığlık attırmak istiyorum," dedi Carter. Konuşurken göğüslerini çimdirdiğinde Eliza neredeyse çığlık atacaktı. Dişlerini onun omzuna geçirerek seks izi bıraktığında Carter inledi.

Belki de yatak odası dışındaki şakalaşmaları, aşk oyununa dönüşürdü. *Çok eğlenceli olur.*

Carter onu tekrar uçurumun kıyısına yaklaştırarak nefesinin boğazına takılmasına neden oldu. "Evet," dedi Eliza nefes nefese.

Sonra Carter onun içine boşaldı. Onun sıcaklığının içini doldurduğunu hissetmek Eliza'yı gökkuşaklarıyla dolu bir diyara götürdü. Titreyip onu iyice içine çekerken Eliza ona doyamadığım hissediyordu.

Carter onun üstüne yığıldığında kalbi deli gibi atıyordu. Eliza –hayır, Lisa, diye hatırlattı kendine– zorla nefes almaya çalışıyordu ve kahretsin, bu ona kendisini tanrı gibi hissettiriyordu. Eliza'nın vücudu Carter'ın tohumlarını son damlasına kadar içine çekti. Bu harika hissettirmişti. Carter gençken prezervatif kullanmadan seks yapmıştı. Ama bunu Lisa'yla yapmak bir armağan gibiydi. Çok fazla değer vereceği bir armağan.

"Vay anasını, Hollywood."

"Hoşuna gitti mi?" Carter onun tatmin dolu yüzüne bakmak için ağırlığını üstünden çekti.

Eliza'nın rahim kasları onun etrafında gerildi.

Carter homurdandı.

"Ne kadar muhteşem olduğunu söylersem zaten kabarık olan egonu beslemiş olurum."

Carter onun burnunu öptü. "Bunu istemey*iz* tabii."

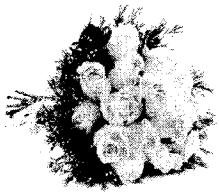
Eliza kalçalarını kıvırıp ayağını onun bacağında kaydırdı. "Evet, istemey*iz*."

Carter kıvrak bir hareketle onun altına yerleşti ama samimi pozisyonlarını bozmadı.

Eliza dimdik oturarak dolgun göğüslerini diktiğinde Carter anında ikisini de avuçladı. Onun vücudunun bağımlılık oluşturacak bu güzel kısmına yeterince dikkatini vermemişti.

"Bu pozisyonda da pek çok olasılık var."

"Evet... evet, var." Carter onu öpmek için kendisine doğru çekip bu olasılıkları keşfe çıktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Balayı boyunca yediler, içtiler ve mutlu aptallar gibi seviştiler. Carter elinden geldiğince uzun süreliğine mutlu aptalı oynamak istiyordu. Ama maalesef ki adadaki vakitleri sona ermek üzereydi.

Tiki meşaleleri ve hula dansçılarının arasında, yıldızların altında oturdular. Yerli bir Hawaii grubu davul çalıyor, kadınlar kalçalarını ritme göre kıvırıyorlardı. Kadınsı içkilerini yudumlamakta olan Carter ve Eliza, dansı bitiren kadınları alkışladılar.

"Yarın gideceğimize inanamıyorum." Eliza ona sokulup kollarının arasında rahatladı.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Burada kalsak harika olmaz mıydı? Kötü adamlar, telefonlar, ayakkabı yiyen köpekler olmadan?"

Carter'ın düşünmek istediği son şey Eliza'yı sıkıntıya sokan adamdı. Gerçeklik yavaşça üstüne çökmeye başladı. Eliza'yla onu güvende tutmak için evlenmişti ama ya tutamazsa ne olurdu?

Tanrım, Carter bu düşünceden nefret etmişti. Gözleri onları sürekli izleyen korumalarına kaydı.

Ya bunlar yeterli değilse?

Carter, Eliza'nın kafasının tepesini öpüp gözlerini parti yerinin ortasındaki ateş çukuruna dikti. "Seni güvende tutacağım."

Eliza parmağının onun bacağında dolaştırarak görünmez desenler çiziyordu. "Biliyorum. Ama bir şey olursa..."

Carter onun söylemeye yeltendiği kelimeler yüzünden sarsıldığını hissetti. "Bir şey olmayacak! Sana bir şey olmayacak."

Eliza kafasını kaldırıp onu öptü. Geri çekildiğinde de parmağını dudaklarına koyup konuşmasını engelledi. "Olursa... Seni suçlamam."

Carter bir an için onu cansız ve solgun olarak hayal etti. Bu görüntü içini bulandırmıştı. Çenesini gerip görüntüyü kafasından uzaklaştırdı. "Öyle bir şey olmasına izin vermem. Böyle düşünme sakın. Böyle konuşma." Sert sözleri Eliza'nın kaşlarını çatmasına neden olmuştu. "Lütfen," diye ekledi sonra Carter. Eliza'ya bir şeyi yapmamasını söylemek ona meydan okumak gibiydi çünkü. "Lütfen," dedi tekrar.

Eliza durup gülümsemeye çalıştı. "Tamam."

O gece seviştiklerinde Carter onun vücudunda dokunulmamış, sevilmemiş yer bırakmadı. Eliza kollarında uykuya dalarken Carter uyumadan uzanıp onun dediklerini, hissettiği endişeyi düşündü. Hayatındaki tehdidi yok etmek için bir şey yapmalıydı. Ve bunu yapmak için her türlü bilgiye, Ricardo

Sanchez hakkındaki her türlü kanıda ulaşması gerekiyordu. Yarın güne eve dönüş uçuşuyla başlayacak, ardından da babası ve en iyi arkadaşıyla bir konferans görüşme yapacaktı.

"Mutlu bir kedi yavrusuna benziyorsun," dedi Gwen, Eliza evinin kapısından içeri girer girmez.

"Hawaii çok güzeldi."

"Bundan daha fazlası var."

Zod onu elini koklayarak selamladı. "Nasılsın? Stiletto yiyor musun hâlâ?"

"O köpekle oynamayı kesip bana bak. Asırlardır seks yapmadım, bu yüzden arkadaşlarım vasıtasıyla dolaylı olarak yaşayayım bari. Her şeyi anlat ve sakın detayları atlama..." İkisi de koltuğa çökene kadar Gwen onu kolundan çekiştirdi.

Bu sarışın bomba yürüyen bir çelişkiydi. Bir saniye tüm görgü kurallarına uyan Küçük Bayan Terbiyeli ve Ağırbaşlı oluyor, sonraki saniye Küçük Bayan Günah ve Seks'e dönüşüyordu. Ama Eliza, İngiliz leydinin bu halini seviyordu.

Çantasını koltuğa fırlatıp ayakkabılarını çıkardı ama uzun kız konuşmasının başlangıcını yapamadan Zod havladı.

"Ben geldim." Kapının arkasından Samantha'nın alçak sesi duyuldu.

"İçeri gel," diye bağırdılar Gwen ve Eliza aynı anda.

Zod her zamanki koklama seansından sonra birkaç kez etrafta daire çizdi, ardından koltukta Eliza'nın tarafına oturdu.

"Daha başlamadın, değil mi?"

"Neye başlamadım?" diye sordu Eliza. "Hem benim burada olduğumu nereden biliyorsun sen?"

"Carter, Blake'i arayıp yolda olduğunu, senin de eşyalarını toplamak için buraya geldiğini söyledi. Ben de Blake'e sana yardıma geleceğimi söyledim ve... *Aman Tanrım*, ışıldıyorsun sen. Nasıl geçti?"

Samantha ve Gwen gözleri beklentiyle kocaman açılmış halde öne eğildiler. Ağızları bir karış açıktı.

"Küçük Bayan Asırlardır Seks Yapmadım'ın bahanesini duydum. Senin bahanen ne?"

Samantha ellerini çırptı. "Yani seks yaptınız."

Eliza odadaki kameraları ve ses kayıt cihazlarını hatırladı. "Bizi dinleyenler var biliyorsunuz, değil mi?"

Sam ellerini salladı. "Kimin umurunda? Detaylar! Detayları duymak istiyorum. Carter uzun zamandır seni çekici buluyordu."

"Hayır, bulmuyordu."

"Bunu daha sonra tartışırız. Hadi dökül şimdi!" Sam kıvırcık kızıl saçının isyankâr bir tutamını kulağının arkasına sokup çocuk gibi sırıttı.

Bu kadınlardan kaçmasının imkânı yoktu. Eliza altdudağını ağzına alıp bedeninin anılarla ısınmasına izin verdi. "Emsalsizdi. Carter muhteşemdi. Sıcak, şehvetli ve acelesiz... Buna bayıldım ama aynı zamanda nefret ettim." İçini çekti. "Ama beklemeye değdi."

Gwen nerede, ne zaman gibi detaylı sorular sormaya başladı. Uçakta mı yapmışlardı yoksa kumsalda mı?

Eliza'nın kendisini hatıralarda kaybetmemesi imkânsızdı. Ve bu kadınlara anlattıklarının bu duvarların ötesine geçmeyeceğini de biliyordu.

"Niye sırıtıyorsun sen?" diye sordu Carter odaya girdiğinde Neil'a. Koca adam babasının viski zulasını bulmuş on altı yaşındaki bir ergene benziyordu.

Neil gözlerini Carter'a çevirip kahkahasını bastırdı.

"Sam eve vardı mı?"

"Evet," dedi Neil.

Carter bir adamın yanından diğerinin yanma geçti. "Samantha, Eliza ve Gwen'in eşya toplamasına yardım ediyor, değil mi?"

"Evet..."

"Sen de onları izleyip dinliyorsun, öyle mi?"

Neil'ın Tarzana'daki gözlem ekipmanına ulaşma imkânı vardı ama Carter onu hiç casus olarak görmemişti.

"Sam'in eve vardığını ve eşyaları toplamaya başladıklarını bilecek kadar dinledim." Neil'ın sırıtışı yok olmuştu. "Eee... Ne yapıyoruz?"

"Cash'i arayıp ne bulduğunu göreceğiz."

Carter video arama yaptığında Blake, Cash'in görüntüsünü büyük ekrana aktardı.

"Selam baba..."

Carter'ın babası bir masaya oturup ekrana el salladı. "Şuna bakar mısın? Ben emniyetteyken böyle bir şey olsaydı

hayatım çok kolaylaşırdı. Artık siz çocuklar hep böyle mi konuşuyorsunuz? Telefon yok mu?"

"Mesajlaşıyoruz, e-posta atıyoruz, telefonla konuşuyoruz. Eve dönüş yolculuğunuz nasıldı?" diye sordu Carter.

"İyiydi, iyiydi. Sen de dinlenmiş görünüyorsun. Eliza nasıl?"

"Harika. Eşyalarını topluyor."

"Onu sevdik."

Carter önce Neil'a sonra Blake'e baktı. "Sevindim. Eee, baba, ne buldun?"

Cash'in rahat gülümsemesi yok oldu. "Ben sana öğrendiklerimi anlatmadan önce bana bu pislik Sanchez'le ne bağlantın olduğunu söylemelisin."

Bu hiç iyi değildi. Şimdiden babasının sesinde kavgacı bir ton vardı.

"Benim değil, Eliza'nın bağlantısı var. Anne babası..."

Cash yavaşça yutkunup koltuğunda arkasına yaslandı. "Eliza'nın soyadı Havens değil, değil mi?"

"Hayır..."

"Bundan korkuyordum ben de..."

"Ne var baba?" Carter sırtını dikleştirip avuçlarını birbirine sürttü. Babasının yüzündeki kara bakışa bakılırsa iyi bir şeyler yoktu. Polis kuvvetlerinin eski kurtlarından biri bile böyle düşünüyorsa...

Cash masasındaki birkaç kâğıdı karıştırıp burnunun ucuna okuma gözlüğünü taktı. "Ricardo Sanchez, San Quentin'de müebbet ağır hapis cezasıyla kalıyor. Cezaevinde

kimin kafasını bozduğu umurunda değil, günlerinin çoğunu tek başına geçiriyor. Son zamanlarda sakinleşmiş. Gardiyanlar kırklarındaki bir adamın sakinleşmesinin normal olduğunu söylüyorlar."

"Neden hapiste?" Carter, Eliza'nın anne babasının öldürüldüğünü biliyordu ama insanların hayatlarını sonlandıran Ricardo'nun kendisi miydi? Yoksa emri mi o vermişti?

"Sanchez iyi organize edilmiş bir seks ticareti operasyonu yönetiyormuş. İşin içinde seks varsa uyuşturucu da mutlaka vardır. Sanchez'in uyuşturucu işinde de parmağı varmış. Adam bir düzine eyalete ve üç ülkeye uzanıyormuş. Bulduğum bazı ifadelere göre modern zaman çete liderlerinden biriymiş. Bir ailesi, çocukları, hatta köpeği bile varmış; tabii küçük çocukları yemesi için eğitilen vahşi bir pitbull sayılırsa. Yine de adam saygı duyulan ve korkulan biriymiş. Suç faaliyetlerinin üstünü örtmek için yaptığı yasal iş sayesinde yıllar boyu tutuklanmaktan, hatta ihbar edilmekten bile paçayı sıyırmış. Burada devreye Kenneth Ashe giriyor. Bu isim size bir şey hatırlatıyor mu?"

Hatırlatmalıydı. Carter'ın içinden bir şey hatırlatması gerektiğini söylüyordu. Kafasını iki yana salladı.

"Bay Ashe geceleri Sanchez'in mankenlerini taşıyan kamyonun şoförlüğü yapıyormuş." Cash, *manken* kelimesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söylemişti. "Sanchez, seks kölelerini ikinci sınıf defilelerde mankenmiş gibi gösteriyormuş. Ama bu işlerdeki yasal çalışanları birkaç haftadan fazla tutmuyormuş. Hiçbir şeyden habersiz şoförlere

kızları bıraktırıp podyumu hazırlatıyormuş. Daha sonra Sanchez'in adamları, seçkin adamlardan oluşan grupları eğlendirmek için çoğu reşit olmayan kızları getiriyorlarmış. Karavanın önündeki adamların arkada olup bitenlerden hiç haberi olmuyormuş. İfadeye göre Ashe şoförlük işinin ikinci haftasındayken iş yerinde bir şey kaybetmiş. Maalesef ki bulmak için gece geri dönmüş.

Arka odaya, "moda gösterisi"nin yapıldığı yere girdiğinde Sanchez'i, küçük bir kıza tecavüz edip döverken yakalamış. Ashe bir aile babasıymış. Kendi çocuğu, bir kızı varmış. Adam hemen saklanmış ama kapana kısılmış ve Sanchez'in işi bitene kadar oradan çıkamamış."

"Onu durdurmaya çalışmamış mı?" diye sordu Neil.

"Odada kadınlar, kızlar ve Sanchez'in birkaç adamı varmış. Hepsi de silahlıymış. Ashe öyle bir şeye kalkışsaydı öldürülürdü."

Carter ağzına yükselen safrayı yuttu. Ashe, Eliza'nın babası olmalıydı.

"Sanchez, işbirliği yapmazlarsa ne olacağını diğer kızlara göstermek için o kızı öldürmüş. Yeni bir grup kız geldiği her seferinde aynı şeyi yapıyor, bir tanesini kendi elleriyle kurban ediyormuş."

"Tanrım!"

"Yok, Tanrı'nın bu partiye davetli olduğunu sanmıyorum. Ashe sonunda kaçtığında otoriteye başvurmuş. Bir soruşturma başlatılmış ve Sanchez gözaltına alınmış. Sonraki bir hafta içinde bütün kızlar öldürülmüş. Şiddet görmüş, kor-

kunç hallerde çöp gibi sağa sola atılmış olarak bulunmuşlar."

"Ashe'e ne olmuş?"

Cash gözlüğünü çıkartıp kameradan Carter'a baktı. "O, karısı ve küçük kızları koruyucu gözaltına alınmışlar. Mahkemeden sonra Sanchez hapse mahkûm edilmiş ve Ashe ailesi Tanık Koruma Programı'yla ortadan kaybolmuş."

Carter kafasını ellerinin arasına aldı. Blake elini onun sırtına koydu.

"Gerisini de duymak istiyor musun?"

Carter kafasını salladı ama babasına bakmadı.

"Kenneth ve karısı Mary bu sistem içinde hayatlarını sürdürmeye çalışmışlar. Ama dediğim gibi Sanchez'in kolu uzunmuş. Bir yıl kadar sonra otoriteler Mary'yi, seks kölesi olan o kızlar gibi şiddet görmüş halde ölü olarak bulmuşlar. Kocası da onu izlemesi için karşısına bağlanmış. Ve boğazı kesilmiş. Adamın alnına yapıştırılan notta, bunu kim bulursa sırada ailenin kızının olduğunu bilsin, yazıyormuş. Neyse ki kız o gün okuldaymış."

Carter öğlen yediklerinin boğazına yükseldiğini hissetti. Lisa orada olmadığı için Tanrı'ya şükrediyordu. O tüm bu detayları biliyor muydu? *Bilmiyordur*, diye düşündü Carter, yoksa güvenliği hakkındaki ilk tehditte kaçıp giderdi. Dean ve Jim'in onu bir sığınağa yerleştirme konusunda o kadar ısrarcı olmalarına şaşmamalıydı.

"Karın nerede oğlum?"

"Eşyalarını topluyor."

Neil kalkıp odada volta atmaya başladı. "Onu yedi-

yirmi dört izleyen iki otoyol devriye polisi var. Ayrıca evde bir tane özel adamım bekliyor."

"Sanchez'in işini içeriden hâlâ yürütüp yürütmediğini biliyor muyuz?"

"Şu anda bunun üzerinde çalışıyorum. Karısı ve çocuklarıyla hâlâ görüşüyormuş."

"Kahrolası adalet neresinde bunun?" diye patladı Carter. "Adam Eliza'nın hayatını mahvediyor, sonra kendisininkine devam ediyor."

Blake onun omzunu kavradı. "Onun Eliza'ya ulaşmasına izin vermeyeceğiz."

"Kötü bir şeyler çıkacağını biliyordum ama bu? Lanet olsun Blake."

"Sorun yok. Eliza iyi. Korunuyor."

Carter'ın teni fokurduyor, kanı bir volkan gibi patlayacakmışçasına kaynıyordu. Eliza iyiydi... Ama ne zamana kadar?

Eliza balayı ve "Carter"la alakalı her şeyi Sam ile Gwen'e anlatacak daha fazla söz bulamıyordu. Bayan Terbiyeli ve Ağırbaşlı bir dergiyle suratını yelliyor, Sam dirseklerini dizlerine, çenesini de avcuna yaslamış oturuyordu.

"Mutlu görünüyorsun," dedi Sam.

Eliza'nın yanakları gülümsemekten ağrıyordu. "Öyleyim."

Gwen onun dizine hafifçe vurup kalktı. "Eşyaları toplamaya başlasak iyi olacak. Gecikirsek Carter'ın endişeleneceğinden eminim."

Eliza geçen birkaç yıldır evi olan yerde etrafına bakınarak içini çekti. Kalbinin derinliklerinde, bu küçük eve geri dönmeyeceğini biliyordu. Carter'la bir gün ayrılsalar bile Eliza'nın tekrar burada yaşama ihtimali çok azdı.

Üçü Eliza'nın yatak odasına girip kişisel eşyalarını toplamak için farklı yönlere dağıldılar. "Çok uzun sürmez," dedi Eliza arkadaşlarına. "Carter'ın evinde mobilyalar var. Ayrıca bunların çoğu senin zaten, Sam."

Sam isyankâr kızıl saçlarını yüzünden uzaklaştırıp bir bandanaya sıkıştırana kadar geri çekti. "Sanki daha dün Blake'le ben burada benim eşyalarımı topluyorduk. Belki de bu yatak kutsanmıştır ve üstünde uyuyanların evlenmesi kaçınılmazdır."

Gwen kafasını yana eğip yatağa yeni bir ilgiyle baktı. "Eğer öyle bir şey varsa belki de ben bu odaya taşınmalıyım." Avuçlarını nevresimin üstüne koyup hafifçe çekti.

"Evlenmek mi istiyorsun?"

"Ben yıllardır evlenmek istiyorum, ama çıktığım adamlar uzun vadede bana göre değildiler."

Eliza bir kahkaha attı. "Onlara bir haftadan daha fazlasını vermelisin." Gece geç saatlerde yaptıkları muhabbetlerde Eliza onun randevu hayatıyla ilgili pek çok şey öğrenmişti. Zengin bir dükün kızı olduğu için ailesi onun özel hayatını gizli tutmasını bekliyordu. Bu da sıkıcı randevular ve savsakça yapılan seks demekti. Paralarını kaybetseler de unvanlarını kaybetmemiş olan çoğu kraliyet mensubu kamuoyuna mal olmamışlardı. Fakat Harrisonlar farklıydı. Hollywood'un genç yıldızları Amerikan dergilerine nasıl sü-

rekli konu oluyorsa Harrisonların da İngiliz magazin gazetelerinde sıklıkla boy boy fotoğrafları oluyordu.

"Tanıştığım adamların beni ağlatacak kadar sıkıcı olmaları benim suçum mu? Yatak odasının içinde de dışında da karşılıklı ilgi olmalı, katılmıyor musunuz?"

"Kocalarıyla, onlarla seks yapmadan önce evlenmiş iki kadınla konuşuyorsun şu anda. Bence bu tartışma için doğru kişiler değiliz."

Gwen'in gözleri ve ağzı kocaman açıldı. "Bunu hayal edemiyorum. Ya Carter ıslak bir balık gibi öpüşseydi?"

"Bence sen kendini küçük görüyorsun, Gwen. Eğer bir adam, ilk öpücüğünüzden önce kanını ısıtıyorsa o öpücüğün soğuk olma ihtimali çok az. Carter odanın karşısında olsa bile yüzümü kızartmayı başarıyor. Ama sakın ona bunu söyleme..." Eliza, kocasının bütün sırlarını bilmesini istemiyordu. En azından şimdilik...

"Ben de Blake elime ilk dokunduğu anda onun şahane bir sevgili olacağını anlamıştım." Samantha konuşurken dudaklarını yalıyordu.

"Gerçekten mi?"

"Buna ister kimya de ister enerji ya da arzu... Ama anlamıştım. Eğer evlenmeden bir yıl önce bana kocamla evlilikten önce seks yapmayacağım söylenseydi ben de senin gibi tepki verirdim."

Gwen dinlerken bir koluna dayanmıştı. "Ağabeyimle evlenmeden önce sadece birkaç gündür tanışıyordunuz."

Sam gözlerini devirdi. "Detaylar, detaylar..."

"Bunu ben ve Carter için söyleyemezsin ama."

"Evet, söyleyemem sanırım. Ama düğünden önce kesin yakınlaşma olmuştur, değil mi?"

Eliza'nın aklına Carter'la mutfaktaki yakınlaşmaları geldi. Yüzünü alev bastığında Gwen ve Samantha gülmeye başladılar.

"Yakalandın."

"Seks yapmadık. Okşama ve tutkulu öpüşme diyebiliriz."

Gwen bir yastık alıp Eliza'ya fırlattı.

Ve karınları ağrıyana dek güldüler.

"Bunu çok özleyeceğim. Siz ikiniz kadar yakın kız arkadaşım olmamıştı hiç," dedi Gwen.

"Sadece evden taşınıyorum, uzaklara gitmiyorum," diye hatırlattı Eliza.

"Ayda bir... hatta belki iki kez kızlar gecesi düzenlemeliyiz."

"Bu kulağa harika geliyor." Gwen yataktan kalkıp yerdeki bir kutuyu aldı.

"Ama iş konuşmak yok. Sadece kız kıza konuşulan şeyler olacak."

"Seks yani..."

"Bizi eğlendirmek için bir erkek arkadaş bulmalısın," diye şakıdı Eliza.

"Bunu yapabilirim."

Sam görümcesine döndü. "Kafanda biri mi var yoksa?"

Gwen tereddüt etti, sonra kafasını iki yana salladı. "Hayır..."

"Yalancı..."

Gwen'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Yalan söylemiyorum."

Eliza kollarını göğsünde birleştirdi. "İçini kaynatan... Onu düşündüğünde kıpır kıpır olmana neden olan birinin olmadığını mı söylüyorsun?"

Gwen yine tereddüt etti. "Hayır..."

Sam kafasını iki yana salladı. "Yalancı..."

Gwen hafifçe gülümseyip kafasını çevirdi. "Neye istiyorsanız inanın."

Sam soru soran gözlerle Eliza'ya baktı.

Sonra Gwen'in, kapı eşiğine asılmış kameraya bakmasını izlediler.

Gwen, evi izleyen kişilerden bir şeyler saklıyordu.

Muhtemelen Neil'dan.

Eliza ona bunu söylememek için kendisini tuttu.

O sırada çalan kapı zili dikkatlerini dağıttı. Eliza kapıya giderken parmağını Gwen'e doğru salladı. "Bu konuşma bitmedi Bayan Terbiyeli ve Ağırbaşlı."

Eliza kapıyı açarken Zod yanında dikildi. Korumalardan biri olan Russell kapının diğer tarafında bekliyordu. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, Bayan Billings ama eşiniz sizi sürekli olarak görme ve duyma mesafesinde tutmamız gerektiğini söyledi."

Gerçeklik, Eliza'nın göğsüne bir yumruk gibi çarptı. Kız konuşmaları ve günün rahatlığı bir kurşunun yuvasından ayrılmasından daha hızlı bir şekilde kafasından uzaklaştı. "Neden? Bir şey mi oldu?"

"Benim bildiğim bir şey yok hanımefendi. Bay Billings eve girmemi söyledi."

Omurgasından bir ürperti geçen Eliza kapıyı iyice açıp korumanın girmesine izin verdi.

Samantha yanına gelip elini omzuna koydu. "Sorun yok, Eliza. Bir süre sonra onu fark etmemeye başlayacaksın."

Bu konuda bahse girmezdim.

Eşyalar hızla toplandı. Eliza bir kez daha arabaya doğru giderken yan komşusu, Bayan Sweeny, kollarının arasında bir tencereyle çitin etrafını döndü. "Eliza? Eliza, canım?"

Zod, balık gibi kokan önlük takmış kadına hırladı.

Eliza ona sakin olmasını söylerken koruması evin içinden onları izliyordu.

"İşte buradasın. Senin müstakbel valimizle çıktığından hiç haberim yoktu. Üstünde bir gelinlikle yakışıklı kocanın yanında çekilmiş fotoğrafını gördüm." Bayan Sweeny konuşmayı severdi ama hiç caka satmazdı.

"Evlendiğimizi tören sonrasına kadar kimseye duyurmadık. Birlikteliğimizi duyup şaşıran tek kişi siz değilsiniz."

Bayan Sweeny gri saçları gözlerine düşene kadar kafasını salladı. "Samantha'nın yaptığı gibi bir sürü kameralı adamı buraya çekmediğin için sevindim."

"Çekmemeye çalıştım."

Bayan Sweeny kollarındaki tencereyi dengede tutmaya çalışırken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Birkaçı geldi ama çalıların arasında çok fazla saklanan olmadı. Bu sefer gül çalılarımdan sadece biri kırıldı."

Samantha ve Blake'in evliliği sonrası, yeni düşesi kötü bir şeyler yaparken görüntülemek isteyen bir dolu paparaz-

ziyi buraya çekmişti. Zavallı Bayan Sweeny o yıl çok fazla gül çalısını kaybetmişti.

"Zararınızı ben karşılarım, Bayan Sweeny."

"Biliyorum, biliyorum. Ben sadece senin için mutluyum. Al bakalım." Kadın tencereyi kaldırınca Eliza etrafa iğrenç bir koku yayan yahniyi almak için uzandı.

"Benim ünlü deniz taraklı eriştem. Senin bunu ne kadar sevdiğini biliyorum. Yeni evli olduğun için mutfağa pek fazla girmezsin muhtemelen." Yaşlı kadın göz kırpınca Eliza şaşkına döndü. Bayan Sweeny'nin böyle fena şeyler düşüneceğini kim bilirdi?

"Teşekkür ederim." Eliza tencereyi komşusundan aldı ve balıklı makarnanın mide bulandırıcı kokusunu duymamaya çalıştı. Zavallı Bayan Sweeny'nin dilinde pek fazla tat tomurcuğu kalmamış olmalıydı. Komşuların hiçbiri mezuniyetlerini, yeni doğan bebeklerini ve evliliklerini kutlamak için Bayan Sweeny'nin götürdüğü, ucuz erişteyi kaplayan, beyaz ama kremsi olmayan sosa bulanmış kumlu deniztarağı dolu tencereden kaçamazdı. Ama kendilerini düşünmüş olduğu için herkes memnun olurdu ve kimse Bay Sweeny'ye tenceredekilerin direkt olarak çöpe gittiğini söylemezdi.

"Hiç önemli değil... ve tebrikler canım. Eşine oyumun ona olduğunu söyle."

Bayan Sweeny el sallayıp uzaklaştı.

Evdeki Samantha ve Gwen evyenin musluğunu çoktan açmışlardı.

Yiyecekler evyede kaybolurken Gwen burnunu tıkadı,

Sam de kafasını çevirdi. "Kadının seninle konuştuğunu gördük. Bunun kokusu da ta üst kata çıkıyordu."

"Kendisi bu şeyi nasıl yiyebiliyor?"

"Hiç yediğini gördün mü? Ben hep başkalarına verirken gördüm."

İğrenç kokulu yemek tamamen yok olana dek mutfak, öğütücünün sesiyle doldu. "Kokuyu yok etmek için kokulu mum yakman gerekecek," dedi Eliza, Gwen'e.

"Yaptım bile. Oturma odasında bir tane mum yanıyor."

"Akıllı kız..."

Eliza ellerini yıkarken balık gibi kokmamak için dua ediyordu. "Eh, sanırım işimiz bitti."

Eliza, Gwen'e sarılıp Samantha'ya döndü. "Toplanmama yardım ettiğin için sağ ol. Carter ve ben, onun kampanyasıyla Alliance'ın işleri için bir program yapacağız. Önümüzdeki pazartesi işe döneceğim."

"Biraz tatil yap, yerine yerleş."

"Hiçbir şey yapmazsam çıldırırım. Pazartesi dönerim."

Samantha tartışmaması ve endişelerini unutması gerektiğini biliyordu. Kapıdan çıkarlarken Bayan Sweeny'nin kırılmış gül çalısı hakkındaki dedikleri Eliza'nın aklına geldi.

"Gwen, evin dışında hiç paparazzi gördün mü?"

"Hayır. Neden?"

"Bayan Sweeny gülleri hakkında bir şeyler dedi de. Belki de Zod yapmıştır."

"Ben medyayla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Merak etme."

"Dikkatli ol. Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Gwen ona tekrar sarıldı. "Ben çocuk değilim."

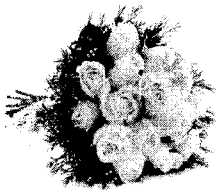
"Biliyorum."

"Ben de seninle çıkayım. Eve gitmem lazım," dedi Sam.

Eliza elini sallarken eve son bir kez baktı. "Hayatımın bir bölümü de böylece bitiyor," diye fısıldadı kendi kendine.

"Ne dediniz, Bayan Billings?"

Eliza korumasına dönerken Zod'ı yanma çağırdı. "Bir şey demedim."

Yirmi İkinci Bölüm

"Hey, Harry! Ziyaretçin var."

Harry gardiyanın suratına bakıp dediklerini düşündü. *Ziyaretçi mi? Kim?* diye sormak istiyordu ama çenesini kapalı tuttu. Mahkûm edildiğinden bu yana sınırlı sayıda ziyaretçi alabiliyordu. Arkadaşlarını dolandırıp ailesini mahveden birine insanların hiçbir şekilde gereksinim duymaması ne komikti. Acınası hayatının her gecesinde yatağını kendi yapıyor ve yumru yumru döşeğinde uyuyordu.

Harry gazete okumakta olduğu banktan kalkıp gardiyanın peşinden görüşme odasına gitti.

Oda boştu. İçerideki koruyucu camın arkasında sadece kendisi ve gardiyan vardı. Karşı tarafta, dışarıda olsa Harry'nin giyeceği türden özel dikim bir takım elbise giymiş bir adam oturuyordu. Harry adamla hiç tanışmamış olsalar da onun kim olduğunu biliyordu. Kalbi hızlanmış, yıllardan beri ilk kez avuçları nemlenmişti. İçinde beliren umut damlasının isteklerden oluşan bir göle dönüşmesine engel oldu.

Hiçbir zaman elde edemeyeceği bir şeyi istemek sadece çelişki ve acı verirdi. Bunu hak etmiş olsa da Harry duygusal acıdan mümkün olduğunca kaçıyordu.

Harry ordu tipi sandalyeye oturup önündeki adama baktı.

Sonra telefonu kaldırıp diğer adamın hamlesini sabırla bekledi.

"Bay Elliot..."

Harry kafasını yana eğdi. "Bay Harrison..."

"Kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Kızımla evlisiniz, tabii ki de kim olduğunuzu biliyorum."

Albany Dükü Blake Harrison camın arkasından onu izliyordu.

"Fotoğraflarınızdaki halinize benzemiyorsunuz," dedi Blake ona.

"Cezaevi insanın canlılığını yok ediyor. Samantha iyi mi? Ya Jordan?" Kızlarının isimlerini kendi ağzından duymak kendisini bile şaşırtmıştı. Pişmanlıkla boğuluyormuş gibi oldu.

"İyiler."

"Bebek?"

"İyi."

Çocukları hakkındaki haberleri gazeteden okumak, nasıl olduklarını onlarla bağlantılı olan biri tarafından duymak gibi değildi. Harry'nin endişesinin bir kısmı kayboldu. "Samantha burada olduğunuzu biliyor mu?"

"Hayır. Daha söylemedim."

"O zaman neden buradasınız?"

Blake gücüyle Harry'nin üstünde büyük etki oluşturan derin, sert bakışlarla onu inceledi. Harry de bir zamanlar karşısındaki adamları tek bir bakışıyla kıvrandırabilirdi, ama üstünde hapishane mavisi varken bunu yapmak kolay değildi. Yine de sırtını dikleştirip gözlerini başka yöne çevirmemek için elinden geleni yaptı.

"Neden yaptınız?" diye sordu Blake. "Er ya da geç yakalanacağınızı biliyordunuz mutlaka."

Harry gözlerini kırpıştırdı. Blake ona geçmiş suçlarını sormak için gelmemişti. Harry'nin içinden bir ses, verdiği cevapla Blake'in güvenini kazanacağını ya da kaybedeceğini söylüyordu. Kızının kocasının güvenini kazanmak, torununu ya da kızını gazete haberlerinden başka bir yerde görme şansı verebilirdi belki de.

"Siz de bir işadamısınız. Paranın gücünü anlarsınız."

"Parayla kazanılmış güç, lanete dönüşebilir."

Harry kafa salladı. "Kesinlikle..." Para, Harry'nin takıntısıydı. Hayatı boyunca harcayabileceğinden fazlasına sahip olması onun için önemli değildi. Portföyü her hafta genişliyordu. Bir adamın isteyebileceği her şeye sahipti ama karşılığında ailesini ve özgürlüğünü kaybetmişti.

İkisi de bir süre sessizce oturdular. Blake ona tekrar gözlerini dikince Harry kalbinin hızlandığını hissetti.

"Kızlarınızı düşünüyor musunuz?"

Harry hücresinde güvende tutmaya çalıştığı şeyleri düşündü. "Her gün..."

"Samantha'yı aramayı neden denemediniz o zaman?"

Harry kafasını çevirdi. "Onu hak etmiyorum ben. Ona sadece acı verdim." Boğazı sıkışınca zorlukla yutkundu.

Blake kafasını iki yana salladı. Aklındakileri söyleyip söylememek konusunda çelişki yaşadığı belliydi. "Benim için bir şey yapmanızı isteyeceğim, Bay Elliot."

"Ben sizin için ne yapabilirim ki?"

Gözleri buluştu. "Elinizde bulunan, hakkımızdaki bütün fotoğrafları, bütün yazıları, her şeyi yok etmeniz gerekiyor."

Harry'nin eli telefonu sıkmaktan dolayı acıyordu. "Neden?"

"İçeride biz ya da arkadaşlarımız hakkında bir şeyler öğrenmemesi gereken biri var."

Harry damadını kısık gözlerle inceledi. "Bu adamın kim olduğunu bana söyleyecek misiniz?"

"Buna yetkim yok. Ama kızlarınız ve onların sevdikleri için bunu yapmanız gerek."

"Bir dakikan kaldı, Harry," diye bilgi verdi gardiyan.

"Yapacağım."

Harry telefonu yerine astı ve odadan ayrılmadan önce Blake'e son bir kez baktı.

"Basın ikinizi de sahnede görmek istiyor." Jay kalemini, kucağındaki sarı not defterine vurarak ikisini izliyordu. "Evliliğiniz hakkında basın toplantısı yapmazsanız; halka açık bir tuvalette, yanınızdaki kabinde bir kamera var mı acaba

diye düşünmediğiniz günleri uzun süreliğine unutursunuz."

Carter gözlerini kapatıp kafasını iki yana salladı. Hayat ne zaman böyle kahrolası karmaşık bir hale gelmişti? Eliza parmağını onun kolunun alt kısmında dolaştırınca Carter gülümsemeye çalıştı.

Eliza'nın saklanmasının arkasındaki gerçeği artık bildiği için dikkatleri neden onun üstünde tutmaması gerektiğini biliyordu. Dean haklıydı. Eliza kaçmalıydı. Carter, onun kendisi evlenme teklif ettiği için kaldığını biliyor ve bu yüzden kendisini bencil hissediyordu. Sanchez'in öldürdüğü masum kadınların görüntülerini kafasından uzaklaştırdı.

"Carter?"

Gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra Eliza'nın çikolata kahvesi gözleriyle karşılaştı. "Efendim?"

"Bence Jay'e olanları anlatmalıyız."

"Jay'e neyi anlatacaksınız?" diye sordu Jay. Kısa boylu adam kalemi defterine vurmaya devam ederken bir Eliza'ya bir Carter'a bakıyordu.

Carter ellerini karmakarışık haldeki saçlarının arasına soktu. Jay'e bir şeyler anlatmak riskliydi. Ama Eliza'yla evlenip onu dünyaya göstermek de delilikti. Carter bunu artık anlamıştı.

Eliza'nın parmakları onunkilerin üstünde, sanki Carter'ı ikna etmeye çalışır gibi küçük daireler çiziyordu. Eğer Eliza'ya bir şey olursa bu Carter'ın suçu olurdu. Dean'in sözünü dinleyip ondan uzaklaşsaydı belki de Eliza şimdi güvende olurdu. Arkadaşlarından ayrı kalmış olsa da güvende olurdu.

"Jay'e neyi anlatacaksınız?" dedi Jay sertçe.

Haberlerde Eliza'nın geçmişiyle ilgili tahminler zaten dolaşıp duruyordu. Valilik yarışındaki rakibi Eliza Havens Billings'in geçmişinin ve göç durumunun ayrıntılarıyla araştırılmasını istiyordu. Kaliforniya'nın sıcak bülteninde yasadışı göçmenlik varken eyalete yasal olmayan bir *first leydi* getirmek Carter'ı ikinciliğe düşürürdü.

Carter bunu umursamıyordu gerçi.

Ama vali olmak ya da makama adaylığını koymak, yargıç ya da avukat olan Carter Billings'in ulaşamayacağı bilgilere ve korumaya ulaşmasını sağlıyordu.

Hayır, bu işin sonunu getirmeliydi.

Ve birkaç kişiyi arayıp iyilik istemeliydi.

Carter elini döndürüp parmaklarını Eliza'nınkilere geçirdi. "Eliza, Tanık Koruma Programı'nda. Korunabilmesi için de ismi değiştirilmiş."

Jay kalemi vurmayı kesip bakışlarını Eliza'ya çevirdi. "Gerçekten mi?"

Eliza kaşlarını kaldırıp olumlu anlamda kafa salladı. "Evet..."

Jay ayağa kalkıp kısa bir zaman zarfında altı fincan kahve içmiş bir adam gibi volta atmaya başladı. "Ekstra güvenliğin nedeni bu mu? Peşinde biri mi var?"

"Bu mümkün..."

"Bunu başka kim biliyor?"

"Yakın arkadaşlar, yakın aile üyeleri... Neden?"

Jay düşünceli bir şekilde çenesini ovaladı. "Şimdi ev-

lendiğinize göre her şey ortaya çıkacaktır. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Eliza'nın kafasını yavaşça sallaması ona olacaklara tamamen hazırlıklı olmadığını gösteriyordu.

"Ya dayın biliyor mu?"

"Max mi?"

"Evet, o..."

"Onunla yakın değiliz."

"Ama o da aileden. Oy verecek insanlar bunun farkında... Başından beri sana onun bağlantılarından yararlanmanı söylüyorum. Artık başka çaren yokmuş gibi görünüyor."

"Max güvenilmez biridir."

"Adam iki yıldır makama seçiliyor. Oyları istediği gibi alabilir."

"Ne öneriyorsun, Jay?" Carter öne eğilip onu dinledi.

"Bu gerçeği başkalarından önce biz açığa çıkarmalıyız. Ve bunu yaparken yanımızda dayının olması gerek. Kahretsin, Max neden senin yanında olduğunu bilmek zorunda bile değil. Ona, medyanın ikinizin fotoğraflarını istediğini söyleyebiliriz."

"Max gösterişçi biridir ama bir fotoğraf için buraya gelmez."

"Cumartesi günkü bağış yemeğine ne dersiniz?" diye önerdi Eliza.

Carter ikna olmamıştı. Şeytanla anlaşma yapmak bile dayısıyla anlaşma yapmaktan daha az riskliydi. "Dayım bizim için tam olarak ne yapabilir sence?"

"İster beğen ister beğenme Carter ama Max saygı duyulan ve muhtemelen korkulan biri. Senin de bildiğin gibi politikacılar bir yasa tasarısının kabul ettirilmesi ya da ülkenin nasıl yönetileceği konularında zıt taraflarda olabilirler ama hepinizin ortak bir noktası var: Ailelerinizi koruma isteği... Senin yaptıkların Max'i, Max'in yaptıkları da seni etkileyecektir. Bu bilgiyle ilerlerken, sen ve Eliza'yla birlik olmak onun yararına olacaktır. Adam senatörlük koltuğunu aptallığıyla kazanmadı."

Max kesinlikle aptal değildi. Tehlikeli biriydi. Ona iyilik borçlanma düşüncesi Carter'ın midesinde asit varmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Kafandan neler geçiyor?" diye sordu Eliza alçak sesle.

Carter onun elini dudaklarını götürüp eklem yerlerine bir öpücük kondurdu. "Ona güvenebilir miyiz bilmiyorum. Aslında güvenemeyeceğimizi biliyorum."

"İşleri bizim için zorlaştırabilir mi?"

"Kısa vadede muhtemelen zorlaştırmaz." Ama şeytan her zaman istediği karşılığı uzun vadede alırdı.

Jay kenarda durup parmaklarının arasındaki kalemle oynamaya başladı.

"Neden annene danışmıyoruz? O Max'i hepimizden daha iyi tanıyor."

Carter istemediği halde gülümsedi. "Evet... Olur."

Eliza onun elini sıkıp Jay'e döndü. "Akşam yemeğinde masamızda boş yer olduğundan emin ol. Konuk listesine hangi isimlerin ekleneceğini sana haber veririz."

"Harika." Jay dediklerini yapmak üzere odadan çıkmak için hareketlendi. "Şu sözü unutma, Carter. Düşmanını yakınında tut..."

Eliza bir kez daha kendisini bir siyasetçi eşi olarak giydirmesi için Gwen'in uzmanlığına başvurdu. Carter tüm hesaplarını onun kullanımına açmıştı. Bağımsız bir kadın olduğu için başkasının parasını harcamak Eliza'ya yanlış geliyordu. Ama yanlış olsun olmasın, Eliza'nın kendi hesabı Gwen'in kendi zevkiyle seçtiklerine fazla dayanamazdı.

Ama Carter kendisine özel bir jetin boyutu hakkındaki fikrini sorana dek onun zenginliğinin büyüklüğünü idrak edememişti.

"Ciddi misin sen?" diye sordu Eliza ona.

"Dediğim gibi, Blake'in jetini böyle kullanıp duramam. Onun da kendi işleri var." Carter uçaktaki uyku bölmelerine işaret etti. "Burası iki kişi alıyor. Koltuklar da iyice arkaya yatabiliyor."

"Bu bir uçak. Bir jet."

"Evet. N'olmuş?"

"Sen uçak kullanabilir misin?"

"Pilotlar bu iş için var."

"Uçak almayı ciddi ciddi düşünüyor musun yani?"

Carter, masasının üçte birini kaplayan monitöre daha iyi bakabilmek için sandalyesinde öne eğildi. "İçi hakkında emin değilim," diye sesli düşündü. "Bence koyu renkler daha modern olur."

Eliza gözlerini kapayıp kafasını iki yana salladı. "İlk iki rakamdan sonraki sıfırların kaç tane olduğunu gördün mü? Arka bahçene gömdüğün kahve kavanozu ne kadar büyük?"

"Uzun zamandır para biriktiriyorum." Carter bir başka sayfaya tıklayıp sırıttı. "Ah, bu daha çok hoşuma gitti. Sence nasıl? On iki kişi alıyor."

"Sen delisin."

"Koyu renkli ahşabı daha çok seviyorum."

"Burada milyonlardan bahsediyorsun, Carter. Ciddi olamazsın."

Bir başka sayfaya tıklayan Carter'ın gözleri parladı. "İşte şimdi konuşuyoruz. Bu beş bin fite çıkabiliyor ve on sekiz kişi alıyor. Mükemmel."

Eliza omuzlarını kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Ne yapıyorsun?"

"Uçak alıyorum. Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?"

"Neden?"

"Çünkü ihtiyacımız var. Neredeyse her hafta uçuyorum ve senin de kesinlikle halka açık bir uçakla yolculuk yapmana izin vermem. Blake yıllar önce buna yatırım yapmamı söylemişti ama ihtiyaç görmemiştim. Şimdi görüyorum."

"Blake bir dük... İsterse kıçını yüz dolarlık banknotlarla silebilir. En iyi arkadaşına ayak uydurmana gerek yok."

Carter kafasını yana eğip mahcup bir şekilde gülümsedi. "Birileriyle aşık atmıyorum ben, Eliza. Bunu bir süredir düşünüyordum zaten."

"Neden şimdi?"

Carter onu kucağına çekip dizine oturttu. Kolu belini sararken saf erkeksi kokusu Eliza'yı tanıdık bir sıcaklıkla sardı.

"Zamanı şimdi geldi," dedi Carter. "Bunu karşılayabilecek durumum yokmuş gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi... Seni korumak için."

Eliza ellerini onun geniş omuzlarına kaydırıp gömleğinin altındaki kasları ovmaya başladı. "Benim bir uçağa ihtiyacım yok."

Carter uzanıp onun burnunun ucunu öptü. "Katılmıyorum."

"Delisin sen," dedi Eliza tekrar.

"Koyu renk mi açık renk mi?"

Eliza gözlerini monitöre çevirdi. "Açık renk modası geçmiş görünüyor."

Carter onun yan tarafını sıktı. "Koyu renk o zaman. Ve ülkenin diğer ucuna giderken yakıt ihtiyacı olmasın diye büyük modellerden seçmemiz lazım."

Eliza'nın bu alışveriş tecrübesine kendisini kaptırmaması zordu. Tanrım, jet almak için inceleme yapıyorlardı. "Madem alacaksak yatak odası da olsun." Hawaii dönüş yolculuğundaki yaşadıkları kısa anı düşününce yanakları kızardı.

Carter onu kendisine iyice yaklaştırıp ekrandaki en pahalı iki modele tıkladı. Arkaya yatabilen deri koltukları olan jetin cafcaflı iç dekoru gömme tavan lambalarının altında parıldıyordu. Küçük bir mutfağı olan bar kısmı küçük bir köşeyi kaplıyordu. Büyük banyo bir gezginin ihtiyacı olabilecek her şeyi barındırıyordu.

"Yatak o kadar da büyük değil..."

Carter onun omzunu öpüp burnunu boynuna sürttü. "Çok fazla yere ihtiyacımız yok."

Eliza kafasını çevirip onun dudaklarını buldu. Carter ona, ikisinin bir yatakta ne kadar az yere ihtiyacı olduğunu hatırlatırken tüm uçak ve yatak odası düşünceleri Eliza'nın kafasından uçup gitti.

Abigail, Jay'le aynı fikirdeydi. Ağabeyine tamamen güvenmiyor olsa da aile adını korumak için skandallardan kaçmak isteyeceğini biliyordu.

Jay, bağış yemeğinin konuk listesine Carter'ın aile üyeleri ve basın mensuplarını da ekledi. Neil'ın takımı da güvenliği ve hükümetin sağladığı korumaları yönetecekti.

Eliza bu resmi davette belini saran ve göğüs dekoltesi olan, yere kadar uzun bir elbise giyecekti. Elbiseyi ilk gördüğünde kaşlarını çatmıştı, ama Gwen ona giydiği şeylerin taklit edilebilir olacağını hatırlatmıştı. Ve Eliza'nın bütün gardırobunun değişmesi gerekmişti. Carter'ın eşi rolü hayal ettiğinden çok daha fazla sorumluluk gerektiriyordu.

Silahlı güvenlik görevlileriyle dolu bir salonda olacak olsa da Eliza kendi tabancası yanında olmadan kendisini çıplak hissediyordu. Ama üstündeki elbise tabancasını taşımasına uygun değildi.

Eliza ve Carter bağış yemeğinin davetinin düzenlendiği otele giden limuzine yerleştiler. Lüks arabanın iç kısmı özel

jetinkine benziyordu. Eliza böyle şeylere alışabileceğini düşünmemişti hiç. Yanında oturan Carter, Jay'e mesaj atıp her şeyi hazır olup olmadığını sorarken Los Angeles'ın ışıkları yanlarından bir bulanıklık halinde geçip gidiyordu. Boyalı camın ardında kalan diğer sürücüler bu lüks aracın içindekileri görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı. Eliza çok eskilerde, limuzinle yolculuk eden birinin hayatını yaşamanın nasıl olacağını hayal etmişti. Bu çocukluk hayalinde onu koruyup kollayan yakışıklı bir prens de olurdu hep. Şimdi gerçekten de bir limuzinde, muhtemelen tanıştığı en yakışıklı erkek olan adamın yanında oturuyor, onun verdiği ve fiyatını söylemeyi reddettiği yüzüğü takıyordu ve onun karısıydı.

Eliza'nın kalbinde oluşan küçük mutluluk kıvılcımı bütün ruhuna yayıldı. Carter onun içine iyice işlemeyi başarmıştı, hatta öyle derindi ki bu Eliza'yı korkutuyordu. Belki de evlilikleri bitmezdi. Ama bunu tartışmak sınırların dışındaydı. Geceleri sevişip birbirlerine seksi şeyler fısıldarken aşkla ilgili tek bir kelime söylemiyorlardı. Eliza, Carter'ın onunla evlenmek için ısrar etmesinde seçim kaygısı dışında başka şeyler de olup olmadığını merak etmeden edemiyordu. Gerçi anketlere bakılırsa gerçekten de evlenmesi gerekiyordu. Vali koltuğunda oturan bir adamın bu süreçte boşanması dışında makama hiç bekâr biri gelmemişti.

Carter bir şövalye kadar asildi. Eliza'nın geçmişinin onu tekrar bulması ve arkasına saklandığı kimliğin ifşa olması konusunda kendisini sorumlu hissettiği için sebepsiz yere ondan uzaklaşacak bir adam değildi. Ve Eliza'nın geçmişi

peşinde olduğu sürece Carter yanında olacaktı. Eliza onu bu evliliğe mahkûm kıldığı için suçlu hissetmek istese de yapamıyordu. Evlendikleri günden beri paylaştıkları tutkudan dolayı artık bu şekilde hissetmiyordu. Ama yine de endişeliydi. *Cicim ayları bittiğinde ne olacak?* Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu.

Belki de cicim ayları hiç bitmez. Eliza en son anne babası hayattayken bu kadar iyimserdi. *Bu hayatta güzel olan her şeyin bir sonu vardır.* Gözyaşlarının onu güzel düşüncelerini yok etmekle tehdit etmesinden nefret ediyordu.

Carter telefonuna tıklamayı kesip onun elini tuttu. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Eliza fazla hızlı.

"Emin misin? Bir dakika önce gülümserken şimdi üzgün görünüyorsun."

Limuzin köşeyi dönüp otelin parlak ışıklarına çıkarken Eliza onun elini sıktı. "Her şeyin nasıl gideceğini merak ediyorum."

"Gerginsin yani?"

"Biraz..."

Araç durdu ve şoför kapılarını açmak için arabadan fırladı.

"Ben yanındayım."

Carter arabadan inip onun da inmesine yardım ederken Eliza ona gülümsedi.

Otelin resepsiyon salonuna doğru ilerlerlerken yarım düzine makine fotoğraflarını çekiyordu. Neil salonun yan ta-

rafında duruyordu ve Eliza ile Carter'ın arkasında da bir koruma vardı. Üstünde takım elbise olan ve yalnız başına dikilen herkes bir çeşit güvenlik görevlisiymiş gibi görünüyordu. Davet sahipleri Eliza ve Carter'a yaklaşırken korumalar arka plana karışıp gözden kayboldular.

Hollywood'un güçlü çiftlerinden olan davet sahipleri Carter'la tokalaşırken o da onlara Eliza'yı tanıttı. Genç yıldız onu eski arkadaşlarmış gibi selamlayınca Eliza yıldız çarpması yaşamaktan kurtuldu. Marilyn onun iki yanağını öptükten sonra Hollywood'un yüklü ödeme yaptığı tebessümlerinden birini bahşetti. "Evliliğiniz gazetelere duyurulduktan sonra davete dört masa daha eklemek zorunda kaldık. Tom ve ben kamuoyu karşısına ilk bu davetle çıktığınız için çok sevindik."

"Bizi ağırladığınız için asıl bir teşekkür ederiz."

Marilyn gerçekte, televizyonda göründüğünden daha ufak tefekti. On santimlik topuklarıyla bile boyu Eliza'nın omuzlarına yetişmiyordu. "Bu bizim için büyük bir mutluluk..."

Carter, Tom'un elini sıkıp Eliza'nın hislerini tekrarladı. "Umarım ekstra güvenlik önlemi sorun olmamıştır."

"Kesinlikle olmadı. Dayınızın da bize katılacağını öğrendiğimizde nedenini anladık."

Eliza kıkırdamamak için kendisini zor tuttu.

Tom ve Marilyn onları partinin çoktan başladığı yemek salonuna götürdüler. Tanıdık bir yüz bulmak için odayı tarayan Eliza, Carter elini okşayana dek onun kolunu sıktığını fark etmedi. Onun elini hissedince anında elini gevşetti. Ne

zaman böyle başkasına muhtaç hale gelmişti? Böyle bir çevrede korkusunu göstermek ölümcül olabilirdi ve bir aynanın yanından geçerlerken Eliza yüzündeki şüpheyi görmüştü.

Toparla kendini Lisa.

Carter şampanya tepsisi taşıyan bir garsonu durdurup Eliza'ya bir kadeh verdi. Sonra eğilip kulağına fısıldadı. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Gerçekten de ihtiyacı vardı. Soğuk cesaret sıvısından birkaç yudum aldığında vücudu gevşedi.

"Bayan Billings?"

Eliza bir an tereddüde düştü, sonra birisinin kendisine seslendiğini fark etti. "Ben Jade Lee, bu da partnerim Randal..." Hollywood'un en çok aranılan moda tasarımcısı ve muhtemelen dünyadaki en mükemmel sıfır beden olan Jade Lee... *Tanrım, buralarda kimse yemek yemiyor mu?*

"Tanıştığıma memnun oldum."

Jade onun elbisesine iltifat edip kimin diktiğini sordu ama Eliza'nın hiçbir fikri yoktu. Bu Gwen'in hatırlayacağı bir şeydi. Jade onun bilgisizliğini gülerek geçiştirdikten sonra özel bir gösterim için stüdyosuna davet etti.

Biraz modadan, biraz da havalardan bahsettiler. Bir süre sonra Eliza kendisini kocasından birkaç metre ötede buldu. Herkes adını biliyordu. Daveti bir film yıldızı verdiği için Eliza da birkaç kişinin adını biliyordu. Kısa süre içinde kendilerini izleyen güvenlik görevlilerini tamamen unutup mükemmel politikacı eşini oynamaya başladı.

Arada bir kocasının, seçimi ateşleyen politik düğmelerin

neresinde durduğunu soranlar oluyordu. Jay daha önceden hangi sorulardan kaçınması gerektiğini açıklamıştı. Bu yüzden Eliza, Carter'ın görüşlerini açıklamak yerine daha asilce bir cevap veriyordu. "Carter, kamuoyunun istediği neyse onu temsil edecektir. Valinin görevi, insanlarını temsil etmek ve onları zorlamamak değil midir?"

Bu basit açıklaması soru soranların çoğunun onayını almıştı. Bazıları farklı bir cevap için baskı yapsa da onu rahatsız edecek dereceye vardırmamışlardı. Konukların çoğunun yüzünde şekerden maskeler vardı. Popüler tasarımcı, satışlarını etkileyeceği için onun kendi elbiselerini giymesini istiyordu. Yapımcılar, siyasi formalitelerden kurtulabilmek ve filmlerini zamanında yetiştirebilmek için vali koltuğunda dostane bir yüz istiyorlardı. Herkesin kendi gündemi vardı.

Resepsiyon salonu güçlü insanlarla doluydu. Eliza bir arkadaş bulmak için etrafına bakındı ve salonun karşısındaki Carter'ı bulup bakışlarının ağırlığını hissedip kendisine dönsün diye bekledi. Carter ona dönüp gülümsedi ve bakışlarıyla ne olduğunu sordu.

Eliza iyi olduğunu göstermek için kafasını iki yana salladı ve yanındaki kadınla konuşmaya devam etti. Ama ancak Samantha salona girip yanına geldiğinde gerçekten rahatladığını hissetti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Carter suyunu içerek filetosunu yuttu. Yanında oturan Eliza davet sahiplerini cazibesiyle etkiliyordu. Max ve Sally yakınlarındaki bir masada, Blake ile Samantha da başka bir masada oturuyorlardı. Yemekteki üç yüz kişiyi aşan konuk için tabak başı beş bin-on beş bin dolar arası bir meblağ ödenmiş olmalıydı. Sadece Hollywood böyle bir şeye rağbet edebilirdi. Konukların hepsi bu akşam yemeğini vergilerine gider olarak geçirecek ve birçoğu da daha fazla para kazanmalarını sağlayacak bağlantılarla tanışacaktı. Davet sahipleri bunu biliyordu. Bilmedikleri şey, Eliza'nın güvenliğini emniyete almak adına müttefik bulmak için Eliza ile Carter'ın, spot ışıklarını üzerlerine çekecekleriydi.

Jay masaların arasından dolaşarak gelip Carter'ın kulağına eğildi. "Hazır mısın?"

Carter omzunun üstünden Eliza'ya bir bakış attı. Eliza kafa sallayıp peçetesini masaya bıraktı.

Tom ve Marilyn onları küçük sahnedeki kürsüye yön-

lendirdiler. Arkalarından Max ve Sally, onların peşinden de Blake ile Samantha geliyordu.

Carter, Neil'a bakıp kafa sallayınca adam kulaklığından uzanan küçük mikrofona konuştu. İnsanlarla dolu masaların ötesinde Dean ve James salonun zıt köşelerinde dikiliyorlardı.

Tom ve Marilyn, onur konuklarını tanıtırken salona bir sessizlik çöktü.

Yemeğe davet edilmiş birkaç muhabir ve iki kamera ekibi vardı. Canlı yayın yapılmıyordu ama bu, Carter'ın söyleyeceği şeylerin duyulmayacağı anlamına gelmiyordu. Carter birkaç kez konuşmalarını hazırlamakta Jay'in yardımına ihtiyaç duymuş olabilirdi ama bu seferkini kendi başına yapacaktı.

"Bu akşam geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz," diye başladı Tom. "Bay Billings'in kampanyasına yapacağınız cömert katkılar, ona bu seçimi kazanması için yardımcı olacak."

Kalabalık alkışlarken Carter, Eliza'nın da alkışa katılmak için elini onunkinden çektiğini hissetti.

Carter onun elini kendi elinin içinde tutup öpmek için dudaklarına götürdü. En az bir fotoğraf makinası bu hareketini yakalamıştı. Eliza'nın gerginliğini gösteren tek şey Carter'ın elini okşayan başparmağıydı. Carter onun baskı altında çok iyi dayandığını fark etmişti. Ama onun bu kadar güçlü olmak zorunda kalmamasını diliyordu.

Tom kalabalıktaki birkaç kişinin adını söyledi ve Ma-

rilyn'le yemek seçimleri hakkında şakalaştı. Birkaç kahkahadan sonra da mikrofonu Carter'a uzattı.

Konuklar yerlerinde oturmaya devam ederken Carter, tüm dikkatini bağışçılarına vermek için sahnede öne çıktı.

"Teşekkürler Tom ve Marilyn... Bu akşam her şey mükemmeldi."

Kalabalık tekrar alkışladı.

"Geçtiğimiz birkaç aydan beri programım oldukça sıkışık ancak bu etkinliğe uçakla değil, arabayla gelmek harikaydı."

"Sacramento'dan buraya yol çok uzun," diye seslendi biri.

Carter gülerek kafa salladı. "Öyle... Ama bu eyalet için olumlu değişiklikler yapabilmek adına bu yolculukları severek yapıyorum. İşlerimizin *–işlerinizin–* çoğu başka yerlerde yürütülüyor. Artık bürokrasinin üzerinde etraflıca kafa yorup işlerimizi buraya geri döndürmeliyiz."

Alkışlar için bir süreliğine duraksadı.

"Eve ekmek getirebilmek için ailelerimizi eyalet dışına yollamak, Güney Kaliforniya'nın ikinci en büyük ekonomik katılımcısı için geçerli bir öneri olmamalı... Eğer Hollywood'un elitleri olan sizler, Hollywood'u terk etseniz o zaman turizm alanındaki bir numaralı istihdam alanı yok olur. Eyaletimizdeki parklar dünyadaki en iyi parklardan sayılıyor, fakat bütçe kesintileri yüzünden bunları kapatmak durumunda kalıyoruz. Bütçe kesintileri yapılıyor çünkü eyalet geliri film ve televizyon programlarının yapımları için başka yerlere harcanıyor."

Konuklardan onu haklı bulduklarını gösteren mırıltılar yükseldi.

"Sorunlarımızı anlıyorum. Ve eğer seçilirsem, işlerimizi buraya, ait oldukları yere döndürmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kalabalık bir kez daha alkış tuttu.

"Artık ben, kişisel hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar Kaliforniya'yı kendi ailem için yuva olarak görüyorum." Omzunun üstünden baktığında Eliza'nın yanaklarının kızardığını gördü. "Bazılarınız bilmiyor olabilir, ancak geçen hafta oldukça büyük bir anlaşma imzaladım." Konuklar gülerken Carter elini Eliza'ya uzattı. "Size sevgili eşim Eliza Billings'i tanıtmak istiyorum."

Eliza ışıklara dönerek elini salladı.

"Bence Eliza eyaletimiz için harika bir *first leydi*, sizce de öyle değil mi?"

Carter bir süre konuşmadan durup basının sorularını bekledi. Gerçek gösterinin başlama vakti gelmişti.

"Rakibiniz, eşinizin yasal bir göçmen olmadığı fikrini ortaya attı."

Bu yorum karşısında birkaç kişi nefesini tuttu. Bazıları muhabire susmasını söyledi.

"Sorun değil," dedi Carter kalabalığa. "Eliza ve ben, geçmişi hakkında böyle sorular sorulacağını biliyorduk."

"Araştırmama göre Eliza Havens burada doğmamış."

Carter kalabalığı sakinleştirmek için ellerini kaldırdı. "Babam otuz yılı aşkın süre emniyet teşkilatında görev yaptı.

İşindeki ilkesi de şuydu: 'Duyduklarının hiçbirine inanma, gördüklerinin yarısına inan...' Sizin araştırmalarınız da, rakibimin araştırmaları da Eliza'nın doğumu ve geçmişi hakkında hiçbir sonuç vermez. Tabii ki de onun bu ülkeye göç ettiğini düşünüyorsunuz. Politik oturumların çoğunda en çok konuşulan şey göç mevzusu olduğu için birilerini suçlamak ve adaletsizlikten bahsetmek çok kolay..." Carter gözlerini seyircilere kaldırdı.

"İnsanların saklanması, isimlerini değiştirmesi için göçten çok daha farklı sebepler de vardır. Eliza'nın hayatı bu kadar acı verici olmasaydı eğer, gişe rekorları kıran bir filme konu olabilirdi."

Herkes kulağını ona verirken odaya sessizlik çöktü.

"Bir ay öncesine kadar Eliza toplumun gözü önünde olmaktan kaçınıyordu, çünkü hayatının büyük kısmını Tanık Koruma Programı bünyesinde yaşamıştı."

Salondaki gözler Eliza'ya döndü. Flaşlar şimşek hızıyla patlarken Carter, Eliza'nın elini sıkıca tuttu.

"Bu doğru mu, Bayan Billings?"

Eliza öne eğilip mikrofona konuştu. "Doğru..."

"Ne yaşadınız?"

"Kimden saklanıyorsunuz?"

"Kimliğinizi neden şimdi açığa çıkartıyorsunuz?"

Aynı anda her yerde sorular yağıyordu.

Her şey bulandı. Eliza soluk soluğa kaldı ve Carter'ın elindeki avucu terlemeye başladı. Tüm dikkatlerin üstünde olduğunun farkındaydı ama halkın yardımını istemek zorundaydı.

Carter onu yanına çekip seyircilerle konuşmasına izin verdi.

"Babam çalışkan bir Amerikalıydı. O ve annem, hepimizin çocuklarımızı korumak için istediğimiz aile değerlerine sahiptiler. Babam kelimelerle anlatılamayacak bir suça tanıklık etmiş ve pek çok insanın yapmayacağı şeyi yapmıştı. Öne çıkıp doğru olanı yaptı. Gerçeği saklasaydı o şekilde yaşayamazdı."

Eliza babasını, onun gülümsemesini, kuvvetli kahkahasını düşündü. "Yaşadığımız yerden uzaklaştırıldık, kimliklerimiz değiştirildi. Ama yeteri kadar uzağa gidememiştik." Duygulanınca boğazı düğümlendi. "O ve annem, babamın verdiği ifadenin karşılığını hayatlarıyla ödediler."

Salonun arka kısmındaki Dean'i bulup onu muhatap aldı. "Hayatımdan uzaklaştırıldım, kimliğim değiştirildi. Çocukluğumdan beri de saklanıyorum."

"Tehdit artık geride mi kaldı, Bayan Billings?"

Eliza kafasını iki yana salladı. "Hayır ama daha fazla saklanamadım. Carter hayatıma girdi ve sevdiğim insanlar daha fazla kaçmama izin vermediler."

"O halde hâlâ peşinizde biri var?"

Eliza omuz silkti. "Anne babamın erken ölümlerinden sorumlu adamın bana hâlâ kan gütmediğine inanmak için bir sebep yok..."

"Kim bu adam?"

Eliza kafasını iki yana sallarken Carter mikrofona yanaştı. "Şu anda bunu açıklayamayız."

"Niye onu koruyorsunuz?"

"Korumuyoruz ama adamın bir ailesi, çocukları var," diye karşı çıktı Eliza. "Onları da benim kaderime mahkûm etmek adil olur mu? İnanın bana, geleceğimi etrafımda bir oda dolusu koruma olmadan yaşayabilmek için geçmişimin geride kaldığını düşünmeyi çok istiyorum."

Muhabir arkasına dönüp etrafına bakınırken salondaki pek çok kişi de aynı şeyi yaptı ve korumaların varlığını herkes fark etti.

Arkasındaki Samantha elini Eliza'nın omzuna koydu. Ardından Max ve Sally, Carter'ın yanına geldiler. "Ben karımın arkasındayım ve ona bir zarar gelmesini önlemek için elimden geleni yapacağım," diye yemin etti Carter. "Karşınızda durup hikâyesini sizinle paylaşma cesaretini gösterdiği için ona hayranım. Umarım onu güvende tutmak için siz de beni desteklersiniz."

Salona büyük bir sessizlik hâkimken arka taraflardan bir kişinin alkışlama sesi duyuldu. Alkışlayanın Dean olduğunu gören Eliza'nın gözleri yaşardı. Kısa süre sonra diğerleri de ona katıldı ve masalardaki herkes ayağa kalktı.

"Güzel konuşmaydı."

Carter amcasının monoton sesine döndü. "Eliza iyiydi."

Max topuklarının üstünde sallanarak kokteyl kadehinin üstünden Eliza'yı izledi. "İkna ediciydi. Benim için bile..."

"Gerçekler büyük önem taşır." Carter onların konuşma-

larını bölmeden yanlarından geçen bir çifte kafasıyla selam verdi.

Max içkisini dudaklarına götürüp mırıldanarak konuştu. "Bu yeterli değil..."

"Ne yeterli değil?"

"Kurbanı oynamak. Geçmiş eninde sonunda seni yakalar, bunu biliyor olmalıydın Avukat Bey."

"Ne demek istiyorsun?"

Max sadece Carter'ın duyması için öne eğildi. "Bizim gibi insanlar *umut taşımazlar*. Biz bir şeyleri gerçekleştiririz." Max, Carter'ın ceketinin kenarındaki bir tozu silkeler gibi yaptı. "Seni ararım." Sonra boş kadehini bir tepsiye bırakıp uzaklaştı.

Carter'ın midesinde rahatsız edici, kurşundan bir top oluşmuştu sanki. Neden dayısının sözleri bir eyleme çağrı gibi değil de tehdit gibi gelmişti?

Muhtemelen gerçekten tehdit oldukları için... Carter ondan iyilik istemenin başına bela olacağını biliyordu. Ama her ne planlıyorsa Max'i durduramazdı. Önemli olan şey Eliza'yı güvende tutmaktı. Başka hiçbir şey önemli değildi.

Davetten dönüş yolculukları hızlı geçti. Eliza tanıştığı aktörlerden, yapımcılardan bahsetti ama en karanlık sırrını dünyaya açıklamış olması konusunu açmadı. Medyanın geçmişi eşeleyip sorumlu adamın ismini bulması uzun sürmezdi. Carter bunu biliyordu. Ve Eliza'nın tırnağını yemesini izlerken onun da bunu düşündüğünü görebiliyordu.

Eliza endişeliydi.

Carter da sorunlarından bahsetmek yerine havadan sudan konuşmayı tercih etti.

Ve evlerine vardıklarında karanlığı dikkatlice kontrol edip garip sesler var mı diye dinledi, ama duyduğu tek şey cırcırböcekleri ve tepedeki ağaç yapraklarının sesleriydi.

Korumalardan biri onlardan önce eve girip içeride kimsenin saklanmadığından emin olmuştu. Carter silahlı adama elini sallayarak gidebileceğini gösterdi, sonra Eliza'nm elini tutup parçalanmış tırnaklarını öptü.

Eliza ona çekingen bir şekilde gülümsedi. Carter onun böyle gülümsediğini pek sık görmezdi. "İyi olacağız," diye söz verdi ona.

Eliza gözlerini iyice açınca Carter gözkapaklarının altında toplanan yaşları fark etti. "Ben... ben korkuyorum Carter."

Eliza'nın itirafı Carter'ın ruhuna bir yumruk yemiş gibi hissetmesine neden oldu. Onun yüzünü ellerinin arasına alıp korkularını uzaklaştırmak için yapabileceği tek şeyi yaptı. Dudaklarını onunkilere değdirerek öpücüğüyle korkusunu unutmasını sağlamaya çalıştı. Öpücüğü derinleştirerek hıçkırıklarını bastırdı ve onu içeri alması için dilinin ucunu dudaklarına değdirdi.

Eliza ağzını açtı ve kendisini ona bıraktı. Carter'ın göğsüne bastırdığı ürkek elleri kalbine doğru yakıcı bir yol oluşturdu. Carter inledi ya da belki de inleyen Eliza'ydı ve parmaklarını onun boynundan kaydırarak yumuşak saçlarına daldırdı. Tokalar antrenin zeminine dağıldı. Eliza'nın bütün vücudu, dudak-

larından ayak parmaklarına kadar Carter'a yaslanmıştı.

Carter kendisine öpücüklerle karşılık verene kadar dili onunkini okşadı. Eliza çaresiz bir nefes alıp gergince gülerken Carter dudaklarını onunkilerden ayırmadan gülümsedi. Unutmasını sağlamıştı.

Eğilip Eliza'yı kucağına aldı.

Eliza gırtlağından gelen bir sesle kıkırdadı ve Carter onu yatak odalarına taşırken burnunu onun boynuna sürttü. "Beni taşımak zorunda değilsin," dedi.

"Zorunda olduğumu düşünmüyordum."

Eliza düşmemek için bir eliyle ona tutunurken diğer eliyle Carter'ın kravatını çözüp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Çok güzel kokuyorsun. Baharatımsı, erkeksi... çekici..."

Carter'm zaten uyarılmış olan aleti Eliza'nın sözleriyle iyice yanmaya başladı. Yatak odası kapısını tekmeleyerek arkalarından kapattı. "*Çekici* nasıl bir koku ki?"

Eliza ayakları yere değene kadar onun üstünden aşağı kaydı. Sonra yavaşça kravatını çıkartıp yere attı. "Hmm... Seksi... Sanırım feromonun ne olduğunu şimdi anlıyorum."

"Feromon mu? Hayvanların çiftleşmeye hazır oldukları zaman yaydığı şey mi?"

Eliza'nın parmakları Carter'ın gömleğinin kalan düğmelerini de açarken koyu renk gözleri tutkuyla daha da kararardı. Odanın serin havası Carter'ın damarlarındaki ateşi söndürmeye yetmiyordu. "Aynen... Dişilerin sıra dışı kokuları olduğunu duymuştum ama bence onları çeken erkekler."

Elini onun kollarında kaydırıp kol düğmelerini çözerek yere attı.

"Bütün erkekler mi?"

Yumuşak dudaklar Carter'ın göğsüne değdi. Eliza gömleğini omuzlarından aşağı kaydırıp onu kelimeleriyle tutsak etti. Bu baştan çıkarma işini, onun unutmasını sağlamak için Carter başlatmış olabilirdi ama şimdi baştan çıkan kendisiydi. "Bir erkeğin ihtiyacının kokusunu, seninki gibi aldığım olmamıştı hiç."

Eliza'nın küçük dili ağzından çıkıp Carter'ın göğüs ucunu yaladı.

Carter ürperdi. "Dikkatli ol Lisa... Egom büyüyor."

Eliza kıkırdadı ve elini onun pantolonunun belinden içeri sokarken bakışlarını onunkilere kaldırdı. Ve onu avucunun arasına aldı. "Büyüyen tek şey o değil."

Carter ona saldırdı ve Eliza'yı döndürüp kapıya yaslarken dudaklarına yapıştı. Eliza'nın tadı ve kendi hissettiği ihtiyaç bir kuyruklu yıldızın ateşi gibi içine doldu. Eliza onun arzusunu az önce hissediyorsa şimdi bununla boğuluyor olmalıydı. Carter ereksiyonunu onun yumuşak bedenine bastırdı. Eliza vücudunu ona doğru gererek temaslarını da, Carter'ın ihtiyacını da artırdı.

Carter onun ince belini kavradı ve bir anda her yerine dokunmaya çalıştı. İkisi de nefessiz kalana dek öpüşmeye devam ettiler. Carter onun soluk soluğa kaldığını görünce dudaklarını dudaklarından çekip boynuna, omzuna kaydırdı. Elbisesinin eteğini kaldırıp sıcacık, kışkırtıcı kalçasına do-

kundu ve parmaklarını elastik kayışın kenarında dolaştırdı. Eliza yarı kapalı gözleriyle onun tepkisini izledi.

"İç çamaşırı?"

Eliza altdudağını ısırıp kafasını kapıya yasladı.

Onun kayışlar ve ipekler içindeki vücudunun hayaliyle kendini kaybeden Carter onu çevirip göğüslerini kapıya yasladı. Elbisesinin fermuarını bulup yavaşça indirmeye başlarken Eliza'nın boynuna ve kürek kemiklerinin arasındaki saklı bölgeye öpücükler kondurdu. Elbise yere düştüğünde ağzı bir karış açık kalmıştı.

Fildişi rengi incecik danteller Eliza'nın mükemmel vücudunun en mahrem yerlerini kapatıyor, narin kayışlar üst bacağının ortasına kadar yükselen çorapları tutuyordu. Carter elini onun omurgasında kaydırdı. Nefes almakta zorlanan Eliza omzunun üstünden onu izliyordu.

Carter onu bütün gün seksi çamaşırların içinde tutsa da bu görüntüye hiç alışamayacağını düşünüyordu. "Çok güzel," diye fısıldadı.

"Dönebilir miyim?"

Carter onu yerinde tuttu. "Henüz olmaz... İşim bitmedi."

Eliza'nın çıplak tenindeki tüyler diken diken oldu. Carter sözlerinin onu kıvrandırmasına bayılıyordu. Elini omurgasında aşağı kaydırdı ve elinin geçtiği yerleri öptü. Eliza'nın tadı ilkbahar gibiydi; taze ve davetkâr... Carter da açlıktan ölmekte olan bir adam gibi ondan besleniyordu. Dilini dantel külotunun alt kısmındaki hassas yere değdirdiğinde Eliza

kalçasını kaldırınca Carter gülümsedi. Sonra onun arkasında diz çöküp biçimli bacaklarını kavradı. İpek çorapları bile günaha dokunuyormuş gibi hissettiriyordu. Carter onun kalçasını hafifçe ısırdı ve çoraplarını tutan kayışları çözmeden külotunu indirdi. Kumaşı üstünden çıkartabilmek için Eliza'nın bacaklarını teker teker kaldırmasına yardım etti.

"Beni öldürüyorsun Carter."

Carter onun çıplak kalçasına, bacaklarının arasına dokundu. Eliza dokunuşunun altında eriyordu. Carter onun en hassas yerlerini buldu ve Eliza'nın nefesinin kesildiğini duyduğunda alnını beline yasladı.

"Lütfen," diye yalvardı Eliza.

Carter onu döndürüp diliyle ve öpücükleriyle merkezini buldu ve ıslaklığını yutarken Eliza'nın dizlerinin büküldüğünü gördü. Eliza kıvranıyor, hem durmasını hem devam etmesini mırıldanıyordu. Elleriyle onu kendisine doğru çekip etini sıkıyor, tırnaklarıyla teninde iz bırakıyordu. Eliza'nın nefesi kesilince Carter geri çekildi.

"Bunu ödeyeceksin," dedi Eliza.

Carter bunu sabırsızlıkla bekliyordu.

Onu kapıdan ayırıp geri geri yatağa götürdüğünde çorapları ve topuklu ayakkabılarını hâlâ çıkarmamış olan Eliza yatağa tırmandı. Kahretsin, bu kadın çok seksiydi. Saçındaki tokalar dağılmıştı. Karmakarışık olan saçları serbest kalıp omuzlarına dökülmüştü. Carter aceleyle ayakkabılarını ve giysilerini çıkartıp Eliza'nın yanma çıktı ve onu yatağın ortasına çekti. Eliza'nın ayakkabısının topuğu bacağının arka-

sını sıyırırken Carter'ın ereksiyonu zonkladı.

Eliza'nın dantel sutyeni fazla engel teşkil etmeye başlayınca Carter onun üstünden kumaşı çıkartıp sertleşmiş göğüs uçlarından önce birinin, sonra diğerini tadına baktı.

Yumuşak eller sırtını kavrayıp onu daha da aşağı çekti. Eliza'nın sıcaklığı onu davet ediyor, kokusu başını döndürüyordu. Eliza ince parmaklarını onun etrafına sarıp teninde kaymaya başlayınca Carter'ın düşünme yeteneği tamamen yok oldu.

Bir kadını bu kadar istediği olmuş muydu hiç? Eliza'yla birlikteyken isteklerden fazlası vardı. Cinsel ihtiyaçtan fazlası... Eliza onu bacaklarının arasına çekip kendisini ona sundu.

Onun bacaklarının arasına yerleşip içine girerken Carter'ın yüreği açılmıştı sanki.

"Ah Carter..." Eliza kalçalarını ona doğru kaldırınca Carter onun içinde hareket etmeye başladı. Her darbe, her titreşim Carter'ı onun içine boşalmaya yaklaştırıyordu. Ve ona en ilkel yollarla sahip olurken biliyordu ki kalbini kaybetmişti. Kalbinin her santimi artık Eliza'ya aitti.

Hareketleri hızlandı. Carter ona sertçe girse de elinden geldiğince şefkatli öpücükler vermeye çalışıyordu. Eliza zirveye ulaştığında ve tatminiyle kaygan kanalı onun etrafında sıkılaştığında Carter da ona katıldı.

Ardından ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Terli bedenleri karışmış; çarşaflara sıra dışı, leziz bir aroma bulaştırmışlardı. "Seninle bu şekilde sonsuza dek kalabilirim," diye

itiraf etti Carter, Eliza'nın boynuna doğru konuşarak.

Eliza bacaklarını onun beline sarıp rahmini etrafında gerdi. "Ayakkabılardan dolayı, değil mi? Daha önce hiç ayakkabılarımı çıkarmadan sevişmemiştim."

"Ondan değil..."

"Jartiyer? Bunu seveceğini düşünmüştüm... Ama sonunda o da yere düşer sanıyordum."

"Seksi çamaşırlarla alakası yok. Ama jartiyeri gerçekten de sevdim."

"O zaman benim neşeli mizacımdan," diye takıldı Eliza.

Carter ağırlığının bir kısmını onun üstünden kaldırıp Eliza'nm büyük, kahverengi gözlerine baktı. "Sebep sensin. Cesaretin, gücün, içimi kıpır kıpır yapma yeteneğin... Burada yatarken düşünüyorum da acaba neden bir araya gelmemiz bu kadar uzun sürdü?"

Eliza gözlerini kaçırmadan dikkatle onu izledi. "Çünkü benimle her konuda tartışıyordun; futbol takımlarından tut çayın sıcaklığına kadar. Nedeni bu..."

Carter önceki tartışmalarını hatırlayıp güldü. "Cinsel gerilim."

Eliza'nın gözleri kısıldı. "Ciddi misin sen?"

"Evet..." Carter onun yan tarafına kaydı ama onu da kendisine çekti. "İlk tanıştığımız anı hatırlıyorum. Samantha ve Blake yeni evlenmişti, biz de Avrupa'daki resepsiyonlarına davetliydik. Sen oradaki bütün adamlarla flört etmiştin."

"Öyle mi yaptım?"

"Ben hariç. Benden, kara vebadan kaçar gibi kaçıyor-

dun. O zaman anlamıştım ki..."

"Neyi anlamıştın?"

Carter onun burnunu öptü. Eliza'nın, sözlerinden uygunsuz bir anlam çıkardığını hissetmişti. "Birbirimize uygun olduğumuzu anlamıştım. Birbirini bu kadar iten iki insanın birlikte kötü olamayacağını biliyordum."

Eliza'nın gülümsemesi yok oldu. "Saçmalıklarla dolusun! O zamanlar benden nefret ediyordun."

"Nefret etmek mi? Ben senin hakkında hiçbir şeyden nefret etmedim. Merakımı uyandırıyordun, istememe neden oluyordun ama sana karşı hislerimi anlatmak için nefret hiçbir zaman doğru kelime olamaz."

"O zaman neden her söylediğime karşı çıkıyordun?"

Carter onun kalçasını okşayıp örtüyü üstüne çekti. "Birileri sinirini bozduğu zaman gözlerinde beliren parıltıyı, haklı olduğunu bildiğinde ve birisi buna karşı geldiğinde gösterdiğin tutkuyu görmelisin. Sen, benim küçük alev topum, boğucu bir gündeki taze hava gibisin. Gerçekten istediğin bir şeye ulaşmana mani olanların hayatlarından endişe ederim."

Eliza dizini onun kalçasına değdirdi. "Benimle sadece sinirlerimi bozmak için mi tartışıyordun?"

Carter bir şey demeden kafasını yana eğdi.

Eliza onun göğsüne şakacı bir yumruk geçirdi. "Çok kötüsün."

"Hadi ama... Hoşuna gitmediğini söyleyemezsin."

"Gitmedi."

"Yalancı..."

Eliza yüzünü ifadesiz tutmaya çalışsa da başaramadı. Dudaklarına bulaşıcı bir sırıtış yerleşti ve kıkırdamaya başladı.

"Şimdi kim yalancı?"

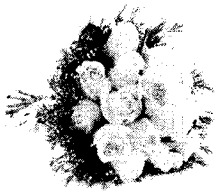
"Bu sırrı mezara kadar saklarım," dedi Eliza.

Eliza'nın bu sözleri karşısında Carter'ın gözü önünde onun cansız bedeni belirdi. Hareketsiz kalmıştı ve gülümsemesinin solduğunu biliyordu. Eliza onun rahatsızlığını fark etse de bir şey demedi. Bunun yerine kafasını onun göğsüne gömdü.

"Bu akşam doğru olan şeyi yaptık, değil mi?" diye sordu sonunda.

Carter onun kafasının arkasındaki saçları okşarken dediğinin doğru olmasını umuyordu. "Evet..."

Yine de Eliza uykuya dalıp kendisi yatakta uyumadan uzanırken Carter yaptıklarının doğru olup olmadığından pek emin değildi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hollywood davetinden sonra Eliza iki gün boyunca evde cansız bir şekilde gezinip durdu. Geçmişi hakkındaki hikâye yalnızca yerel kanallarda yayımlanmakla kalmamış, bütün ülkeye yayılmıştı. Ceptelefonu özel röportaj teklifleri için çalsa da Eliza hiçbir aramaya cevap vermiyordu.

Hikâyesini dünyaya anlatarak yaptığı şeyin büyüklüğünü, Jay'in kolları mektuplarla dolu halde sah sabahı erkenden eve gelmesiyle anladı. "Bunlar sana," dedi Jay, düzinelerce mektubu mutfak tezgâhına bırakırken.

"Bana mı?" Eliza kaşlarını çatarak mektuplara baktı.

Jay'in kocaman gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. "Sen ve yaşadığın şeyler, sempatizan halkın yumuşak noktası haline geldi. Bu mektuplar yerel kampanya ofisine geldi ama Sacramento ve San Francisco'daki merkezlerde daha fazlası olduğunu duydum."

Eliza öylesine bir zarfı seçip yırtarak açtı. Zarfın içinde, Lancaster'da bir çöl topluluğunda yaşayan bir kadının mektubu

vardı. Kadın, Eliza'nın cesaretini tebrik ettiğini söylüyor, yıllar önce Tanık Koruma Programı'na alınan oğluyla görüşmesinin bir yolu olup olmadığını soruyordu. Oğlunun hayatta olup olmadığını bilmemek ruhunun bir parçasını öldürmüştü. Eliza'nın yapabileceği herhangi bir şeye minnettar olacaktı.

"Ne yazıyor?" Carter ona yaklaşıp omzunun üstünden mektubu okudu. "Ah, vay canına..."

"Evet."

Eliza bir başka mektubu açtı. Bu seferki, eşini hareket halindeki bir araçtan açılan ateş yüzünden kaybetmiş olan bir babadan gelmişti. Adam, suçluların sokaklardan yok edilmesi için daha fazla insanın polise ihbarda bulunmasını dilediğini söylüyordu. Görünüşe göre polis, adamın eşinin katilini yakalayamamıştı.

"Sana sormadım ama adına bir e-posta adresi açtım. Carter'ın e-posta kutusu bir gecede doldu," dedi Jay.

"Bunlarla ne yapmam gerekiyor?"

Carter omuz silkti. "Görmezden gel ya da cevap yaz... Ne yapmak istiyorsun?"

Eliza bilmiyordu.

"Sen bunu düşünürken benim paylaşacak haberlerim var." Jay kimseden izin istemeden kendisine bir fincan kahve doldurdu. Carter'ın evinde çok zaman geçirdiği, her şeyin yerini bildiği belliydi. "Hafta sonunda anketlerde birden yükseldin. Oy yüzdesi bir tek evliliğinin değil, Eliza'nın merhameti sayesinde de yükseldi. Eğer siyaset dünyasında güçlü bir çift varsa o da sizsiniz."

"Siyasetin güçlü çifti mi? Böyle bir şeyi hiç beklemezdim," dedi Eliza.

Carter onun sırtını okşadı. "Siyasetle alakalı bir şeyler olmak istiyorsam işe geri dönmem lazım."

Demek ki balayı bitmişti. "Tam bir aylaksın," diye takıldı Eliza ona.

"Sen burada iyi olacak mısın?"

Eliza gözlerini devirdi. "İyiyim ben. Korumalar var, Zod var. Alliance'a gitmeyi düşünüyordum ama bunu birkaç günlüğüne erteleyebilirim. Bu arada şu mektuplarla ne yapacağımı düşünürüm."

"Alliance mı? İşlere Gwen bakmıyor mu?"

"Gwen'in daha öğrenecek çok şeyi var."

Carter kaşlarını çattı.

"Ne?"

Carter, Jay'e bakıp, "Bize bir dakika izin verir misin?" dedi.

Jay ipucunu alıp kahvesiyle odadan çıktı.

"Kafandan neler geçiyor Hollywood?"

"Alliance... Eğer bir süreliğine geri çekilmek istersen Sam anlayış gösterecektir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geri çekil, biraz tatil yap..."

"Zaten neredeyse iki haftadır tatil yapıyorum." Carter nereye varmaya çalışıyordu? Onun bir ev kadını olmasını mı istiyordu? Böyle bir şey kesinlikle olamazdı.

Carter elini kum sarısı saçlarından geçirirken ne diye-

ceğine karar vermeye çalışır gibiydi. "Evden çıkman riskli... Sanchez'in ne yapacağını bilmiyoruz."

"Eee, tam olarak ne yapmam gerekiyor peki? Burada tutsak mı kalayım?"

"Saçmalama..."

"Saçmalayan sensin. Eğer tek seçenek kendimi dünyadan soyutlamaksa ta en başından bu kadar sıkıntıya girmezdim." Eliza'nın teni alevlenmeye, öfkesi artmaya başlamıştı. "Saklanmayacağım Carter."

"Saklanma... Sadece dikkatli hareket et."

"Önerdiğin bu değildi ama. Biraz tatil yap ve evde kal dedin."

Eliza kalkıp volta atmaya başladı.

"Evde kal demedim."

"İma ettin."

Carter onun yanma gelip omuzlarını kavradı ama Eliza kıvranıp onun ellerinden kurtuldu. "Sen akıllı bir kadınsın. Mantığımı anlayabildiğinden eminim."

Eliza savunmacı bir şekilde ellerini kalçalarına dayayarak dönüp ona dik dik baktı. "Mantığını anlıyorum ama katılmıyorum. Hayatımı yaşayacağım ben. Ve bilgin olsun, küçümseyici davranışlar bana uymaz."

"Lanet olsun Eliza. Sana bir şey olmasına izin veremem," diye haykırdı Carter.

Onun bu çıkışı Eliza'nın şaşkınlıkla susmasına neden oldu. Onun evde kalmasını istemesi korkusundan kaynaklanıyordu. Eliza onun gözlerindeki paniğe daha önce hiç tanık

olmamıştı ve bu kadar korkmuş görünmesinin ve ona önem vermesinin kendisini daha iyi hissetmesine neden olup olmadığını bilemiyordu.

Carter ona yaklaşıp yüzünü avuçlarına aldı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Sesi sert bir fısıltı halinde çıkmıştı.

"Bir hafta... Şimdilik Gwen'e benimle burada buluşmasını söyleyeceğim ama burada tutsak kalamam Carter."

"Biliyorum. Bir çözüm buluruz." Carter sözünü mühürlermiş gibi onu öptü.

Sonunda Eliza, Carter'ın evinde kalmanın aslında kendisi için bir angarya olmadığını anladı. Gwen onun yeni evinde, neredeyse Tarzana'daki evinde olduğu kadar çok vakit geçiriyordu. Bu sayede Eliza dikkatini, Amerika'nın dört bir yanından gelen, bitip tükenmek bilmeyen mektuplara verebiliyordu. Birilerinin aleyhinde ifade verip sonra da ortadan kaybolmuş sevdikleri olan bir sürü insan vardı. Bu ailelere sevdiklerine ne olduğunu söyleyememek çok üzücüydü. Bazıları sevdiklerinin hayatta veya güvende olup olmadığını, suikasta uğrayıp uğramadıklarını bilmiyordu.

Bir cevap arayan her hikâye Eliza'nın yüreğini dağlıyordu.

"Sistemde ciddi bir kusur var," dedi Eliza bir öğleden sonra Gwen'e. "Benim annemle babam tek başlarınaydılar; büyükannelerimle büyükbabalarım ben doğduktan kısa süre sonra gitmişti. Ama bu insanlar arkalarında anne babalarını,

teyzelerini, amcalarını bırakmışlar. Sevdiklerime ne olduğunu bilmesem ne yapardım bilmiyorum."

"Bu ailelere yardım edilecek bir yol vardır mutlaka."

"Varsa da ben bilmiyorum." Eliza mektupları kategoriler halinde ayırıyordu. Bir küme, koruma programına alındığını bildikleri çocuklarını arayan ebeveynlerin mektupları, diğer bir küme arkadaşlarının neden ortadan kaybolduğunu bilmeyen insanların mektuplarıydı. Hatta suçlu kişilerin ailelerinden gelen, bu kişinin öldüğünü ya da artık bir tehdit oluşturmadığını belirterek, ifade veren kişinin artık saklanmasına gerek olmadığını söyleyen mektuplar bile vardı.

"Senin şu polis arkadaşın var ya? O yardımcı olabilir mi?"

"Dean'i mi diyorsun?"

"Evet..."

"Bilemiyorum. O hep benim yanımdaydı ama tanıkların ailelerinden bahsettiğini hiç duymadım."

"Neler bildiğini ya da bir şekilde sana yardım edip edemeyeceğini sormaktan bir zarar gelmez."

Eliza koltuğunda arkasına yaslandı. "Yardım etmek mi? Nasıl? Bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum ki... Bu hikâyeler bir roman yazmak için harika olabilir ama onlara nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

"Ah, eminim bir şeyler düşünürsün sen. Para kazanmak için çalışmak zorunda olmayan bizim gibi zenginler böyle yapar." Gwen gülümseyerek bir tutam saçını geriye attı.

"Ben öyle biri değilim. Hayatımı kazanmak için hâlâ çalışmam gerek."

Gwen bir kahkaha attı, sonra gerilmiş dudaklarını eliyle kapattı. "Kusura bakma..."

"Komik olan ne?"

"Eliza, hayatım, sen de öyle birisin. Bu ildeki, yok, eyaletteki muhtemelen en etkili adamla evlisin ve artık para kazanmak için endişelenmene gerek yok."

Eliza onun haklı olduğunu itiraf etmek istemiyordu. "Carter'la aşk ve sonsuz mutluluk dışındaki sebeplerle evlendiğimizi biliyorsun. Onunla evli kalacağımızın garantisi yok."

"Çok fazla endişeleniyorsun."

"Kendi başımın çaresine bakabilmeliyim. Bu hayatta garanti diye bir şeyin olmadığını benden iyi kimse bilemez."

"Fasa fiso... Carter sana çok önem veriyor. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Fasa fiso mu? Fasa fiso mu dedin sen?"

Gwen gözlerini devirdi. "İfadelerimle dalga geçme. Dediğimin doğru olduğunu biliyorsun."

Hayır, bilmiyordu. Carter'ın yarınlar hakkında ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Yakın gelecekleri sabitti, tamam ama sonraki ay ya da yılın ne getireceğini kim bilebilirdi?

"Bu gizlilik niye?" Carter, Blake'in ofisinde onun karşısına oturup bileğini dizinin üstüne attı.

Blake bir parmağını kaldırıp telefonunu aldı. "Gelen telefonları beklet," dedi sekreterine. Sonra alıcıyı yerine koyup

Carter'a döndü. "Bu ofisin seni izleyen başka gözlerin olmadığı tek yer olduğunu düşündüm."

"Tamam..." Blake'in söyleyeceği şeyin gizli olduğu belliydi.

"Geçen hafta... davetten önce Sam'in babasıyla görüşmeye gittim."

Carter nefesini tuttu. Blake'le daha önce Harris Elliot konusunu hiç konuşmamış olsalar da Carter adamı da, işlediği suçları da biliyordu. Harris ve Sanchez'in aynı hücrede kaldıklarını da biliyordu. Carter kendi adına adamla görüşmesini Blake'ten asla istemezdi. Ama görünüşe göre istemesine de gerek kalmamıştı.

"Sam biliyor mu?"

Blake kafasını bir kez salladı. "Ona döndükten sonra söyledim."

"Ne dedi?"

"Sorun yapmadı. Eliza için her şeyi yapar."

"Bu, hayatını mahvetmiş olan babasıyla iletişime geçmek olsa bile mi?"

Blake sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını kenetledi. "Hayatında bir şeyler yoluna girdiğinde başkalarını suçlamanın zorlaşması çok tuhaf... Harris'in kızlarına yaşattıkları yüzünden ciddi manada üzgün görünmesi işe yaradı."

"Bana bir aile buluşmasından daha başka şeyler anlatmak istediğini varsayıyorum."

"Doğru... Ondan, Sam'in bütün fotoğraflarını, Sanchez'i Eliza'ya ulaştıracak her şeyi yok etmesini istedim."

Carter ihtiyaçları olan tek şeyin bu olduğunu düşünmeyi isterdi. "Teşekkür ederim."

"Bu pek bir fark yaratmayabilir." Blake, Carter'ın düşüncelerini dillendirmişti.

"Ama yaratabilir de."

Bir süreliğine sessizce oturdular. İkisi de endişelerini dile getirmiyordu.

"Yapabileceğim başka ne var Carter?"

"Babam Sanchez'i araştırıyor ve işleri içeriden hâlâ yürütüp yürütmediğini anlamaya çalışıyor. Dean'in dediğine göre hapse ilk girdiği zamanlarda işini yürütüyormuş ama bir suç faaliyeti direkt olarak onu işaret etmeyeli yıllar olmuş. Tahminimce rapor edilecek yeni bir şeyler yok; olsa Dean söylerdi. Ama haber olmaması her zaman iyi bir şey değildir."

"İki yaşında bir çocuğum var. Bunu anlayabiliyorum."

Carter bir kahkaha atarken omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı yok oldu.

"Sanchez'in Meksika'da bağlantıları olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet..."

"Birilerine adamın oradaki eski faaliyetlerini araştırmasını söyleyebilirim. Kayda değer yeni bir şeyler var mı bakarız."

Blake'in dünyanın her yerinde nakliye merkezleri vardı. Bu da pek çok bağlantısı olduğu anlamına geliyordu. Carter'm da bağlantıları vardı tabii ama valiliğe adaylığını koymuşken bağlantılarını aramak politik intihar olurdu.

"Bilgi toplamaktan zarar gelmez," dedi Carter.

"Olmuş bil... Eee, başka neler var? Samantha bana Eliza'ya her gün yardım isteyen mektuplar geldiğini söyledi."

"Her gün mü? Her saat desek daha doğru olur. Aileleri bir araya getirme ve Tanık Koruma Programı'nın sorunlarını düzeltme görevine çıktı."

"Bunu yapabilecek biri varsa o da böyle şeyleri yaşamış olan kişidir."

Carter buna katılıyordu. "Mektuplar bir şekilde dünyadan soyutlanmış olduğu gerçeğini unutmasını sağlıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona dışarı çıkmamasını, evde güvende olduğunu söyledim."

Blake çenesini ovup kaşlarını çattı. "Bu hiç Eliza'nın yapacağı bir şey değil."

"Evet, değil. Umarım kısa süre içinde Sanchez hakkında daha çok bilgi alırız da tehdidinin etkisini yok edebiliriz."

"Eğer bu mümkün olsaydı sence polisler bunu daha önce yapmaz mıydı? Böylece Eliza'yı programa almak zorunda kalmazlardı."

Carter çenesinin ve omuzlarının gerildiğini hissetti. "Yapabileceğim bir şeyler olduğuna inanmak istiyorum Blake. Yoksa karımı korumak yerine onu tehlikeye atmış olacağım."

Blake yüzündeki kasları yumuşatıp gülümsemeye çalıştı. Ama boşunaydı. Ve Carter onun acımasını görmek istemiyordu. Birden kalkıp, "Şehrin diğer tarafında bir işim var," dedi.

Blake onu kapıya kadar geçirdi. "Seni ararım."

Carter yalnız kaldığında direksiyonunu yumrukladı. Ne halt edecekti?

Dean nikotini içine çekti ve sinirlerinin anında yatıştığını hissetti. Sigara içmek için bahçeye inip bir polis arabasına dayanmak zorundaydı. Eskiden sigaranın gri dumanını bir onur nişanı gibi taşıyan karakol bile sigara içmeyenler tarafından zehirlenmişti artık. *Kapalı yerlerde sigara içme! Arabada sigara içme! En iyisi sigarayı bırak!* Sanki kahrolası sigara paketinin üstündeki uyarı yazısı yeterli değilmiş gibi bir de herkes sigara içenlere kaşlarını çatarak bakıyormuş gibiydi. Dean sigarasından bir nefes daha çekip dumanı üfledi.

Dünya ona istediğini söyleyebilirdi. Sigarayı bırakma çabaları işe yaramamıştı ve nikotin sakızının tadı da bok gibiydi.

"Seni burada bulacağımı biliyordum."

Jim kararlı adımlarla ona yaklaştı. Elindeki kâğıtları bacağına vuruyordu. Dean'in sigarasına baktı ama bir şey demedi.

"Mola verdim."

Jim arabaya, onun yanına yaslandı. "Burada konuşmak daha iyi olacak zaten."

Bu iyi bir şeye benzemiyordu. "Ne oldu?"

Jim kâğıtları avucuna vurduktan sonra Dean'e verdi.

Dean sigarasından son nefesi de çekip izmariti yere, diğer polislerin attığı pek çok izmaritin yanına fırlattı. Sonra kâğıtları alıp bilgisayardan yazdırılmış kalitesiz fotoğrafa baktı.

"Carter'ın arkadaşı Blake, kayınpederini ziyarete gitmiş."

"Ne konuştuklarını biliyor muyuz?"

"Tahmin edebiliriz."

Dean cezaevindeki kameralar tarafından çekilen fotoğraflara baktı. Blake giderken yanında kimseyi götürmemiş gibiydi.

"İçeriden ses var mı?"

Jim kafasını iki yana salladı. "Sessiz, fazla sessiz..."

Dean bu kelimeden nefret ediyordu. Bu kelimeden asla iyi bir anlam çıkmazdı ve sessizlik uzun sürmezdi.

"Eliza'dan haber aldın mı?"

"İstikrarlı bir şekilde ayakkabı faturalarını aldım sadece..."

Jim bir kahkaha atıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Acaba Sanchez artık onunla ilgilenmiyor olabilir mi? Unutup hayatına devam ediyor olabilir mi?"

Suçlular öylece hayatlarına devam etmezlerdi. Ve asla unutmazlardı. "Eliza'nın annesinin fotoğrafını hatırlıyor musun?" Dean ona hangi fotoğraftan bahsettiğini hatırlatmak zorunda değildi. Jim'in gülümsemesi solmuştu bile.

Güney Kaliforniya'da her zaman parlayan güneş bir bulutun arkasına saklanınca Dean içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. "Uyanık olmalıyız. Zaman Sanchez'in yanında... Adam acele etmeyecektir. Eliza yakın zamanda onun radarından çıkacak da değil."

Eliza'nın davasının getirdiği stres, sigara alışkanlığının daha yıllarca sürmesini garantileyecekti. Dean kendi kızını ve onun Eliza'ya ne kadar benzediğini düşündü.

"Bunu burada yapmayı kabul ettiğiniz için sağ olun." Samantha bacaklarını altına alıp koltukta rahatça oturdu. Eliza, Gwen ve Karen da resmi oturma odasına rahat pozisyonlar aldılar. "Eddie artık şekerleme yapmıyor ve günün sonunda yorgunluktan ölecek halde oluyorum."

Eliza arkadaşlarına katılmadan önce Eddie'nin odasına gidip çocuğun gayet güzel uyuduğunu görünce Samantha'nın, onun Tarzana'ya gitmesini engellemek için Eddie'yi bahane olarak gösterip göstermediğini merak etmişti.

Gwen çayına şeker koyup minik çınlama sesleriyle karıştırdı. "Eddie çok tatlı..."

"Teşekkürler."

"Evde işler nasıl gidiyor?" diye sordu Eliza, Gwen'e.

"İlk başlarda çok hareketliydi. Telefonlar durmadan çalıyordu ve mantıklı bir şey yoktu. Artık yavaş yavaş sakinleşiyor gibi..."

Samantha ve Eliza, Gwen'in arayanlara söylemesi için bir şeyler hazırlamışlardı. Eliza, Samantha ile Blake'in evlenmesinden sonra neler yaşadığını iyi hatırlıyordu. Medya, Alliance hakkında kötü bir şeyler bulabilmek için akla gelebilecek her türlü çabayı göstermişti.

Ama başaramamışlardı.

"Müşteri kaybettik mi hiç?"

"Candice dosyasını beklemeye almamızı istedi. Tatilde biriyle tanışmış ve araları iyiymiş."

"Onun adına sevindim," dedi Samantha.

"Bu kadar mı?" Eliza kahve sehpasındaki servis tabağından bir kurabiye alıp ikiye böldü.

"Evet..."

Karen boğazını temizledi. "Sedgwick'i de listenizden çıkarmak isteyebilirsiniz."

"Ah?"

"O ve teyzem haftada bir randevuya çıkıyorlar, gerçi ikisi de buna randevu demiyor."

Eliza'nın dudaklarında kontrolsüz bir sırıtış belirdi. "Bu muhteşem..."

"Öyle. Teyzemin allık ve dudak parlatıcısı gibi şeylerin ne olduğunu bildiğini sanmazdım ama Sedgwick son geldiğinde bunları sürdüğünü fark ettim. Çok tatlıydı."

"Sedgwick'e hâlâ sen mi eşlik ediyorsun?"

Karen kafa salladı. "Bazen o beni alıyor, bazen de ben onu almaya gidiyorum. Torunlarının beni görmek için boyunlarını uzatmaları ya da oraya her gittiğimde kaşlarını çatmaları çok komik oluyor. Çocukları pek bir şey belli etmiyor ama en az torunlar kadar mutsuzlar."

"Hâlâ ikinizin çıktığını düşünüyorlar yani?" Eliza kurabiyesinden bir ısırık aldı. Sedgwick'in açgözlü torunlarının bir videosunu izlemeyi isterdi.

"Evet... Stanly varislerini işletirken çok eğleniyor. Tey-

zem de onları sinir etmek için neler söylemesi gerektiğini söylüyor ona." Konuşurken Karen'ın gözleri gülüyordu. Bu çılgınca anlaşmada, yaşlı çift kadar onun da çıkarı vardı.

"Bunu daha ne kadar sürdürebilirsin sence?"

Karen omuz silkti. "Kısa bir süre daha... İkisini yalnız bırakmaya çalışıyorum. Tahminimce Stanly önünde sonunda çocuklarıyla torunlarını endişelerinden kurtaracak. Hayatında genç bir kadının olması onlara göre daha kötü bir şey olsa da henüz Edie Teyzemle tanışmadılar."

"Düğüne bir davetiye istiyorum," dedi Eliza.

"Bunun için daha çok erken ama merak etme..."

Birkaç dakika daha düğünden bahsettikten ve Edie'ye nasıl bir bekârlığa veda partisi yapacaklarını konuştuktan sonra Karen konuyu değiştirdi.

"Mutlu çift hakkındaki son haberleri öğrenmek dışında bir iş yemeği olduğunu düşündüğüm bu yemeğe beni neden davet ettiniz?"

Eliza, Samantha ve Gwen'e baktı. "Sam'le ben konuşuyorduk da, şu anda ben bir yol ayrımındayım ve artık Alliance'ı benim yönetmememin daha iyi olacağını düşünüyoruz."

Gwen içini çekti. "Emin misin?"

"Bu Blake'le benim evlendiğimiz zamana benzemiyor," dedi Sam. "Burada, Amerika'da zengin bir iş adamının doğru eşi bulmak için her yolu denemesi beklenir. Ama Carter'ın ve Eliza'nın hayatları mercek altına alınmış durumda ve her şey aleyhlerine kullanılabilir. Eğer Carter seçilmezse belki her şey yatışabilir."

Eliza, Samantha'nın sözünü kesti. "Ama böyle olmazsa ve medya benim hâlâ kiralık eş servisi yürüttüğümü öğrenirse bu iyi olmayacaktır. Özellikle de evlilik müessesesi neredeyse her seçimde gündemdeyken."

"Tabii, doğrudur," dedi Karen. "Ama bu benim neden burada olduğum sorusuna cevap vermiyor."

"Yardıma ihtiyacımız var." Eliza konuşurken Karen'a gülümsedi. "Gwen sayesinde her şey yolunda gidiyor. Samantha da elinden geldiğince yardım ediyor. Ama Eddie'yle; buradaki ve Avrupa'daki sorumlulukları arasında pek fazla zamanı kalmıyor. Senin bu işle ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ettik."

Karen kolyesiyle oynamaya başladı. "Benim bir işim var."

"Ama bu iş daha esnek... Çocuklara yardım etmek için daha fazla vaktin olacak." Karen boş zamanlarında yerel gençlik kulüplerinde muhtaç çocuklara rehberlik yapıyordu. "Sen bizim ne yaptığımızı biliyorsun ve bizim için en önemlisi de sana güveniyor olmamız. Şu anda aldığından daha fazla maaş verebiliriz."

Samantha duraksadı ve Eliza, Karen'ın bir tepki vermesini bekledi.

"Dinliyorum."

Eliza koltuğunda rahatlarken Samantha neye ihtiyaçları olduğunu ve ne beklediklerini açıkladı. Anlatmayı bitirdiğinde Karen kafasını sallıyor, gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

Karen içini çekti ve tereddütsüz cevap verdi. "Bakım evine istifamı vermem gerek."

Gwen ellerini iki kez çırptı. "Ah, süper... Alliance'ta çalışmaya bayılacaksın."

Eliza'nın bir yanı işinden geri çekilmek zorunda kalmaktan dolayı üzgündü. Yardım etmek için her zaman etrafta olacaktı ama belgelerle onu bağlayan tüm bağlar kopacaktı.

Sonraki bir saat boyunca Karen'a, aktif müşterilerinin, yani mükemmel partnerler bulmaları gereken kişilerin hakkındaki güncel bilgileri verdiler. Karen da müşterilerden biri olduğu için mükemmel bir damat bulunduğunda ilk hak sahibinin kendisi olacağını duyurdu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Carter, Villa'dan aldığı yemeklerle Eliza'dan önce eve vardı. Eliza, düğünlerinden kısa süre sonra ona tanıttığı bu pek bilinmeyen Toskana restoranına bayılmıştı. Eğer restoranların paket servisi olmasaydı Carter yıllar önce açlıktan ölmüş olurdu.

Etrafa koku yayan torbayı koklayıp havlayarak kendisine hoş geldin diyen Zod'ın etrafından dolaştı. "Niye havlıyorsun? Bunları sen yiyemeyeceksin ki..." *Aptal köpek.* Carter köpeği razı etmek için ne kadar uğraşsa da dört ayaklı K-9 yemek artıklarıyla hiç ilgilenmiyordu.

Carter mutfak ışıklarını açıp torbaları tezgâha bıraktı. Bu geceyi Eliza için özelleştirmek istiyordu. Karısı bugün Alliance'tan istifa edecekti ve Carter onun bu konuda mutlu olmadığını biliyordu.

Oturma odasına gidip radyoyu açtı ve dönüp mutfağa giderken koltuğun yanında yarısı kemirilmiş bir stiletto buldu. "Zod!" diye bağırdı köpeğe.

Başındaki belanın farkında olmayan Zod onun yanına koşup havladı.

Carter ayakkabıyı sallayarak hayvanı azarladı. "Şu anda sana bununla dayak atmak istiyorum. Kötü köpek!"

Zod iki kez daha havladı.

"Eliza'nın ayakkabılarını yemeye devam edersen senin yanımızda kalman gerektiğini nasıl savunacağım ben?"

Hayvan yere oturup dilini ağzından çıkardı. Carter onun uzun çenesi ve sivri dişleriyle sırıttığına yemin edebilirdi.

"Kötü köpek," dedi bir kez daha, odadan uzaklaşmadan önce.

Sonra gidip ayakkabıyı yan bahçedeki çöp kutusunun dibine tıktı. Eliza'nın onu görmesini istemiyordu. Belki ayakkabılarını unutur, Zod'ın alışkanlığından vazgeçtiğini düşünürdü. Zaten ayakkabılarını dolabın üst kısmındaki rafa koyuyordu ama bu aklından çıkmış olmalıydı. Ya da belki de evden aceleyle çıkmıştı. Yine de Carter ona dik kafalı köpeğin yaptığını anlatmayacaktı.

Garaj yoluna bir arabanın girdiğine dair zili duymadan önce masayı hazırlayıp bir mum yakmayı başarmıştı. Mutfaktaki güvenlik ekranı açıldığında Carter arabanın kendilerine ait olduğunu gördü.

Eliza'nın arabasının hemen arkasından ikinci bir koruma daha garaj yoluna girdi. Carter ön kapının açıldığını ve bazı konuşmalar geldiğini duydu.

Eliza'ya sıklıkla eşlik eden güvenlik görevlisi Russell ona koridorda iyi geceler diledi. Eliza mutfağa girdiğinde ko-

ruma kaybolmuştu bile. Carter korumaların etrafta olduğunu hiç unutmazdı ama adamlar arka planda kalmayı çok iyi başarıyorlardı.

"Bu güzel koku da ne?" diye sordu Eliza mutfağa girerken.

"Hafif soslu, baharatlı, tavuklu makarna..."

Carter bir kadehe köpüklü şarap doldururken Eliza çantasını tezgâha bıraktı. "Neyi kutluyoruz?" diye sordu, Carter ona flüt kadehi verip kendisininkiyle tokuştururken.

"Kutlanacak bir şey olması mı gerekiyor?" Carter, Eliza cevap veremeden ona kısa bir öpücük verdi. Bunu, evin içinde onunla böyle mutlu olmayı seviyordu. Eve geldiğinde ya da evden çıkmadan önce öpüşüyor, gün içinde birkaç kez mesajlaşıyorlardı. Tüm bu küçük şeyler ona mükemmel bir şekilde doğru geliyordu. Eliza hiç yapışkan değildi ve Carter'm sinirine dokunacak hiçbir özellik taşımıyordu. Yeni hayatına, Carter'ın düşündüğünden daha kolay alışmıştı.

Ve bu Carter'ın yüzüne bir tebessüm getiriyordu.

"Şarap, müzik... yemek? Eğer seni tanımasaydım beni yatağa atmak için uğraştığına yemin edebilirdim."

Carter avucunu göğsüne vurdu. "Çok kırıldım."

Eliza şarabından bir yudum aldı. "Evet, tabii, kesin öyledir. Ne oluyor?"

Carter onun oturması için bir sandalye çekti. "Bugün Sam'lerdeydin, değil mi?"

"Hı hı..."

"Karen işi kabul etti mi?"

"Etti. Ah, mesele bu..." Olanları anladığı yüzünden belli oluyordu. Kadehini bırakıp masanın üstünden uzanarak Carter'ın elini tuttu. "İşimi bıraktığımdan dolayı benim için endişelisin."

"Bırakmak istemediğini biliyorum."

"Kahretsin, Carter, ne kadar tatlısın. Bu cazibeni nerelerde saklıyordun?"

"Dolapta..." *Senin kemirilmiş ayakkabılarınla birlikte.* Carter onun ayaklarına bakınca topuklu ayakkabılarını fark etti. "İzin ver şu cazibenin bir kısmını ortaya çıkarıp rahatlamana yardım edeyim." Uzanıp Eliza'nın ayakkabılarını çıkardı ve evin arka kısmındaki vestiyere gidip üstlerdeki bir rafa koymaya gitmeden önce Zod'a bir bakış attı.

Döndüğünde Eliza'nın yüzünde eğlenir gibi bir tebessüm vardı. "Üst rafa koydun, değil mi?"

"Her zaman..."

Carter yemeği tabaklarına bölerken bir süre Eliza'nın gününden bahsettiler. Eliza salataların soslarını döktü ve birkaç dakika içinde yemeğe başladılar.

"Bunu pişirmeyi öğrenmem lazım," dedi Eliza lokmalarının arasında.

"Bu yemek nasıl daha güzel olurdu, biliyor musun?"

"Daha güzel olabilir mi?"

"Mantar eklenince..." Carter ağzını yemekle doldurup sarımsaklı beyaz sosun ve ızgara tavuğun tadını çıkardı.

"Mükemmel olurdu. Çok fazla mantar olmaz ama, sadece birkaç tane... Belki de şefe eklemelerini söylemeliyim."

"Şefler faul yemiş basketbol oyuncularından daha huysuz olurlar. Bir dahaki siparişimizde kendimiz mantar ekleyebiliriz."

Eliza çatalını ona doğrulttu. "Şimdi konuşuyorsun işte."

"Eee, nasılsın... gerçekten?" Eliza'nın yüzünde bir üzüntü belirtisi yoktu ama Carter sormak zorundaydı.

"İyiyim. Daha zor olacağını sanmıştım."

Eliza ya Oscar'a layık bir aktristi ya da gerçekten de o kadar üzülmemişti. Eğer her gün gelen mektuplar olmasa Carter onun bunu daha büyük sorun yapacağını düşünüyordu.

Ayrıca Eliza'ya para konusunda endişelenmesine gerek olmadığını, kendisinin ona bakacağını söylemek istiyordu. Ama muhtemelen Eliza bu meseleye onun gibi bakmazdı.

"İzninizle..." Russell daha önce hiç yapmadığı bir şekilde mutfağa gelerek konuşmalarını böldü. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın."

Adam Zod'a bir bakış atarak içeri girdi. "Ekranlarda sıra dışı bir şey yakalarsak size bildirmemizi istemiştiniz."

Eliza yemeğini çiğnemeyi bırakıp çatalını masaya koydu.

"Ne gördünüz?"

"Muhtemelen önemsiz bir şey. Bu öğleden sonra evden ayrılmamızdan kısa süre sonra Zod havlayarak kapıdan dışarı fırlamış. Kameralar bir şey yakalamamış. Bir hayvan falan görmüş olabilir. Site dışındaki güvenlik ekibi yanlarından bir araba geçtiğinin garantisini vermedi ama yine de size söyle-

mem iyi olur diye düşündüm."

Eliza'nın gülümsemesi soldu. Sakin akşam yemeği de buraya kadardı.

"Pete'le birlikte bahçeyi araştırdık. Tuhaf bir şeylerin olduğuna dair bir kanıt yoktu."

"Zod ne kadar süre havlamış?" diye sordu Eliza.

"Fazla uzun değil. Hareket detektörleri yan bahçedeki çalılıkları araştırdığını, sonra oradan ayrıldığını saptamış. Köpek sonra birkaç kez daha havlayıp eve dönmüş."

Carter ona teşekkür edince Russell yanlarından ayrıldı.

"Eğitimli polis köpekleri komşuların kedilerine havlamaz," dedi Eliza yalnız kaldıklarında.

Bu hiç iyi değildi.

Eliza tabağındaki yiyeceklerle bir süre oynadıktan sonra pes etti. "Videoyu görmem lazım."

Carter sandalyesinden kalkıp onun peşinden üst kata gitti.

Russell'ın nöbeti devralmış olduğu küçük güvenlik odasına doluştular. Arkalarından Pete de geldi.

Russell bilgisayarda görüntüyü açtı ve hep birlikte Zod'ın bir şeyler hissedip köpek kapısından dışarı fırlamasını izlediler. Küçük geçidin üstündeki deri kapakta Zod'ın tasmasına bağlı manyetik bir kilit vardı. Kapağı yalnızca Zod açabilirdi. Ya da suçlunun gelip tasmayı ölümcül köpeğin boynundan çıkarması gerekirdi ki böyle bir şey pek mümkün değildi.

Tam da umduğu gibi Zod'ın deli gibi havlamaları Car-

ter'ın içini panikle doldurmuştu.

"Hareketsiz kamera onu burada yakalıyor, sonra hareket sensörlü kamera devreye girip buradayken kaydediyor." Russell iki kamera açısına da işaret etti.

Zod çalılıkların arasına daldı ve havlamayı kesti. Çıktığında dişlerinin arasında bir şey tutuyordu.

"O ne?"

Russell onlara alaycı bir şekilde gülümsedi. "Korkarım Bayan Billings'in ayakkabılarından biri."

Carter ekrana daha yakından baktı. Gerçekten de az önce çöpe attığı ayakkabı Zod'ın ağzındaydı.

"Çoğu köpek kemik gömer," diye mırıldandı Eliza.

"Belki de birilerinin zulasını keşfettiğini sanmıştır."

Eliza kafasını iki yana sallayıp kapıya döndü. "Bir kedinin peşinden koşmayacağını biliyordum. Tabii bu kedi saklı bir ayakkabı bulduysa durum değişir belki. Lanet olası köpek..."

Carter, Russell'ın sırtına hafifçe vurup Eliza'yla birlikte mutfağa döndü.

Zod onları kapıda karşıladı ve kafasını yana eğip mutlu bir şekilde havladı.

"Kötü köpek..."

Zod kaşlarını kaldırıp bir Eliza'ya bir Carter'a baktı. Kahrolası köpek bir Scooby atıştırmalığı ya da başka lanet bir şey istiyor gibi görünüyordu.

Harry cezaevine aptal bir adam olduğu için düşmemişti.

Aslında, hapse atılmasının sebebi zekâsıyla başka insanların parasını cebe indirmesiydi. Ama Harry'nin taşımadığı tek bir özellik vardı. Zorbalık. Eyalet hapishanesine ilk geldiğinde birkaç fiske yediği olmuştu ama acısı yıllar önce unutulmuştu.

Harry, Blake'in isteği üzerine sakladığı bütün gazete kupürlerini ve fotoğraflarını sessizce yırtıp tuvalete atmıştı. Elinde sadece bir tane kalmıştı. Hayatı bir bütünken çekilmiş bir fotoğraf. Bir zamanlar sahip olduğu yatta eşi ve kızları yanında oturmuş gülerken kendisi de gururlu bir tebessümle yanlarında dikiliyordu.

Cezaevindeki herkesten şüphelenmeye başlamıştı şimdi. Blake onu kimin hakkında uyarmıştı? Ancak aldığı bir telefon sonrası adamın adını öğrenmişti. Arayan kişi kendisinin kim olduğunu söylememişti ve sesi de tanıdık değildi. Ama Harry onun sesini değiştirdiğine dair bahse girerdi. Ama adamın sözleri açıktı.

"Ricardo Sanchez," demiş, ardından da hemen, "Tecrit," diye eklemişti.

Harry arayan kişi bir istekte mi bulunuyordu yoksa onu uyarıyor muydu bilememişti. Ama iki gün boyunca izlemiş, iri kıyım hücre arkadaşını izleyen birden fazla göz olduğunda karar kılmıştı.

"Nasılsın Harry?" diye sordu gardiyanlardan biri geçerken.

"İyi, iyi." Harry'nin bakışları, Sanchez'in "arkadaş"larıyla dikildiği ortak alana kaydı.

"Bir sorun yaşarsan bana haber ver."

Tabii, hemen. Cezaevi koduna göre herkes sorunlarını kendi başına hallederdi. Gardiyanlara şikâyet etmek insanın hastane koğuşuna ya da daha beter bir yere gitmesine neden olurdu. Ve oraya tıkılmana neden olan mahkûmlar da önünde sonunda tecritten çıkartılırdı.

Harry zorlukla yutkundu ve adam dönüp kendisine kaşlarını çatmaya başladığında hâlâ Ricardo Sanchez'e bakmakta olduğunun farkına vardı.

Kafasında düşünceler dolaşıp duruyordu ama maalesef ki hepsinin sonunda kendisi kanlar ve kırıklar içinde oluyordu.

"Benimle gel..."

Bunu daha önce konuşmuşlardı. "Senin yapacak işlerin var. Ben de yarın Ajan Anderson'la görüşeceğim zaten." Ajan Anderson, Kaliforniya Eyaleti Tanık Koruma Programı konusunda polis şefleri ve Dean ile Jim gibi dedektiflerle birlikte çalışan FBI irtibat görevlisiydi. Cezaevinden dışarı ulaşan taş yürekli suçluların polise ihbar edilmesi olayları gittikçe azalmaya başlamıştı. Eliza sistemi iyileştirebildiği için mutluydu. Tanıklara hayatlarını geri verirken korunmalarını sağlamak da mantrası olmuştu.

Zod'ın bahçedeki küçük olayından beri Carter onun yanından ayrılmıyordu. Kuzey Carolina'ya yapacağı geziye onu da zorla götürmeye çalışması Eliza'yı serbest bırakmaya henüz hazır olmadığını gösteriyordu. Başlarda onun dikka-

tinin üstünde olması Eliza'nın hoşuna gitmişti. Ama sürekli ona göz kulak olması yüzünden kampanyası aksıyordu.

"Ertele madem..."

Eliza kafasını yana eğip ona alaycı bir şekilde baktı. "Hayır... Lütfen, Carter, bunun sona ermesi gerek artık..."

"Neyin sona ermesi gerek?" Carter üzgün gözleri ve karışık saçlarıyla masum gibi görünmeye çalışıyor ama Eliza'yı kandıramıyordu.

"Lütfen... Neden bahsettiğimi biliyorsun. Kampanyanı ihmal ediyorsun. İnsanlar sana güveniyorlar. Benim hakkımda endişelendiğin için onları hayal kırıklığına uğratamazsın."

"Ama..."

"Aması falan yok. Benim korunabilmem için evlendik ve bunu yaptın. Ama benim hayatım için kendi hayatını ihmal edeceğini bilseydim evet demezdim."

Eliza, geçmişi hakkındaki sözleri ne kadar doğru olsa da Carter'a, onunla birlikte olan bu yeni hayatını çok sevdiğini söylemekten kaçınıyordu. Onun bu endişesi ve boğuculuğuna rağmen dünyaları verseler evliliğinden vazgeçmezdi. Ama şu anda ona hislerini söylemek Carter'ın kendisine daha sıkı tutunmasına neden olurdu. Ve Eliza'nın sorumlu olmak istemediği tek şey de Carter'ın kariyerinin mahvolmasıydı. Carter yönetici ruhuyla doğmuştu ve Eliza onun hedeflerine ulaşmasını çok istiyordu. Bu, derin duygularını kendisine saklamasını gerektirse bile. En azından şimdilik. Ayrıca Carter da aşktan ve sonsuzluktan bahsetmiş sayılmazdı henüz.

Belki de bahsetmiş olsaydı Eliza daha farklı hissederdi.

"Benimle *sadece* seni korumam için mi evlendin?"

Ah, kahretsin. Carter gerçekten de incinmiş görünüyordu.

"Yatak yeteneklerin de fena değil," diye takıldı Eliza onu gülümsetmeye çalışarak.

"Rahip karşısında "evet" derken o yeteneklerden haberin yoktu."

"Öpücüklerin dizlerimin bağını çözdü, Hollywood. Yani haberim vardı."

Carter bunun üzerine gülümseyip uzandı, kolunu onun beline sardı ve Eliza bacaklarının arasına yerleşirken sırtını mutfak tezgâhına dayadı. "Bağ diyorsun, ha?"

Eliza dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Cümleden bunu çıkartacağını biliyordum."

Sonra Carter onu kalbi hızlanıp dizleri titremeye başlayana dek öptü.

Ayrıldıklarında soluk soluğa kalmışlardı. "Emin misin?" diye sordu Carter bir kez daha.

"Eminim."

Eliza o gece daha sonra karar verdi ki, bunu itiraf etmeyecek olsa bile koca yatakta tek başına uyumanın imkânsız olacağına karar verdi. Görünüşe göre bu ilişkide karşı tarafa düşkün olan tek kişi kocası değildi.

Ajan Anderson kırklı yaşların ortasında, ufak tefek bir

kadındı. Saatte yüz kilometre hızla konuşuyordu ama dinlediğinde, duyduğu her şeyi kaydedip daha sonra kullanmak için kaldırdığını belli oluyordu.

Telefonda konuştuklarında Eliza kadına çok ısınmıştı. Yüz yüze geldiklerindeyse bu his iyice artmıştı. Görüşmelerinin başlamasından otuz dakika sonra Eliza davasından ve mektuplardan konuşmayı bırakmış, çözümlere geçmişti. "Bir şeylerin değişmesi gerektiğinde hemfikiriz yani."

"Evet, ancak devlet fonuyla ya da verdiğimiz kararları etkileyen eksik fonlarla sistemi nasıl iyileştirebiliriz bilmiyorum."

"Bazen en kolay cevaplar burnumuzun dibinde olur. Eğer bir suçlu, aleyhinde ifade veren kişiye karşı tehdit oluşturmasına neden olacak kadar iğrenç bir suç işlediyse neden dış dünyayla irtibatları tamamen kesilmiyor? Neden iyi adamlar hayatlarından uzaklaştırılırken kötü adamlar tüm haklara sahip oluyor?"

Anderson kafasını iki yana salladı. "Tanık koruma hakları gruplarından çok mahkûm hakları grupları var."

"Belki de sorun budur. Uzun süreli bir koruma sağlamak hem eyalete hem de federallere bir sürü masraf açıyor."

"Doğrusu paranın asıl harcandığı şey kısa süreli koruma... Eğer anne baban hayatta olsaydı birkaç yıl içinde sistemden çıkartılacaklardı. Sen, ebeveynlerinin başına gelenler yüzünden sistemde kaldın. Bir bu var, bir de bence sen Dean için önemlisin. Ama haklısın... böyle davalarda suçlulara fazla hak tanınıyor. Bunu değiştirmenin tek yolu da tanıkları ve ailelerini

bir araya getirmek. Kanunları değiştirmek zaman alır."

"Bana sorarsan bu iyi yönde harcanmış zaman olur."

"Ben sizin destekçinizim Bayan Billings. Washington'dakileri konuşturmayı başardınız, bu da bir başlangıçtır. Bir senatörün ailesinin üyesi olmanız da işe yarıyor."

Eliza kaşlarını kaldırdı. "Onun ne kadar yardımcı olacağını bilemiyorum."

Ajan Anderson elini salladı. "Bence insanların güçlerinin arkasında karıları ve kocaları yatıyor. Çoğu politikacı eşinin gün boyu çalıştığı bir işi yok, bu da onlara değişim adına görüşmeler yapmaları için bol bol zaman veriyor."

Eliza bunu daha önce nerede duymuştu? Belki de Max'in eşi Sally'yi bir arayıp konuşmalıydı. Sally'nin yıllarca edindiği bağlantıları olmalıydı.

"Eğer benim yerimde olsaydınız siz nereden başlardınız Ajan Anderson?"

"Şu anda elinizde bir sürü mektup var. O insanlar sizin ordunuz olacak. Aralarından liderlerinizi seçin ve işe başlamalarını sağlayın. Emniyet teşkilatının en büyük hedefi tanıkların öne çıkmalarını sağlamaktır. Fakat İyi Samiriyeliler* kurban olmak istemezler. İnsanların sessiz kalmasındaki bir numaralı sebep, sırtlarında kırmızı bir hedef tahtası istememeleridir. Bu tehdidi ortadan kaldırmalıyız."

"Mahkûmu tecrit etmek, dış dünyayla irtibatlarını kesmek gerek."

Anderson omuz silkti. "Her kuralın bir istisnası vardır.

**İngilizcede "yardımsever insan" anlamına gelen bir deyim. (ç.n.)*

Belki değişiklik için siz lobi yapabilirsiniz. Cevaplar bende değil. İleri doğru atacağınız her bir adıma karşılık geriye doğru üç adım atacaksınız. Umarım buna hazırsınızdır."

Eliza yanında getirdiği bir yığın mektuba baktı. Kurbanlar ve ailelerinden oluşan bir ordu gerekiyordu. Ama yapılması gereken buydu. Eliza babasının sözlerini düşündü: *Doğru olanı yap balkabağım, böylece her zaman rahat uyursun.*

Eliza kalkıp tokalaşmak için elini diğer kadına uzattı. "Görünüşe göre yapmam gereken işler var." Ve bu işler kocasından ve onun ailesinden yardım almasını gerektirecekti.

Fakat kendisini yüzlerce, belki de binlerce insanı ilgilendiren bir davaya adamadan önce kendi hayatının güvende olduğundan emin olmalıydı. Yüzük parmağındaki koca elması döndürerek gülümsedi.

Lütfen Carter'ın niyetleri hakkında yanılmış olmayayım.

"Bu gürültü de ne?" diye sordu Carter, Eliza'yla telefonda konuşurken. Evden sadece bir gece daha uzakta kalacak, sonra yatağında karısıyla birlikte yatıyor olacaktı. Sabırsızlanıyordu.

"Arka kapıda şu köpeğin işini bitirmesini bekliyorum. Çok rüzgâr esiyor."

"Pilotumuz Santa Ana rüzgârlarından bahsetmişti." Çöl kumlarını havalandıran ve sıklıkla kasırga gücüne ulaşan sıcak rüzgâr, Güney Kaliforniya'daki yangınların sorumlu-

suydu. Küçük hava araçlarının uçuşları da ertelenmişti.

"Hava durumu sunucusu bir kez olsun haklı çıktı." Eliza'nın sesinin arka planındaki rüzgâr kesildi. "Umarım bu gecelik işin bitmiştir kürklü canavar..."

"Lütfen bana köpekle konuştuğunu söyle..."

"Evet... Eee, yarın ne zaman evde olursun?"

Carter otel odasındaki koltukta gerindi ve ayaklarını masaya kaldırdı. "Bir öğle yemeği davetine katılacağım, sonra orada olacağım."

"Akşam yemeği vaktinde mi?"

Carter telefona gülümsedi. "Beni göreceğin için heyecanlı gibisin."

"Egona daha fazla besin mi gerekiyor?"

Carter'ın gülümsemesi genişledi. "Ben de seni özledim."

Telefonda bir anlık sessizlik olduğunda Carter hattın kesildiğini sandı.

"Havaalanından ara beni," dedi Eliza. "Makarnamızı sipariş edip şarabı soğuturum."

Makarnamız, evimiz...

Tanrım, bu kadını seviyordu.

"Ah, kahretsin."

"Ne oldu?"

"Elektrik kesildi." Eliza'nın telefonundan klik sesleri geldi. "Şarjım da bitmek üzere."

Güney Kaliforniya'da elektrik kesintileri nadir görülürdü. Yıkılan ağaçlar ya da depremler dışında elektrik şirketi

havayla ilişkili sorunlarla pek uğraşmak zorunda kalmazdı. "Yakında gelir. Russell'da yedek telefon var ve alarm sistemi de şarjı sayesinde birkaç saat devrede kalır. Kilerin duvarında asılı bir fener var, bir tane de benim komodinimde duruyor."

Carter, Zod'ın birkaç kez havladığını duydu.

"Ah, koca bebeğim. Sen polis eğitimini nasıl geçtin anlamıyorum," dedi Eliza köpeğe. "Mumlar nerede duruyor?"

"Sadece yemek masasında kullandığımız uzun mumlar var. İyi olduğundan emin misin?" Eliza'nın karanlıkta takılıp düşmesi düşüncesiyle içi fena oldu. "Blake'i arayıp seni almasını söyleyebilirim."

"Sadece elektrik kesintisi... İyiyim ben. Selam Russell."

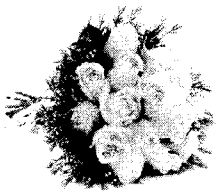
Carter, Eliza ile Russell'ın mumlardan konuşmasını dinledi ve kendisi yokken Eliza'nın koruma altında olduğuna dair kendine güvence verdi. Telefon kulağında bipledi.

"Hat düşmeden telefonu kapatayım. Yarın görüşürüz," dedi Eliza.

Carter yarını iple çekiyordu. "İyi uykular."

"Rüyanda beni gör."

Ah, tabii ki de görecekti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Russell'ın masasındaki, şarjı bitmemiş tarama cihazına göre elektrik kesintisi, evden birkaç blok ötedeki bir trafo patlaması nedeniyle meydana gelmişti. Yedek batarya bitiyordu ve görünüşe göre birkaç saat karanlıkta kalacaklardı. İkinci koruma Pete, "Başka yedekler olmadan içim rahat değil. Bataryalar biterse kör kalırız, kameralar kapanır, mahvoluruz. Bu bitmeden ofise gideyim de başka bir ünite daha alıp geleyim," demişti.

Zod'ın özel köpek kapısı da elektrik kesintisi nedeniyle çalışmıyordu, bu yüzden köpeğin ihtiyaçları için Eliza alarmdaydı. Ama önemli değildi. Ürkütücü rüzgâr ve kuru hava yüzünden bir garip hissediyordu. Mektupları inceleyip diğer insanlara liderlik edecek olanları bulmaya çalışmayı düşünmüştü ama sessiz evde işe konsantre olmak çok zordu. Buzdolabının uğultusuna ve yukarıdaki korumalardan birinin radyosunun sesine bu kadar alışmış olması garipti.

Yatak odasının duvarlarında oynaşan mum ışıkları odaya bir sıcaklık katıyordu.

Eliza kocasını özlemişti. Yanında köpek yerine kocası olsaydı elektrik kesintisi ve mum ışıkları daha romantik olurdu. Kapıyı Zod'ın çıkabileceği kadar aralık bıraktıktan sonra yatakta kendi tarafına kıvrılıp aylardır okunmayı bekleyen bir serinin ikinci kitabını eline aldı. Yazarın ilk birkaç sayfada tutkulu bir aşk sahnesi yazacak havada olmamış olmasını umuyordu. Çünkü bu yalnız, karanlık gecede romantik bir sahne okumak berbat olurdu.

Mahkûmların hücrelerine dönmesi uyarısını veren son zilin çalmasından beş dakika önce Harry sırtını duvara dayamış kitap okuyormuş gibi yapıyordu. Diğer mahkûmlardan olan Michael ya da Mitchell onun yanından geçerken tereddüt etti. Harry'yle göz teması kurana kadar bekledi, ardından yere bir parça kâğıt düşürüp uzaklaştı.

Harry eğilip kâğıdı aldı, kitabın sayfalarının arasına sakladı ve birkaç kez etrafa bakınıp kimsenin kendisini izlemediğinden emin oldu.

Buruşmuş kâğıdın üstünde bir not yazılıydı: SALDIRI EMRİ VERDİ. UMARIM SENİN ÇOCUĞUN ATEŞ HATTINDA KALMAZ.

Harry'nin içindeki her şey dondu.

Çok uzun beklemişti.

* * *

Odadaki ısıtıcının açılıp kapanırken çıkardığı yatıştırıcı ses sonunda Carter'ın gürültülü beynini doldurdu. Uykuya dalmış olmalıydı ki otel odasının telefonunun çınlamasıyla şimşek gibi yattığı yerden fırladı. Kafası yerine gelene kadar telefonun üç kez çalması gerekmişti.

"Alo?"

"Carter?" Arayan babasıydı.

"Selam..." Yatakta doğrulup komodindeki gece lambasını açtı. "Her şey yolunda mı?"

"Uyuyor muydun?"

Carter ceptelefonunun parlayan saatine baktı: 11.23. Evet, uyuyordu. "Artık uyumuyorum. Ne var?"

Cash tereddüt etti.

Carter'ın kafasında alarm zilleri çalmaya başladı.

"Baba?"

"San Quentin'deki eski bir arkadaşımdan haber aldım şimdi."

Eliza!

"Ne oldu?"

"Bu akşam bir kargaşa yaşanmış. Dışarı da bilgi sızmış."

"Ne bilgisi baba?" Carter tamamen uyanmış, üstündeki örtüyü atıyordu şimdi.

"Kaynaklarım, Sanchez'in bir emir verdiğiyle ilgili bir nota rastlamış. Kâğıtta isim yokmuş ama Eliza'yı kast etti-

ğini farz etmek zorundayım."

Ciğerlerindeki hava boşalan Carter sersemledi. Sanchez'in o aramayı yapma ihtimalinin olduğunu biliyordu. Ama bunun doğrulandığını duymak üstüne büyük bir dehşetin çökmesine neden olmuştu. "Bu ne kadar zaman önce olmuş?"

"Bir saat, belki daha fazla..."

Carter telefonun kablosunu iyice gererek pantolonunu alıp üstüne geçirdi. "Eliza'yı aradın mı?"

"Hat kesikti. Şehrin yarısında elektrik yok."

"Bekle..." Carter ceptelefonunu şarjdan çıkartıp Eliza'nın cep numarasını aradı ama direkt olarak sesli mesaja yönlendirildi.

"Kapatmam lazım..."

"Ben ilk uçakla yola çıkıyorum," dedi babası.

"Evet... Tamam."

Carter, Blake'in ev numarasını tuşladı ama meşgul sinyaliyle karşılaştı. Ardından da pilotunu aradı.

Neyse ki şu kahrolası uçağı satın almıştı.

Eliza oda kapısının sertçe çarpılma sesiyle uykusundan sıçrayarak uyandı.

Zod da ayağa fırlayıp inledi.

Dışarıdaki rüzgâr evi sarsıyordu; evin büyüklüğüne bakılırsa rüzgârın şiddeti az değildi. *Bir yerlerde bir pencere açık olmalı.*

Eliza üstündeki örtüyü atıp çıplak ayakla banyoya girdi. Işığı açmayı denedi ama hiçbir şey olmadı. Neyse ki neredeyse dolunaya dönüşmüş olan ayın ışığı camdan yansıyor, içeriyi aydınlatıyordu.

Gerçekten de banyo penceresi iki santim kadar açıktı. Oda kapısının çarpılmasına neden olmuş olabilirdi yani.

Eliza döndüğünde neredeyse kendisini sessizce takip etmiş olan Zod'a takılıyordu.

Doğu tarafındaki pencereye gidip kapalı olduğundan emin olduktan sonra kuzey tarafındaki camı da kontrol etti.

O sırada bahçede hareket eden bir şey olduğunu fark etti. Cam masalardan biri yüzme havuzunun kıyısında sallanıyordu.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı. Bir su kütlesinin içindeki kırık camları temizlemek kâbus gibi bir şey olurdu.

Eliza eline bir fener alıp bornozunu üstüne geçirdi ve Zod'ı yanına çağırdı. Şifonyerin üstünde duran el çantasının yanından geçerken çabucak içinden silahını alıp bornozunun cebine tıktı.

"Dışarıdayken sen de tuvaletini yaparsın," diye mırıldandı köpeğe. Kendi odalarının bulunduğu koridorun sonundaki güvenlik odasının yanından geçerken kafasını içeri uzattı. "Ben Zod'ı dışarı çıkartıyorum."

"Ben çıkartayım mı?"

"Yok, ben yaparım."

Russell onunla gitmek için yerinden kalktı.

"Ben hallederim," dedi Eliza ona.

"Elektrikler kesik, çok rüzgâr var ve yedek batarya da yirmi dakika önce bitti. Pete bahçede değil. Yani, saygısızlık etmek istemem ama ben de sizinle geliyorum Bayan Billings."

"Eh, öyle söyleyince," dedi Eliza hafifçe gülerek. "Yanında biraz da kas getir. Bahçe mobilyaları havuza girmek üzere."

Russell arka kapıyı açmak için itmek zorunda kaldı. Kapı açıldığında normalde çalan çanlardan ses yoktu. Eliza elektrik şirketinin kısa süre içinde elektriği geri getirmesini umuyordu. Son zamanlarda tüm bu güvenlik önlemlerine alışmıştı. Şimdi hiçbirinin olmaması tuhaf bir şekilde kendisini çıplak hissetmesine neden oluyordu. Kocasının da yüzlerce kilometre uzakta olması hiç iyi değildi. Carter'ın tenine bu kadar kısa sürede işlemiş olması çok garipti.

Zod kendisini rüzgâra karşı hazırlarken Eliza arka kapıyı kapatırken üstlerine kilitlenmemesine dikkat etti.

Rüzgâr tipik bir Santa Ana'ydı. Saçları etrafa savrulurken Eliza fenerin ışığını bahçedeki veranda mobilyalarına doğrulttu. Cam sehpalardan biri suya iyice yakınlaşmıştı. Eliza feneri yere bırakıp, "Sen diğer tarafa geç de sehpayı eve doğru çekelim," dedi. Sehpayı güvenli bir yere geçirdikten sonra Eliza sandalyelerden birini alırken Russell da diğerlerini aldı. *Sabah havuzun içinde bir şeyler aramaya hiç gerek yok.*

Yanlarındaki Zod havladı ve rüzgâr tarafından sürüklenen hırlaması duyuldu. Sonra köpeğin havlaması değişti. Eli-

za'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Ah, Tanrım.

Zod'ın havlamaları şiddetlendi.

"Yere yatın!" Russell bağırırken elindeki sandalyeyi yere attı.

Eliza dönüp köpeğe bir emir veremeden önce gece bir ışık huzmesi ve silah sesiyle doldu.

"Eliza'ya ulaşmanı istiyorum. Onu senin eve götür. Bir şey yap." Carter'ın dili de midesi gibi çılgına dönmüş durumdaydı. Sanki hakkı varmış gibi Blake'e emirler verip duruyordu.

"Neler oluyor?"

"Babamdan haber aldım. Sanchez, Eliza'ya saldırı düzenlenmesini emretmiş." Carter, Blake'e ceptelefonundan ulaşmayı başardığında uçak havalanmıştı bile. "Evde elektrikler yok ve oradaki hiç kimseye ulaşamıyorum. Dean'i aradım. Bize doğru yola çıktı."

"Kahretsin. Biz orada değiliz Carter. Sam'le ben sana doğru geliyoruz."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Sorun Harris... Bir kavga olmuş. Onu ameliyat için acilen San Francisco Hastanesi'ne götürmüşler."

Carter tüm hücrelerini dolduran öfkeyle yumruklarını sıktı.

"Neil nerede?"

"O, Eddie'yle birlikte. Gwen de bizim eve geliyor. Neil'ı arayıp Eliza'yı almasını söylerim."

"Lütfen." Carter gerekirse ona yalvarırdı. "Tanrım, Blake... Her şey boka sarıyor."

"Derin derin nefes al. Bir sorun olup olmadığını bilmiyorsun."

Hayır, biliyordu. Bir şeylerin yolunda olmadığını iliklerinde hissediyordu.

Zod gölgelerin arasına dalarken Eliza sol kolunu kavrayarak yere düştü. Sıcaklık ve yırtıcı acıyı, parmaklarının arasından akmaya başlayan yapışkan kanlar takip etti.

Zod havlamayı kesip hırlamaya başlarken bir kadının çığlığı rüzgârı deldi.

Russell silahını çekmiş halde Eliza'nın yanma koştu, ona bir bakış atıp vücudunu önüne siper ederek Eliza'yı eve doğru itti.

Dışarıda bir kadın çılgıncasına bağırarak Zod'a durmasını söylüyordu.

Kolundaki yaradan dolayı sersemlemiş olan Eliza silahını çıkartıp emniyetini açtı.

"Git," dedi Russell'a. "Kaçmasına izin verme."

Russell alçak sesle küfür etti. Onun yanından ayrılmamakla dışarı çıkmak arasında kaldığı belliydi.

"O kapıdan senden başka giren olursa vururum."

Russell kafa sallayıp karanlığa karıştı.

Eliza ada tezgâhın arkasına kıvrılarak Russell'ın dönmesini bekledi.

Az önce vurulduğu gerçeğini idrak etmeye başlarken kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Titremeye başladı. Bunu takip eden korkuyu kontrol edemiyordu. "Carter."

Rüzgâr uçağın iniş yapmasına izin verecek kadar hafiflemişti.

Carter her türlü hız yasasını çiğneyerek evine yollandı ve sokaklarına giden köşeyi döndüğünde en kötü kâbusuyla karşılaştı.

Yanıp sönen kırmızı-beyaz ışıklar geceyi aydınlatıyordu. Cadde ve evinin garaj yolu acil araçlarıyla dolmuştu. Eksik olan tek şey adli tıp minibüsüydü. *Eliza!*

Carter motoru çalışır halde bırakarak arabadan atladı ve olay yerindeki üniformalı polislere doğru atıldı. "Eliza!"

"Oraya giremezsiniz."

Carter polisi itti. "Burası benim evim. İçeride karım var." Birisi kollarını tutup onunla mücadele etmeye başladı.

"Bırakın girsin..."

Kendisini tutan kollardan kurtulunca Carter, Dean'e doğru koştu. "O nerede?"

Dean evden çıkartılan sedyeye baktı. "Ah, Tanrım."

Carter sağlık görevlilerine doğru sendeleyerek ilerlerken adını duydu.

"Carter?"

Eliza? Konuşabiliyor mu?

"Carter, sorun yok. Bir şeyim yok."

Carter ay ışığının altında bile onun ne kadar solgun, ne kadar kırılgan göründüğünü görebiliyordu. Eliza serum bağlanmış elini kaldırdı.

"Nerenden yara aldın? Ne kadar kötü?"

Evden, Carter'ın tanımadığı bir kadını taşıyan bir sedye daha çıkarıldı. *Bu da ne?* "Ne oldu?"

"Bayım, onu hastaneye götürmemiz gerek."

"Ben onun eşiyim. Onunla gideceğim."

Görevli kafa salladı. "Arka tarafa binebilirsiniz ama çalışmam için bana yer açmalısınız."

Eliza'yı ambulansa bindirdiler ve görevli kapıyı kapatamadan önce Russell karşılarında belirdi. "Polisin soruları var," dedi Carter'a. "Soruları biter bitmez hastaneye geleceğim."

Carter karısını güvende tutmayı başaramamış korumaya dik dik baktı. Konuşmak için kendisine güvenmiyordu, bu yüzden keskin bir hareketle kafasını salladı ve dikkatini karısına verdi.

Ambulansın parlak ışıkları Eliza'nın yüzüne biraz renk katıyordu. Eliza gülümsemeye çalıştı ama minibüs harekete geçince yüzünü buruşturdu.

"Hey, dikkatli ol," diye bağırdı Carter şoföre.

Görevli kaşlarını çatıp Eliza'ya döndü. "Burası engebeli... On dakikaya hastanede oluruz."

"Sadece bir sıyrık Carter. Ben iyiyim."

"Sıyrık mı?" Carter gözleriyle onun gövdesini tarayınca sol kolunda kandan sırılsıklam olmuş bir bandaj gördü.

"Kurşun sıyırıp geçti. Endişelenecek bir şey yok, değil mi?" diye sordu Eliza sağlık görevlisine.

"Kurşun mu?"

"Kolundan vuruldu Bay Billings. Acil görevlileri röntgenini çekip yarayı temizleyecek... Muhtemelen bu gece eve dönebilir." Sağlık görevlisi konuşurken serumu ayarlıyordu.

Carter'ın içi biraz rahatladı ama Eliza'nın iyi olduğu bir doktor tarafından söylenmedikçe nefesini tutacaktı.

"Ne oldu?"

"Rüzgâr yüzünden arka bahçedeki mobilyalar savrulmuş. Onları eve doğru itmek için dışarı çıkmıştık. Zod havlamaya başladı ve sonra fark ettiğim şey bununa yerde olduğumdu." Eliza koluna baktı. "Russell bana siper olmaya çalıştı ama kurşun ondan daha hızlıydı."

"Seni bir kadın mı vurdu?"

"Öyle görünüyor. Bir dakika, sen nasıl bu kadar hızlı geldin?"

"Tehlikede olduğunu duydum. Seni aramaya çalıştım..."

"Elektrik gitmişti."

Carter onun soğuk parmaklarının ucunu öptü. Söyleyecek çok şeyi, soracak bir sürü sorusu vardı. Elinin titremesini durdurmaya çalışsa da Eliza onun titrediğini hissedebiliyordu. Eliza vurulmuştu. Karısı, korumaya yemin ettiği kadın acı içinde bir sedyede yatıyordu ve Carter bunu düzel-

tebilecek bir şey yapamıyordu.

Acil kapısında onları bir doktorla hemşire karşıladı. Carter belgeleri imzalamak ve Eliza'nın kaydını yaptırmak için kenara çekildi. On dakikadan kısa bir süre sonra doktor, Eliza'nın kolundaki deliği muayene ederken Carter da onun yanındaydı.

Kan görünce fenalaşan insanlardan olmasa da doktor, Eliza'nın kolunu yoklarken Carter başının döndüğünü, midesinin bulandığını hissetti.

"Röntgen sonrası kurşunun kemiğe değip değmediğini göreceğiz. Ağrı ne kadar kötü?" diye sordu Dr. Solomon.

"Daha iyi hissettiğim olmuştu," diye şaka yapmaya çalıştı Eliza.

"Hemşireye size bir şeyler getirmesini söylerim. Herhangi bir şeye alerjiniz var mı?"

"Yok."

Carter sedyesinin yanına oturup Eliza'nın sağlam elini tuttu.

"İyi olacak mı?" diye sordu doktora.

"Eşiniz iyi olacak." Dr. Solomon elinde çizelgeyle oradan uzaklaştı. Kapının dışında üniformalı birkaç polis, hastane görevlileriyle konuşuyordu. Carter evden sedyeyle çıkartılan nişancıyı hatırladı.

"Çok sıkıyorsun," dedi Eliza.

Carter hemen elini gevşetti. "Özür dilerim." Ona kederli bir şekilde gülümsedi. "Ben gidip hemşirenin ağrı kesicileri getirmesi neden bu kadar uzun sürdü bakayım."

"Doktor daha şimdi gitti," dedi Eliza.

"Hemen dönerim."

Carter kapıyı arkasından kapatıp polislerden birine işaret etti. Memur konuşmayı kesip Carter'a döndü.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Billings, değil mi?"

"Evet." Carter etrafına bakınıp karısını öldürmeye yeltenen kadını hangi yatağa yatırdıklarını düşündü. Yumruklarını sıkıp derin bir nefes aldı. "Karımı vuran kişi... Burada mı?"

Polis memuru, Carter'ın önüne geçip görüşünü engelledi. "Bırakın biz soruşturmamızı yapalım. Bir sorun çıksın istemiyoruz."

Carter onun sert cevabını savuşturdu. "Bu akşam karıma profesyonel bir saldırı düzenlendi. Soruşturmacılarınızın bunu kontrol ettiğinden emin olun. Bu kapıda birinin beklemesini istiyorum."

Memur omzunun üstünden partnerine bakınca adam, hemşirelerden birinden sandalye istedi.

Polis memuru kapıyı korumaya başladıktan sonra Carter, "Dedektif Brown nerede?" diye sordu.

"Yolda, geliyor."

Carter kafa allayıp hemşirenin peşinden Eliza'nın yanına gitti.

Carter döndüğünde Eliza dudaklarına zorla bir tebessüm oturttu. Hemşirenin alkol gibi uyuşturucu bir şey getirmiş olmasını umuyordu. Kolundaki ağrı kötüleşmeye başlamıştı.

Carter konuşmak için ağzını her açtığında sesini alçaltıyor

ve sakin, dengeli bir tonla konuşuyordu. Titreyen ellerine rağmen sesinin tonu Eliza'yı sakinleştiriyordu.

"Size morfin ve mide bulantınız için bir ilaç veriyorum. Birkaç saniye içinde daha iyi hissedeceksiniz." Hemşire seruma ilaçları enjekte ettiğinde Eliza anında etkisini hissetmeye başladı. Uzuvları ağırlaşırken ağrı uzaklaşmaya başlamıştı.

"Daha iyi misiniz?" diye sordu hemşire.

Yakıcı acı geçmişti. "Çok daha iyiyim."

"Röntgen kısa süre içinde burada olur." Hemşire onları odada yalnız bıraktı.

Eliza olanları kafasından uzaklaştırmalıydı. "Neden eve erken döndüğünü söylesene."

"Şimdi zamanı değil..."

"Hadi ama Carter. Sır yok."

Carter kafasını yana eğip Hollywood tebessümlerinden birini gösterdi. "İlaç işe yarıyor mu?"

"Yarıyor. Ve sen konuyu değiştiriyorsun."

Carter elini onun yanağında gezdirip bir tutam saçını kulağının arkasına soktu. Eliza yatakta dikleşip ilacın beyninde oluşturduğu sisin bir kısmından kurtulmaya çalıştı.

"Şimdi olmaz."

"Carter... Biri bu akşam beni vurdu. Sır sakladığın için sana öfkeleneceğim, ona göre."

Carter'ın yüzündeki ifade köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmadığını gösteriyordu. "Babam beni aradı. Birilerinden saldırı hakkında bir şeyler duymuş. Ben de sana ulaşamayınca panikledim."

Eliza ilaçlar yüzünden Carter'ın sözleri karşısında pek bir şey hissedemiyordu. Yine de bir şeyler doğru değildi sanki. "Beni vuran kadın yakın menzildeydi. Bir profesyonelse bile işinde berbattı."

Carter gergin bir şekilde güldü. "Espri yapıyorsun. Bu akşam vuruldun ama yine de espri yapıyorsun."

Eliza kanlı kolunu kaldırdı ve acımadığına şaşırdı. "Sadece sıyrık." Kolundan sıcak bir sıvı süzüldü.

"Hareket ettirme kolunu. Yine kanattın." Carter sedyenin diğer yanına geçip Eliza'nın koluna yeni bandaj sardı.

"Kahramanım benim." Carter, ona yardım etmek için gelen doktorların hepsinden daha muhteşemdi.

"Bir kahraman birilerinin sana canını yakacak kadar yaklaşmasına izin vermezdi."

Eliza gözlerini açtı. Kapalı olduklarının farkında bile değildi. "Böyle bir şey olacağını bilemezdin. Kendini suçlama..."

Muayene odasının kapısı açıldı ve Dean içeri girdi. Eliza, Carter eve gelmeden önce Dean'i kısa bir anlığına gördüğünü hatırlıyordu. "Selam."

Dean göz kırptı. "Hastamız nasıl bakalım?"

"Buradaki ilaçlar çok iyiymiş. Neden insanlar ilaç bulmak için sokaklara çıka anlamıyorum."

"Daha iyi hissediyor," diye cevap verdi Carter onun yerine.

"İyi hissediyorum."

"Adamın Russell dışarıda. Kapıdaki memura gidebileceğini söyledim."

"Nişancının öldüğünü söyle bana," dedi Carter.

Eliza kocasının sesindeki kini duyabiliyordu.

"Şöyle oturun Avukat Bey."

Carter onun tavsiyesine uyup oturdu ve şimşek hızında soru sormaya başladı. "Kadının kim olduğunu biliyor muyuz? Sanchez için mi çalışıyormuş?"

"Kim olduğunu biliyoruz. Ama hayır, Sanchez hakkında hiçbir şey bilmiyor."

İlaçlar işe yarıyor olmalıydı çünkü Eliza konuşmayı takip etmekte güçlük çekiyordu.

"Ne?"

"Bildiğim şu, nişancının adı Michelle Sedgwick. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu Eliza?"

Eliza kafasını iki yana salladı. "Bir dakika, Sedgwick mi?"

"Evet... Sedgwick, müşterilerinizden biriyle çıkan zengin, yaşlı bir adam..." Dean, *müşterileriniz* kelimesini söylerken parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı. "Bayan Sedgwick yanlış fikre kapılmış zengin bir hanım ama bir saldırgan değil. Bize bahçende telefonunu aradığını söyledi."

"Ceptelefonu bizim bahçemizde ne arıyormuş?" diye sordu Carter.

"Geçen hafta orada düşürmüş. Görünüşe göre o ve kardeşleri, büyükbabaları genç bir kadınla görüşmeye başladıktan sonra seni izlemeye karar vermişler. Eğer sana şantaj yapabilecek bir şeyler bulabilirlerse büyükbabalarının, ayarladığın kadınla evlenmesini engellersin diye düşünmüşler."

"Bana şantaj yapmak mı? Neyle?"

"O kadarını düşünmemişler. Belli ki üniversitede eğitim almak için derslere katılmak yerine, içerek zaman geçirmişler. Michelle, senin hakkında Alliance dışında hiçbir şey bilmiyor."

"Saçmalık. Buna inanmıyorum. Niye silahı varmış?"

"Zod yüzünden. Geçenki gelişinde çalılıklarda Zod onu bulduğunda telefonunu kaybetmiş. Sonra ayakkabısını ona fırlatıp kaçmış."

Eliza önceki hafta Russell'ın onlara Zod'ın bahçede bir şeylere havladığı görüntüleri gösterdiğini hatırladı. Çiğnenmiş ayakkabıyı hiç sorgulamamıştı. Carter ona ayakkabıyı çöpe attığını söyleyince Eliza diğer çiftini de attığını farz etmişti.

"Köpeği korkutmak ve telefonu alıp kaçmak için silah getirdiğini söyledi. Onu ben sorguladım ve doğruyu söylediğini düşünüyorum."

"Burada saldırgan bir köpeğin olduğunu biliyorsa neden geri gelme riskine girmiş ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Büyükbabasının nişanını açıkladığını ve eğer aralarından biri utanılacak bir şey yaparsa o kişiyi vasiyetinden çıkartacağını söylediğini anlattı. Eğer telefonu bahçende bulunsaydı..."

Carter homurdandı. "Yine de karımı o vurdu. Onu öldürebilirdi."

"Bu tartışılmıyor zaten. Kadın tetiği çektiğini itiraf etti. Ama köpeğe nişan aldığını söyledi. Bu önemli değil gerçi."

"Sedgwick çocuklarının budala, şımarık insanlar olduğunu söylemişti. Torunlarının daha küçük olduğunu sanıyordum."

"Üniversiteden yeni mezun olmuşlar."

Ne üzücü. "Yarası ne kadar kötü?"

"Zod bacaklarında birkaç yeri ısırmış. Görünüşe göre saldırısını spor ayakkabılar için değiştirmiyor."

Eliza dudaklarının bir gülümsemeyle gerildiğini hissetti. "Zod iyi mi? O vurulmadı, değil mi?"

"Eğer saldırgan bu kadın değilse o zaman demek ki dışarıda hâlâ birileri var," dedi Carter.

Eliza bunu düşünmek istemiyordu.

"Niye öyle düşünüyorsun?" diye sordu Dean, Carter'a.

Carter ona babasının aramasını, saldırıyla ilgili bilgi vermesini anlattı.

"Bu çok tuhaf..."

"Niye?"

"Bu gece daha erken saatlerde Bayan Sanchez, San Francisco'daki bir karakoldan benimle görüştü. Anlaşılan kocası saldırı düzenlenmesi için ona talimat vermiş. Ama kadın bunun yerine polislere gidip kendisini korumalarını istemiş ve kocasını ihbar etmiş."

"Ne? Neden?"

"Basına verdiğin ifade, kendi derdine rağmen onun çocuklarını koruman kadını çok etkilemiş. Bayan Sanchez'in ifadesi ve bu akşam cezaevinde çıkan kargaşadan sonra Sanchez oldukça uzun bir süreliğine karanlık bir delikte ka-

lacak. Benim haberim olmadan gaz bile çıkartamayacak. Dünyadan soyutlandı."

"Bayan Sanchez, kocasının isteğini başkalarını söylemiş mi?"

Dean kafasını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Cezaevinde birileri bir şeyler duyup haberi babama ulaştırmış," dedi Carter.

"Gardiyanlardan biri dinleyip satır aralarını okumuş olabilir." Dean bir Eliza'ya bir Carter'a baktı. "Sanchez telefon görüşmelerini özel yapıyormuş. Ama eminim son altı ayda kimlerle görüştüğünü öğrenebilirim. James şu anda kuzeye doğru gidiyor. Yakında üstündeki tehdidin kalkıp kalkmadığını öğreneceğiz."

Belki ilaçların etkisiydi, belki de *umut* böyle bir şeydi. Artık saklanmalar ve yürürken arkasını kontrol etmeler sona ermiş olabilir miydi?

"Bitti mi artık?"

"Bekleyip neler olacağını göreceğiz. Ama bana öyle görünüyor Lisa."

Dean'in ilk adını kullanması Eliza'nın tenini karıncalandırmıştı.

Lütfen bitmiş olsun.

İki saat sonra Carter arabayı salyangoz hızında sürerek onu eve götürdü.

Onu yatak odalarına taşırken şafak sökmek üzereydi. Odaya vardıklarında Carter, temiz pijamalar giymesine yardım edip onu yatağa soktu. "İhtiyacın olan her şey burada mı?"

"Evet, Hemşire Carter," diye takıldı Eliza ona.

Carter sırıttı, sonra altdudağını ısırdı. Beklenmedik bir duygusallıkla gözleri nemlenmişti.

"Hey!" Carter'ın böyle sarsıldığını görmek Eliza'nın kalbinin bir takla atmasına, gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu.

"Seni kaybedeceğimi sandım. Köşeyi dönüp polisi gördüğümde..." Carter başını onun kucağına dayadığında Eliza onun burnunu çektiğini duydu. Carter'ın ağladığını hiç görmemişti.

Eliza kafasının arkasını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Ölmedim... ölmeye yaklaşmadım bile."

"Seni seviyorum. Öldüğünü sandım. Seni ne kadar sevdiğimi sana söylememiştim bile."

Eliza'nın yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

Carter ona bakmak için kafasını kaldırdığında Eliza onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ben de seni seviyorum."

Carter onun avucunu öperken Eliza onun çenesinden düşmek üzere olan bir yaşı sildi.

"Beni sakın bırakma," diye yalvardı Carter.

Duymak istedikleri Carter'ın dudaklarından dökülürken Eliza kalbinin sıkıştığını hissetti. "Sonsuza dek karı koca mıyız?"

"Sonsuz yeteri kadar uzun olmayabilir." Carter'ın mavi gözleri umutla parlıyordu.

"Elimde yalnızca sonsuzluk var Hollywood."

Carter koluna dokunmamaya dikkat ederek onu öptü.

Eliza onun dokunuşuyla içini çekerken ikisi için de her şeyin yolunda gideceğini biliyordu. "Sonsuza dek o zaman..."

Samantha babasının yatağının yanında otururken uyuyakalmıştı. Soğuk, bayat kahve işe yaramamış, makinelerin düzenli biplemeleri ninni gibi gelmişti. Blake evi aramak için odadan çıkmıştı ve odayı gözaltında tutmak için dışarıda bir polis oturuyordu.

Samantha babasını yıllardır, hapse girdiğinden beri görmemişti. İçi karışık duygularla doluydu. Onu, ailesine yaptıklarını düşündüğünde kalbinde hem nefret hem sevgi hissediyordu. Ama onu ölüme yaklaşmışken görmek hayatın hiçbir zaman yapamayacağını yapmış, onu affetmesini sağlamıştı.

Babası onun kendisini affettiğini duyacak kadar uyansa belki de biraz huzur bulabilirdi. Cezaevinde görev başında olan gardiyanların dediğine göre babası Sanchez'le kavga etmişti. Babası şiddet eğilimli bir adam değildi ve Samantha onu neyin kışkırttığını hayal edemiyordu.

Sanchez'in bir bıçağı vardı; mahkûmların genelde cezaevi duvarlarının içinde sakladıkları ev yapımı bıçaklardandı bu.

Babasının gövdesinde bir düzine bıçak yarası vardı ve darbelerden biri kalbinin altındaki ana damarlardan birinde kesik açmıştı. Cerrahlar hasarı onarmaya çalışırken babasının kalbi ameliyat esnasında iki kez durmuştu. Ama sonunda

kurtulmuştu. Doktorların dediğine göre eğer yirmi dört saat dayanabilirse hayatta kalma şansı vardı. Eh, son saydığında on sekiz saat kalmıştı.

Bir şey elini sıktığında Sam sıçrayarak uyandı. "Baba?"

Babası elini tekrar sıkınca gözlerinde yaşlar beliren Sam dudağını ısırdı.

"Baba?"

Harris birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve tepesindeki monitörlerin biplemeleri hızlandı.

"Samantha?" demeyi başardı adam.

"Şişşt. Ameliyat oldun. Hastanedesin." Babasını yıllardır görmediğini umursamıyordu. O anda hapishane hücresinde olmamasını da umursamıyordu.

Gözleri onunkilerle buluşunca Harris'in ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. "Sammy..."

Samantha elinin tersiyle gözyaşlarını silip gülümsedi. "Buradayım baba."

"Üzgünüm, ç-çok üzgünüm."

"Biliyorum."

Harris'in gözleri tekrar kapandı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Samantha hıçkırdı ve babasının hayatta kalması için ciddi şekilde dua etmeye başladı. "Ben de seni seviyorum baba."

Dean telefonu kulağına yapıştırarak varsayımlarını güçlendirdi.

"Bir şeyi kanıtlayamam. Ben olsam bu noktada çok uğraşmazdım," dedi Cash.

"Aileye sadakat mi?" diye sordu Dean.

"Ben kayınbiraderime sadık değilim. Eğer söylentilerin ardında o olsaydı izi sürülecek hiçbir şey bulunmazdı. O özensiz biri değildir. Ayrıca kitaplara en son baktığımda bir zorbaya peşinde birilerinin olduğunu söylemek kanuna aykırıydı."

Dean, Eliza "saldırısının" arkasındaki gerçeği keşfetmişti. Sanchez'in, kızının arkadaşının peşinde olduğu ve Samantha'nın hayatının da tehlikede olduğu bilgisi Harris'e verilmişti. Görünüşe göre Samantha'nın babası, babalık genini tamamen kaybetmemiş ve Sanchez'le kavga etmeyi seçmişti. Tabii sonunda yoğun bakıma yatırılmıştı. Sanchez de tecridi boylamıştı ki hedef de buydu. Bir ebeveynin köşeye sıkıştığında çocuğunu korumak ya da intikam almak için ölümü göze alabilecek olması komikti.

"Başka kim, kimse tarafından saptanmadan cezaevine ulaşabilir?" Dean söylentilerin ardında Max'in olduğundan emindi. Şimdi tek endişesi adamın bunun karşılığında Carter ile Eliza'dan ne isteyeceğiydi.

"Sanchez tecride alındı. Yıllar boyu gün ışığını göremeyecek. Ve Eliza güvende. Bitti artık dedektif."

Belki de Max ailesini korumak istiyordu. Bazı insanlar değişirdi. Harris Elliot değişmişti.

Dean kendi kızını düşündü. Belki de kendi aile ilişkilerini düzeltmesinin vakti gelmişti; çok geç olmadan önce.

SONSÖZ

Altı Ay Sonra

"Neye kadeh kaldırıyoruz?"

Eliza oturma odasında Carter'ın yanında, etrafları aile ve arkadaşlarıyla çevrilmiş halde duruyordu. Herkes Carter'ın çalışmalarını desteklemek için toplanmıştı. "Yeni valimize?"

"Daha kazanmadım." Carter onun burnunu öptü.

Seçim sonuçları yirmi dört saat içinde açıklanacaktı. Anketler Carter'ın yüzde on beş farkla kazanacağını söylüyordu. "Formaliteler, formaliteler..."

"Altı aylık evlilik saadetine kaldırmaya ne dersin?"

"Ay, çok tatlısın Carter," diye cıvıldadı Gwen odanın karşısından.

Eliza, kızının yanında duran Dean'e göz kırptı. Adam kızıyla bir süredir görüşmüyordu ama Eliza onu araması için Dean'e baskı yapmış, ilişkileri üzerinde çalışma sözü almıştı.

Hayat çok kısaydı ve pişmanlıklar yüzünden daha da kısalıyordu.

"Aileye ne dersin?"

Cash ve Abigail kadehlerini kaldırdılar.

Max eşinin yanında duruyordu. Carter'ın başarısında onun rolünün olmadığını söylemek mümkün değildi.

Samantha'nın babası kurtulmuş, Los Angeles'a yakın bir cezaevine transfer edilmişti. Samantha ve Jordan arada bir onu ziyarete gidiyor, sorunlarını çözmeye çalışıyorlardı.

Sanchez, Harris'i öldürme teşebbüsünde bulunduğu ve Eliza'ya saldırılmasını emrettiği için tecride alınmıştı. Eliza'nın davasıyla ilgili özel durumlar nedeniyle de dışarıyla bağlantısı kesilmişti ve sadece hücresinin çelik kapısından ona yemek uzatan gardiyanları görebiliyordu. İfadesiyle kocasının tabutuna son çiviyi çakan Bayan Sanchez, Meksika'ya götürülüp saklanmıştı.

Michelle Sedgwick'in ölümcül silah saldırısının cezasına jüri karar verecekti. Kimse onun cinayet işleyebileceğini sanmıyordu ama kadın yine de cezaevinde biraz vakit geçirecekti. Tabii ki Stanly onu vasiyetinden çıkarmıştı ve Edie Teyze de ailenin yarısının gözünü korkutmuştu. Birkaçı işe bile girmişti.

Eliza'nın Max hakkında şüpheleri vardı. Adam onun vurulmasının ardından olanlar karşısında şaşırmış gibi görünmemiş, endişelendiğini gösterecek tek kelime etmemişti. Sanki Sanchez harekete geçmeden önce onun yapacaklarını biliyormuş gibiydi.

"Aileye..." Eliza kadehini kaldırıp Carter'ınkine vurdu. "Aileye..."

Eliza köpüklü şarabından bir yudum alıp kocasını öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kelimeler bu duyguyu tarif etmeye yetmezdi. Eliza'nın kendisini çimdirmek istediği zamanlar oluyordu. Carter'ın desteği ve aşkı onun için bir armağan gibiydi.

"Ah, bu arada," dedi Samantha herkes kadehini indirdikten sonra. "Blake'le ben bu yıl ülke dışında düğün yapmaya karar verdik. Aruba'ya gidiyoruz."

Eliza neredeyse yüksek sesle homurdanacaktı. Gözlerini hızla Gwen'e çevirdiğinde onun Neil'a bakmakta olduğunu gördü. "Nedime elbisesini ben seçeceğim."

Carter bir kahkaha patlatırken neredeyse şarabını dökü-yordu.

Neil, Gwen'e doğru parmağını salladı. "Ucuz barlara gitmek yok."

Gwen kaşlarını çattı. "Saçmalama; Aruba'da ucuz barlar bulunmaz."

Blake, kız kardeşiyle Neil arasındaki etkileşim karşısında kaşlarını çattı.

Eliza kafasını iki yana salladı. Gwen ve Neil, evlenmeden önce Eliza'yla Carter'ın tartıştığı kadar tartışıyorlardı. "Hmmm..."

"Ne?" diye sordu Carter onun kulağına yaklaşarak.

"Düğün çanları duyuyorum."

"Sam ve Blake sürekli düğün yapıyorlar zaten." Carter kadehini bırakıp kolunu onun omzuna attı.

Eliza kadehinin üstünden Neil'a göz attı. "Sam ile Blake'ten bahsetmiyorum ben."

Carter gözlerini onun baktığı yere çevirdi.

"Ciddi misin?"

Ah, evet. Aşkı gördüğünde anlardı. Çünkü onu her gün kocasının gözlerinde görüyordu.

yedi gün, yedi düğün

Carter Billings

Carter Billings, sarı saçları ve istediği her kadını elde edebilecek yakışıklılığıyla tam da Hollywood'a layıktır, fakat o Kaliforniya eyaleti valiliğine adaylığını koymuştur. Ve artık bir yuva kurup çocuklarının babası olması gerektiğini anlamıştır. Gizliden gizliye hoşlandığı Eliza Havens, heyecanı ve tutkusuyla tam da onun istediği eştir, ama Eliza onunla evlenmek isteyecek son kadındır. Hatta Carter'la aynı odada olmaya bile katlanamıyordur.

Eliza Havens

Arzularına teslim olmaktansa Carter'ı kendisinden uzaklaştırmak Eliza için daha kolaydır. Hayatını, Samantha'nın çöpçatanlık şirketinden kazanan Eliza kesinlikle ama kesinlikle evlenmek istemiyordur. Ayrıca geçmişine dair sırları hayatına birini sokmasını engelleyecek kadar tehlikelidir. Carter ikisinin sorunları için de hızlı çözümler bulmuştur, fakat ona evet demek, âşık olmaya başladığı adamı tehlikeye atmak demektir.

Carter ve Eliza şimdi her şeye rağmen bir karar vermelidir, çünkü bilirsiniz aşkın olduğu yerde tehlike ve sır diye bir şey yoktur.

NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari

www.novellayayinlari.com
ISBN 978-605-348-799-9

online sipariş: okuoku.com